

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

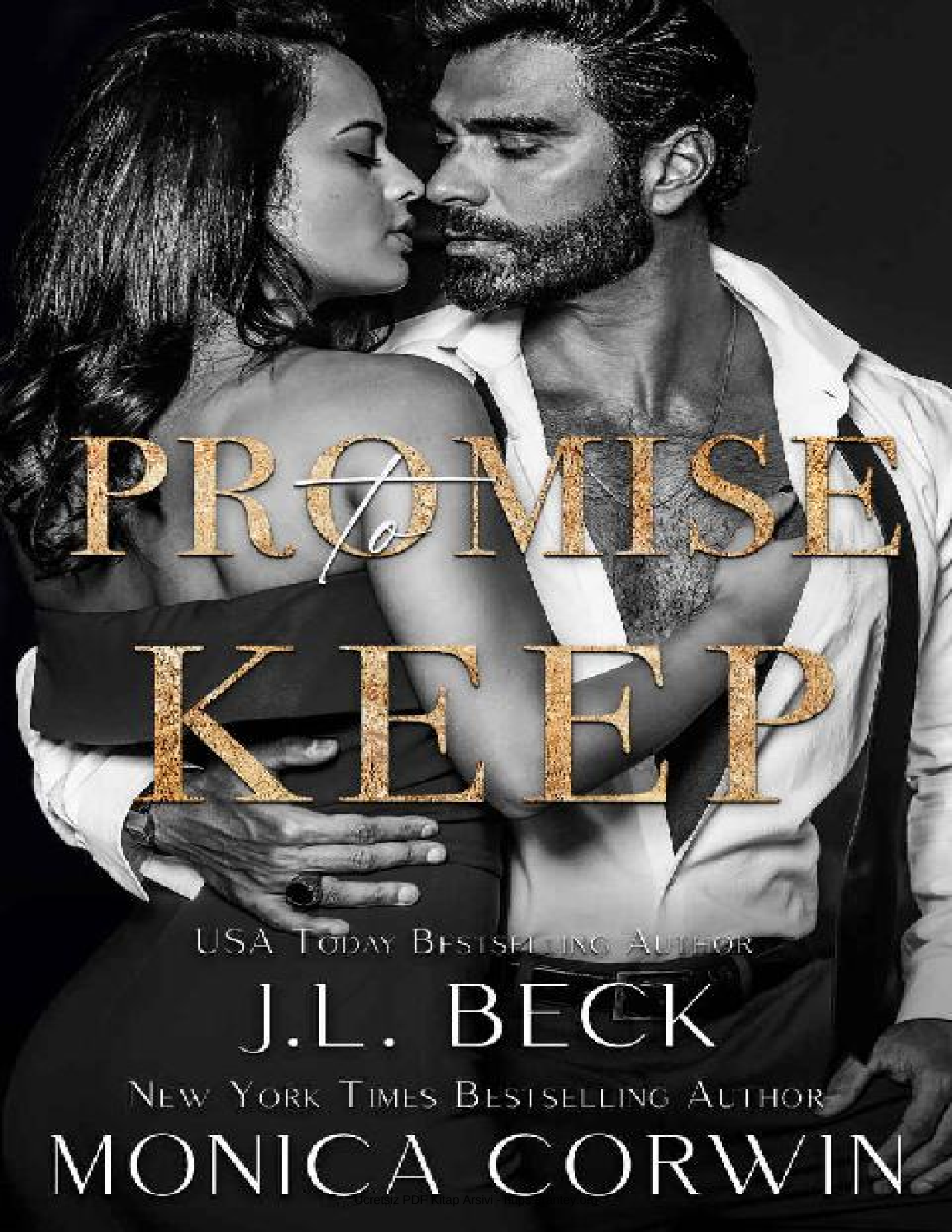
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PROMISE KEEPER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J.L. BECK

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MONICA CORWIN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

PROMISE KEEP

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J.L. BECK

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MONICA CORWIN

Telif Hakkı© 2021 Bleeding Heart Press

tarafından www.bleedingheartpress.com

Kapak tasarımı C. Hallman

Kapak resmi Wander Aguiar tarafından

çekilmiştir Kapak modeli: Rodiney ve Dina

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

1. [Valentina](#)
2. [Adrian](#)
3. [Valentina](#)
4. [Adrian](#)
5. [Valentina](#)
6. [Adrian](#)
7. [Valentina](#)
8. [Adrian](#)
9. [Valentina](#)
10. [Adrian](#)
11. [Valentina](#)
12. [Adrian](#)
13. [Valentina](#)
14. [Adrian](#)
15. [Valentina](#)
16. [Adrian](#)
17. [Valentina](#)
18. [Adrian](#)
19. [Valentina](#)
20. [Adrian](#)
21. [Valentina](#)
22. [Adrian](#)
- [Bölüm 23](#)
24. [Adrian](#)
25. [Valentina](#)
26. [Adrian](#)
27. [Valentina](#)
28. [Adrian](#)
29. [Valentina](#)
30. [Adrian](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

VALENTINA

(Her zaman gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Hayat bana bu dersi defalarca, darbe üstüne darbe indirerek öğretmemiş miydi? Mutlu olmak, dibe çok daha sert bir düşüş anlamına geliyor. Ve henüz ölmemiş olsam da, elimde kalan tek seeneğın acısına gömüldüm.

Ama acı eski bir dosttur. Başa .

Onu kaybetmeyi kaldırabilir miyim bilmiyorum.

şu anda düşünmem gereken tek şey Adrian geri dönüp gereğı yüzümde görmeden önce buradan ıkmakken bunun bir önemi yok. Beni bir kitap gibi okuyor, bu yüzden bunu ondan saklamamın hiçbir yolu yok - bu kadar önemli bir şeyi değil. Ve bunun için beni cezalandırmaması da mümkün değil, bu onu öldürse bile.

Çıplak ayaklarım cilalı zemine çarparak yatak odamıza koşuyorum. Yatak odamızdaki şey aynı görünüyor, ancak şimdi farklı hissediyor, sanki ben gidene kadar nefesini tutuyor.

Bir an duruyorum, derin nefes alıyorum, parmaklarımı hala düz olan karnımın üzerinde gezdiriyorum. geldi. Bu elim, daha önce

Babası o silahı. Adrian'ın annesini öldüren silah. Bunun farkına varmak parmaklarımı geri çekmeme neden oldu.

Kaçmak zorundayım.

Birkaç parça giysi, satabileceğim birkaç mücevher ve telefonumu toplamam sadece birkaç dakikamı alıyor. Başka bir şey almadım. Sadece bana verdiği şeyleri almaya dikkat ediyorum. Vicdanımı lekeleyecek daha fazla günaha ihtiyacım yok. Benden nefret etmesi için ona bir sebep daha vermem gerekmiyor.

Dışarıda ne kadar kalacağımı bilmediğim için bir palto alıyorum ve ayaklarıma Adrian'ın beni görse kaşlarını çatacağı pratik bir babet geçiriyorum. Ayakkabılarıma özellikle önem verdiği için değil, beni giyinmiş, onun tarafından giydirilmiş görmekten hoşlandığı için.

Bu kez sessizce koridora geri dönüp fuayeye doğru ilerliyorum. Merdiven boşluğunda hızlı bir gezinti yapacağım ve çok geç olana kadar kimse gittiğimi fark etmeyecek bile. Kai ve ekibinin saldırıdan beri dikkati dağınıktı ve şimdi de konsey Adrian'ın ensesinde soluduğu için elbette beni yakından izlemiyorlardır.

Kimse gitmemi beklemiyor.

Ama Adrian'ı ve bebeğimizi kurtarmak için yapabileceğim tek şey bu.

Acil durum merdivenine ulaştım ve elim kapı kolundayken yaşlılık izleri taşıyan bir el bileğimi mengeneyle kavradı. Geri çekilerek elimi bırakıyorum, kaçmaya niyetliyim, ancak Cook'un her zamanki kaşlarını çatmış yüzüyle orada durduğunu görüyorum.

"Nereye gittiğini ?"

Gerçeği yutuyorum ve inandırıcı bir yalan bulmaya çalışıyorum. "Sadece biraz hava almak için dışarı çıkıyorum. Yürüyüş yapmak istedim ve hala gün ışıırken gitmem gerektiğini düşündüm."

Her zamanki çelik gibi parlayan gözlerini daha da keskinleştirdiğinde, söylediğim tek bir kelimeye bile inanmadığını anlıyorum. "İyi deneme, kızım, ama

Merdivenlerin altındaki muhafızları ikna etmek istiyorsan bundan daha iyisini yapman gerekecek."

Lanet olsun. Kai ya da Adrian yanımda olmadan nadiren dışarı çıkıyorum. O muhafızlar ihtiyaç olmadığında çekip gitmeli. "Kaç kişiler?" Herhangi bir ipucu için yüzünü inceleyerek girişimde bulunuyorum.

Ellerini geniş kalçalarına doluyor ve çenesini bana doğru sallıyor. "İki, ama onları atlatmak için tek yapman gereken, senden bekledikleri yüksek ve güçlü, şımartılmış prenses gibi davranmak. Her an buradan çıkıp gidebileceğin gerçeğini kabul et ve bunu sorgulamayacaklar. Burada bir kaledeki prenses gibi bağlı olabilirsiniz, ama onlar için hala prensessiniz ve bu onların rütbelerinden çok daha yüksek. Dibe vurduğunuzda bunu sahiplenin ve özgürce gitme yeteneğinizi sorgulamayacaklar."

Kolu tekrar tutuyorum ve duraklıyorum. "Neden bana yardım ediyorsun? Beni sevmiyorsun bile."

Önlüğü kayıyor, omuz silerken geniş gövdesini sıkıca sarıyor. "Senden ne hoşlanıyorum ne de hoşlanmıyorum. Ama gitmek isteyen birini rehin tutmaya da inanmıyorum."

Gitmek istemediğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum ve sadece başımı sallıyorum.

Bu kez elimi kapı kolunun üzerinden nazikçe tutuyor ve benim için çeviriyor. "Şimdi git. Hava karardığında dışarıda olmak istemezsin."

İçimden ona sarılmak geliyor ama nasıl olsa bu jesti takdir etmeyeceği için bastırıyorum.

seslenmeden önce bir kat merdiven çıkmayı başarıyorum. "Kolundaki takip cihazından kurtulmayı unutma. Seni bulmak için kullanacakları ilk şey o olacak."

Elim kendi isteğiyle ön kolumdaki küçük yara izine çarpıyor ve merdivenlerden aşağı koşarken ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

Sonuncusunda kayıyorum, neredeyse soğuk betona yuvarlanıyorum. Düşüncelere dalmışım ama son saniyede metal korkuluklara tutunmayı başarıyorum.

Omuzlarımı geriye atarak kendi kendime "Sahip çık" diye fısıldıyorum. Sonra çenemi yukarı kaldırıyorum ve çantamı omzumda daha yükseğe kaldırıyorum. Annemin bu hareketi milyonlarca kez yaptığını görmüştüm, kendini görüldüğü kadar güçlü hissetmediğini bildiğim zamanlarda bile.

Lobiye açılan kapıyı dikkatlice açtım ve sanki buranın ve herkesin sahibiymişim gibi dışarı çıktım.

Biri adımı söylüyor. "Bayan Doubeck?"

Bu şekilde duyunca kalbim bir kez daha kırıldı.

Dönüyorum ve iri yarı gardiyana sanki günümü bölmüş gibi bir bakış fırlatıyorum. "Evet?"

"Um... sen? İhtiyacın var mı...?"

"Ne? Ses tonumu o kadar sertleştirdim ki kendimi şok ettim.

"Araba mı? Arabaya mı ihtiyacın var?" diye bitiriyor, omuzları çöküyor.

Başımı sallıyorum ve gözlerindeki o tekmelenmiş köpek yavrusu bakışını biraz olsun yok etmek için kesinlikle gülümsememeye odaklanıyorum. "Teşekkür ederim ama idare ederim. Soran olursa, yakında döneceğim."

Binadan çıkmam birkaç saniye daha sürüyor ve kendimi koşmadan sabit bir şekilde yürümeye zorluyorum. Birkaç saniye sonra, muhtemelen o genç muhafızın ölüm fermanını imzaladığımı fark ediyorum. Adrian konsey toplantısından döner dönmez peşime düşecek ve ben ayrılırken benimle kimin temas kurduğunu bulmak için tüm çalışanlarını öldürecek.

Yürümeye devam ediyorum ve sonra havadaki soğukluk ve çalkalanan sinirlerim nihayet beni ele geçirdiğinde yanımda getirdiğim paltoyu çıkarıyorum. Şu anda sadece biraz nakit param ve birkaç parça mücevherim var. Bir şeyler yapmam gerekiyor.

ve kimse beni görmeden şehirden olabildiğince uzağa gitmeyi planlıyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay, biliyorum.

Ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum. Her fırsatta omzunuzun üzerinden bakarken zaman akıp gidiyor. Tek bildiğim, saklanmak için mükemmel bir yer gibi görünen köhne bir motele rastladığımda en az birkaç saat geçmiş olması gerektiği.

Resepsiyondaki kız televizyondan başını bile kaldırmadan para karşılığında bana bir anahtar veriyor. Oda yeterince temiz görünüyor. Yatakta hiç tahtakurusu yok ve banyo çamaşır suyu ve limonlu temizleyici kokuyor. *Çok daha kötüsü olabilirdi*, diyorum kendi kendime.

Çantamı yıpranmış bordo bir sandalyeye bırakıp yatağın kenarına . Çerçeve ağırlığımı kaldırırken gıcırıyor ama sonra sessizleşiyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Her şeyden önce Adrian'ın koluma taktığı izleme çipini yok etmeliyim. Eğer bırakırsam, tüm bunlar boşa gitmiş olacak. Küçük yara izine bakıyorum ve onu nasıl aldığımı hatırlıyorum. İçimi bir ürperti kaplıyor ama kalkıp banyoya gidiyorum ve yaraya iyi gelecek bir şey bulabilir miyim bakıyorum. Çekmecelerden birinde, sanki biri bırakmış da temizlik görevlisi de öylece bırakmış gibi duran, plastik ambalajlı bir kişisel kit var. İçinde bir tıraş küçük bir ilk yardım kiti, şampuan, sabun, losyon ve eğer karıştırmaya devam edersem, umarım bunu gerçekten yapacak cesaret var.

Bıçağı çıkarmak için tıraş makinesini kırmam gerekiyor. İlk yardım çantasının içinde birkaç yara bandı ve bir alkollü çubuk var. Kurumuş, bu yüzden üzerine birkaç damla su ekliyorum ve alkol kokusu bana çarptığında uzun bir oh .

Kendimi yeterince heyecanlandırmak için başparmağımla işaret parmağım arasında bıçakla odada volta atmam gerekiyor. Adrian'ı ve bebeğimizi korumak için bunu yapmak zorundayım. Elimizdeki tek şans bu. Ön kolumu altına havlu serilmiş şifonyerin üzerine koyarken bu düşünce elimi sabitliyor.

İlk kesiğim çok sığ ve iz sürücüyü göremiyorum. Acı dolu iniltiyi bastırmak için dudaklarımı bükerek ilkinden daha derin bir kesik daha atıyorum. Kan kolumdan aşağı damlıyor, ama sonra yüzeydeki küçük nodülü görüyorum. Sığ bir nefes alıyorum. Dindar değilim ama şu anda hangi tanrı varsa ona şükrediyorum.

Kaygan parmaklarımla dikkatlice kavırıyor ve çekip çıkarıyorum. Banyoya fayans zemine bırakıyorum ve ayağımla parçalıyorum, ardından iyi bir önlem için parçaları sifona basıyorum.

Tuvaletin dönmesi durduktan sonra kolumdan yere damlayan kırmızı lekeleri fark ediyorum. Derimi temizlemek için havluya koşuyorum, da banyo zeminini siliyorum.

Kesik temizlenip bandajlandıktan sonra ayakkabılarımı çıkarıp yatağa uzanıyorum. Daha önce giydiğim pratik kot pantolon çok dar geliyor. Kolum düzensiz kalp atışlarımla aynı anda zonklarken siyah bluzum tenimi .

Bundan çok nefret ediyorum. Hayatımda kez olsun mutluydum ve sonunda birinin bana verdiği sözü tutabileceğine inanmaya başlamıştım... ve güvende olacaktım.

Yatağın yanındaki telefon o kadar yüksek bir sesle çalıyor ki irkiliyorum ve yatakla duvar arasına saklanmak için yatağın kenarına tırmanıyorum.

Çalmaya devam ediyor ve zihnim dönüyor. Beni çoktan buldu mu? Beni takip mi etti? Takip cihazından kurtulmam çok mu uzun sürdü?

Ben ne yapıyorum? Kollarımı vücuduma sarıp yere çömeliyorum ve biri geldiğinde belki beni görmez diye dua ediyorum. Ufak tefeğim ve çoğu durumda kolayca gözden kaçabilirim.

Telefon çalmayı ve birden nefesimin kesik kesik kesildiğini duyabiliyorum. Kendimi ve kalbimi sakinleştirmeye çalışarak birkaç derin nefes alıyorum.

Bulduğumu sandığım geçici güvenlik kırılmış, parçalanmış, tıpkı Adrian ve annesinin düşürdüğüm fotoğrafı gibi.

Yataktan yastığı ve battaniyeyi alıyorum, kapıdaki tüm kilitleri kontrol ediyorum, telefonun fişini çekiyorum ve sonra içeri girmek için dolabın kapısını kaydırarak açıyorum.

Kendime küçük bir palet yapıp karanlıkta kıvrıldıktan sonra gözlerimi kapatıyorum. Aklıma ilk gelen Adrian'ın yüzü değil, Rose'un yüzü oluyor. O şu anda ne yapacağını bilirdi. Şüphesiz, kaçışımızı kutlamak için bir içki içmek üzere en yakın bara giderken çoktan Kanada'ya geçmiş olurduk.

Ama o gitti ve artık sadece ben varım. Kendimi nasıl güvende tutacağımı öğrenmeliyim. Çok uzun zamandır başarısız oldum.

Kendimi hayal

kırıklığına

uğrattım.

Rose'u hayal

kırıklığına

uğrattım.

Sonunda Adrian'ı da hayal kırıklığına uğrattım.

Beni bu ana getirdi. İkimizin de sahip olmadığı anne olacağım ve çocuğumuzu yüzüstü bırakmayacağım. Hâlâ nefes aldığım sürece, onları korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Keşke bunu ona açıklayabilseydim. Belki anlar ve mantıklı bulur. Yine de onu tanıyorum, beni aramaktan vazgeçmeyecek, ben onun pençelerine geri dönene kadar bir saniye bile durmayacak. Keşke benim de olmak istediğim yer orası olmasa.

Şimdi aklıma yüzü geliyor, dudaklarının boynuma, kulağımın hemen altına yumuşak baskısı. Beni titretmek için neremi öpeceğini her zaman biliyor. Sonra "Angel" diye fısıldadığını duyuyorum ve bu uykuya dalmam için yeterli oluyor.

ADRIAN

I Sal'i öldürdüğüm için pişman değilim. Eğer hak eden biri varsa, o dao Piç kurusu. Ne I yap Nefret o olmak içinde toplumun

Artı işareti. Halkımın benim yaptıklarım yüzünden acı çekmesinden nefret ediyorum. Onu güvende tutmayı başaramadığım için Andrea'nın asla eskisi gibi olamayacağından nefret ediyorum.

Vites değiştirirken koltuğumun derisi gıcırıyor ve emniyet kemeri, ben tiksintiyle aşağı çekene kadar boynumu rahatsız edici bir şekilde kesiyor. Günün büyük bir kısmını beni sorgulayan ve azarlayan pislikleri dinleyerek geçirdim. Babam buna asla katlanmazdı ama yine Valentina'nın güvenliğini sağlamak umuduyla katlandım. Eğer onlara kazmaları için bir sebep verirsem, onu bulacaklar ve belki onu güvende tutacak kadar güçlü değilsem, onu alıp .

Uğruna yaşayacak bir şeyim kalmayacak.

Michail -katı, hareketsiz Michail- tek kelime etmeme gerek kalmadan huzursuzluğumu hissederek daha hızlı sürüyor. Siyah bukleleri dağınık, bu da onu yirmi sekiz yaşından daha genç gösteriyor. beyaz parmak eklemleriyle kavıyor ve ben yavaş ve sabit bir nefes alıyorum.

"Söyleyecek bir şeyiniz varsa, ."

Ellerini dikkatlice direksiyonun üzerinde kaydırıyor, derinin etrafında kaydırarak çemberi alttan kavıyor. Omuzları sıkı duruyor

Rahat duruşuna rağmen siyah takım elbise ceketinin üst kısmı kıvrılıyordu. "Bundan hoşlanmadım. Seni bu kadar yakından izlemeleri hoşuma gitmiyor."

Çelikle işlenmiş ipeksi yumuşak sesi gerginliği biraz olsun azaltıyor. Tabii ki benim için endişelenecek. Bütün erkeklerim benim için endişelenir. Onlara bu kadar tek sebebi bu.

Tekrar koltuğa yerleşiyorum ve sertleşen omzumu esnetmek için gidona uzanıyorum. Savaşığım günlerden beri yağmur yağmak üzereyken hep ağrır. "Ben de sevmiyorum ama uzun sürmeyecek. Ceset olmadığını anladıklarında ve ellerinde kanıt olmadığında, bana ya da herhangi birimize yapabilecekleri hiçbir şey yok."

"Peki ya Andrea?" diye sorar.

Kolu sıkıca tutuyorum. "O piçleri avlayacağım, aletlerini vücutlarından ayıracağım ve dekoratif bir kutu içinde ona sunacağım. Belki onları monte ettirip çerçeveletebilir. Alexei buna bayılacaktır."

Homurdanıyor ama sonra arkadaşımızın şu anda çok kötü yaralandığını hatırlayarak ayılıyor. "Güzel. Hepimiz yardım edeceğiz."

"Ama bu konsey meselesi çözülmeden ve Valentina güvende olmadan hiçbir şey yapamayız. Babası da öldüğünde kendimi daha iyi hissedeceğim. O zaman kimsenin ona dokunamayacağını hissedeceğim."

Kokusunun hatırası bana çarpıyor, buklelerinin ipeksi sıcaklığı parmaklarımda. Onu elime almak için can atıyorum, güvenliğiyle ilgili endişelerimi bir süreliğine hafifletmek istiyorum. O kollarımdayken endişelenmiyorum çünkü kimse ona dokunmaya cesaret edemez. Her şey yoluna girene kadar ondan uzak kalmak bir seçenek değil.

Bu da aklıma bir şey getiriyor. Pencereyi gösteriyorum. "Buradan dönün ve ikinci güvenli eve gidin. Birinin kullanması gerekebilir diye kontrol ve şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Neden değil?"

Alay ediyorum. "Herkes ilkinin asla gerçekten güvenli olmadığını bilir. Diğer tüm aileler bunu biliyor gibi görünüyor. Sal'in peşinden koşarken bize bak."

Michail, "Güvenli evlerinin çoğunu biliyorduk," diye .

"Evet, ama bunun nedeni Kai'nin işinde en iyisi olması. Açıkçası, en önemli olanı çok uzun süre bilemedik." O pişin izini sürüp öldürmenin ne kadar uzun sürdüğünü düşünmek beni yeniden öfkeliyor. Dönüşü sert bir şekilde yaparken, dikiz aynasını herhangi bir kuyruk için tarayarak tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Acele saat sonrası sükûnetinde sokaklar şimdiden sessizleşmeye başladı. Banliyödeki bu sokak özellikle sessiz, bu yüzden güvenli ev için burayı seçtim. Kesinlikle hiçbir yerin ortasında iki yatak odalı sessiz bir çiftlik.

Arabayı yanaştırdığımızda, herhangi bir hareket var mı diye sokağı tarıyoruz-araba, insan ya da başka bir şey. Evler, perdelerin arkasında ya da gölgeli ışıktaki kimseyi seçemeyeceğim kadar uzakta. Mükemmel.

Arabadan indikten sonra takım elbisemin ceketini çıkarıp koltuğa atıyorum, sonra da yürüyüşe çıkıyorum. Kapı kilidinin kodunu hatırlamak bir dakikamı alıyor ama sonra içeri giriyorum. Hava bayat ama her şey temiz görünüyor. Işıkları açıyorum, gölgelikler ve perdeler çekilmiş.

Michail boş buzdolabını inceliyor. "Her şey çalışıyor. Her ihtimale karşı doldurmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum ve yatak odasına geçip her şeyi gözden geçiriyorum. "Evet, temizlikçiyi de buraya getir. Daha önce hiç kullanmadığımız, kullan-at bir telefonla anlaştığımız birini. Bize uzanan tek bir ipucu bile istemiyorum."

Geri döndüğümde Michail'in büyük ekran televizyonun arkasındaki bağlantıları kontrol ettiğini görüyorum. "Ne yapıyorsun, büyük maç burada izleyip izleyemeyeceğini mi kontrol ediyorsun? Komuta merkezinde yeterince iyi izleyemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Kıkırdıyor, derin ve yavaş. Toplumdaki kadınların nadiren duyabildiği ama yine de denediği bir ses. "Tabii ki hayır, ama siz piçlerin arasında iç çamaşırlarımla maç izleyemem."

Ayağa kalkıp ellerini kalçalarına dayıyor ve tepkimden korktukları için erkeklerin kura çektiği müdahale anlarından birini yapacağı aklıma geliyor. " ağzındaki baklayı, her ne sikimse," diye mırıldanıyorum, zaten yorgunum.

"Eğer itiraf edersen, seni ölüme mahkum edecekler."

Uzun bir nefes alıp bir an tutuyorum, bunu öfkemi ve Val'i kollarıma alma ihtiyacımı yatıştırmak için kullanıyorum. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece hatırlatmam gerekiyor."

Bir adım daha yaklaşıyorum ve o irkilmiyor bile. "Hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu kim düşünüyor?"

İkimiz de Kai'nin yine ona ihtiyacım olmayan yerlere burnunu sokmaya çalıştığını bildiğimiz için bu soru tartışmaya açık. Mutfığa dönüyorum ve ellerime yapacak bir şeyler vermek için dolapları kontrol ediyorum. "Ona hiçbir şeyi itiraf etmeye niyetim olmadığını söyleyebilirsin."

"Ya Valentina'yı tehdit ederlerse?"

Tezgâhın etrafından dolanıyorum ve o daha hareket etmeyi düşünemedi elimi boynuna atıyorum. Elimde donup kalıyor, ela gözleri gölgemden kararıyor. Ama irkilmiyor, hatta nefes bile almıyor. Ona doğru eğildim, yüzüm bir santim uzağındaydı. "Valentina'yı tehdit ederlerse, bu bildiğimiz toplumun sonu olur. Sonunda babamın her zaman atmaya korktuğu adımı atacağım ve o piçlerin her birini iktidardan uzaklaştıracam. Başka kimseyi kaybetmek istemediklerine karar verip bana teslim olana kadar teker teker."

Onu biraz sıkıyorum. "Bence Valentina'nın kimsenin yanında adının bile anılmaması herkesin yararına olacaktır.

konseyin ya da uşaklarının yanına bile yaklaşamaz."

Gözlerimin içine bakarak hiçbir şey söylemiyor, onu serbest bırakmamı bekliyor. Pozisyonu gereği bana istediği her şeyi söyleyebilir, tüm adamlarım söyleyebilir, ama bu sonuçlarının olmayacağı anlamına gelmez, Kai'nin zor yoldan öğrendiği gibi.

Ellerimi onun teninden ayırdığımda ellerim titriyor ve üşüyor. Hâlâ irkilmiyor ve bunun kabadayılık olmadığını anlıyorum. Bu güven. Cezalandırmak başka bir şey, ama hak etmediği sürece bunu çok ileri götürmeyeceğime güveniyor.

Hay sikeyim. Tekrar arkamı dönüyorum, ona bakamıyorum. Kai'ye çok mu sert davrandım? Özellikle de son zamanlarda ondan istediklerim göz önüne alındığında. Valentina'nın güvenliği söz konusu olduğunda, sanki bir tür at gözlüğü ve varsayılan ayarım öfke oluyor. Sanki benimle kalmasını sağlamanın tek yolu, tek bir kişinin bile ona yaklaşmaya cesaret edemeyeceğinden emin olmakmış gibi.

Ellerimi tezgâha dayayıp boynumu döndürüyorum. Bir özür olmayacak, hiçbir zaman olmadı ama kendimi, düşüncelerimi açıklayabilirim ve bir dahaki sefere içlerinden biri benimle uğraşmak istediğinde onlara biraz daha fazla dayanak verebilirim. "O benim tek yaşama sebebim Michail. Anlıyor musun? Eğer ona bir şey olursa, geriye hiçbir şey kalmaz."

"Onun için de aynı şeyi mi ifade ediyorsun?" diye sorar.

Ona ters ters bakmak için dönüyorum. "Bunu neden soruyorsun? Bir şey mi söyledi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve başını sallıyor. "Sadece uğruna kurşun yemem beklenen kadının, uğruna her şeyi feda edebileceğin kadının, senin için de aynısını yapacağını bilmek istiyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Belli ki beni duymuyorsun. Benim için kurşun yemesini istemiyorum. Vücudunda tek bir çizik bile istemiyorum. Kimse ona dokunmasın. Kimse ona bakmayacak. Kimse bir santim bile yaklaşmasın. zarar vermek için ulaşabilirlerse, sen ve ben çoktan başarısız olmuşuz demektir. Anlaşıldı mı?"

Cevap vermesi bir saniye bile sürerse, onu yere sereceğim. Sonunda bir kez başını salladı, çenesi zar zor eğildi. "Anlıyorum. Benim gözetimimde ona hiçbir şey olmayacak, sana söz veriyorum."

Bir an öyle kaldık, ölçtük. Sonra dedim ki, "İyi, hadi gidelim buradan. Ona geri dönmek istiyorum."

Evi kilitleyip arabaya doğru ilerliyorum. Michail peşimden geliyor, yumuşak adımları beton zar zor duyuluyor.

Arabanın kilidi bip sesiyle açıldı ve orada bıraktığımı unuttuğum ceketimi ezerek arabaya bindim.

Kenara çekip şehre geri dönüyoruz. "Yolda Velvet'in yerinde dur. Valentina için bir şeyler almak istiyorum."

Eğildi ve bana sırıttı. "Velvet'in mi? Gerçekten mi?"

Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık vererek omuz silkiyorum. "Daha önce hiç karım . Onu biraz şımartmak istiyorum."

Homurdanıyor, gözlerini yola dikmiş. "Birazcık mı? Velvet's'ten bir Tesla'nın peşinatından daha ucuza bir şey alamazsın."

Velvet's bu saatte kapalı, ama bir mesajımla dükkân sahibi kadın koşarak dükkânı bize açıyor. Malları inceliyorum ve bir kolye seçiyorum. Kanarya sarısı büyük bir elması çevreleyen melek kanatlarına benzeyen iki elmas kümesi boyunca elmaslar uzanıyor.

Göz kamaştırıcı ve meleğim yatağında çıplak bir şekilde, başucumdaki ışıkta parıldarken çok güzel görünecek.

Kadife'ye geri veriyorum ve o da benim için dikkatlice paketliyor. "Hesap bilgilerim sende var."

Siyah saçları omzunun üzerinden dökülürken bana bir selam veriyor. "Elbette. Umarım hanımınız bundan hoşlanır. Beğenmezse bir dahaki sefere onu da getirin. İkinize de bir şeyler seçmenizde yardımcı olmak isterim."

Altın işlemeli beyaz çantayı avucumun içinde sıkıca tutarak başka bir şey düşünmeden çıkıyorum. Genellikle Velvet'ten alışveriş yaparken yanımda bir güvenlik görevlisi olur ama bu gece sadece Michail var.

Arabaya geri dönüyoruz ve ben tekrar koltuğa yerleşiyorum. Bu kez ceketim arkada, çünkü Michail Velvet'ten çıkarken ceketimi benim için taşımıştı.

"Ev mi?"

Başımı sallıyorum ve yüzümü pencereden dışarı çeviriyorum, aklım çoktan Valentina'da. "Eve," diye fısıldıyorum.

Oraya varmak çok uzun sürüyor ve asansörden çıkarken kaşınıyorum. Orada durup beklemediğinde kalbim ayaklarıma çarpıyor.

Belki de erkenden uykuya dalmıştır. Yatak odasına gidiyorum ama orası da boş.

Arkamda Kai'nin ayak seslerini duymak beni sertleştiriyor ve odaklanmak için durmuş olsaydım zaten hissedebileceğim şeyi söylüyor.

"Valentina gitti."

VALENTINA

Rose ve ben asla . Sadece ucuz motel değil, Bu
parça . o-ama bileşik ile ve
Cızırtılı çarşafklar, diğer odalardan gelen sürekli gürültü ve dişlerimi her
fırçaladığımda lavabo giderinden gelen garip koku... evet, kendi
başımıza başaramazdık.

Yaşadığımız onca tacizden sonra, yayları kıcıma batan yatakta
otururken, şımartıldığımı hatırlıyorum. Adrian'ın gözetiminde daha
da şımartıldım çünkü onunla her gün morluklardan korkmuyorum,
en azından severek hatırlamayacağım morluklardan. Evden kaçır
ve bir hafta içinde geri dönerdik, ya da en azından ben dönebilirdim.

Hem çocuğumun hem de benim ölüm tehdidimiz altında, burada
berbat otel odası ve dün gece ne kadar kötü uyuduğum için kendi
kendime sızlanıyorum. Şımarık ve bencilim.

Artık sürekli akıyor gibi görünen gözyaşlarımı kabaca siliyorum ve
ayakkabılarımı almak için yataktan kalkıyorum. Park yerindeki küçük
lokanta muhtemelen beni gıda zehirlenmesine ama yiyecek başka
bir şeyim yok. Telefonumda hamileliği araştırıyorum ve bana
bebeğin sağlıklı büyümesine yardımcı olmak için bol miktarda
yağsız protein ve demir yemem gerektiğini söylüyor. Bir şekilde
telefonumun şarj aletini de bulmam gerekiyor çünkü kapıdan aceleyle
çıkarken unutmuşum. Belki lokantadan biri kendininkini ödünç verir.

Kısa bir yürüyüş ama yine de otel odasının dışında kendimi açıkta hissediyorum. Siyah pantolonum ve ipek bluzum buraya tam olarak uymuyor ve dışarıda beni arayan insanlar olmasından korkuyorum. Saçlarımı dolapta bulduğum yıpranmış bir beyzbol şapkasının içine sokmuştum, bu yüzden gıda zehirlenmesinden sonra muhtemelen bitlerle uğraşmak zorunda kalacağım.

Bir kabine girdim ve lekeli bir önlük giymiş küçük yaşlı bir kadın bir bardak su doldurdu ve sipariş vermemi bekleyen bir kaşla bekledi.

İşleri basit tutmaya çalışarak yumurta ve tost sipariş ediyorum. Umarım onları yemeden durabilirim ve daha sonra akşam yemeği için buraya bir kez daha gelmek zorunda kalmam. Yaka kartında Sammy yazan kadın mutfağa geri dönüyor ve ben de kollarımı göbeğime sararak kabinde kamburlaşıyorum. Bir plana ihtiyacım olduğu acı bir şekilde ortada ve bir motel odasında saklanmak bunu kesmeyecek. Adrian'ın peşimden adam göndereceğinden hiç şüphem yok. Hayatta kalmak ve bebeğimi hayatta tutmak istiyorsam, şehirden çıkmam gerekiyor.

Ayrılma düşüncesi, onun beni asla bulamaması, henüz yüzleşmeme izin vermediğim gerçekleri deşiyor. Neredeyse hiç param ve işim yokken bir bebeğe tek başıma nasıl bakabilirim? Doğduktan sonra her gün ona bakıp gözlerinde Adrian'ı görüp ona geri dönüp af dilemeyi nasıl istemeyebilirim?

Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi beni hasta ediyor, içimde büyüyen minik insandan bile daha . Elim karnımın üzerinde gezdiriyorum. Elbette hala düz, ama büyüdüğünü ve onun doğumuna yaklaştıkça nasıl hissedeceğimi hayal edebiliyorum.

Sammy elinde yumurta ve kızarmış ekmekle çabucak dönüyor, hiç de fena görünmüyor, ya da belki de gerçekten umursamayacak kadar açım.

Küreği indirip ödemeyi yaptıktan sonra motel odasına geri dönüp ne olduğunu inceliyorum. Pek bir şey yok aslında. Birkaç giysi, bir cep telefonu, birkaç parça mücevher ve her şeyi topladığım bulduğum küçük bir tomar nakit para.

Çok değerli hiçbir şey yok ve bana kendimi bu karmaşadan güvenli bir şekilde nasıl kurtaracağımı söyleyecek hiçbir şey yok. Gerçekten istediğim tek şey bu... her şeyden çok özlediğim bir şey. Adrian'ın kollarında kendimi güvende hissediyordum. Sanki dünyadaki hiçbir şey bana ulaşamazmış gibi. Şimdi, tek hissettiğim başıboşluk. İçim yaz mevsimindeki bir kavun gibi oyulmuş hissediyorum.

Telefon titriyor, aşçı arıyor ve hemen cevap veriyorum. "Merhaba."

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ hayattasın."

. "Şey, eğer bitler beni yakalayamazsa, yemek yakalayabilir, yani... gününüz sonunda iyi geçebilir." Kendime gülümsüyorum. Rose olsa böyle bir cevap verirdi. O her zaman güçlü oldu. Onun elini tekrar tutma isteği kalbimi sıkıyor. Yine de Adrian'ı özlerken hissettiğim acıyla aynı değil. İkisi içimi farklı şekillerde yaralıyor.

"Bu gece seninle buluşacağım ve sana bir bakım paketi getireceğim. Sıcaklık düşene kadar hayatta kalmana yardımcı olacak bir şey, böylece şehirden çıkabilirsin." Bana planımı kelimesi kelimesine anlatması, belki de biraz fazla tahmin edilebilir gibi görünüyor. Muhtemelen iyi değil.

Çatı katındaki güvenlik hakkında bir dakika daha saçmaladıktan sonra telefonu kapatıyor ve ben de telefonu göğsüme bastırıyorum. Nasıl oldu da şu anda tek can simidim haline geldi? Kaçmama yardım etmesine ve bana erzak yardımı yapmasına rağmen ona güvenmiyorum. Hayatımın geri kalanında kime nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Bu düşünce beni üzüyor.

Gözyaşlarımı siliyorum ve yatağa uzanıyorum. Birden o kadar bitkin düştüm ki gözlerimi açık tutamıyorum.

Kapıya vurulan ağır bir yumrukla uyandım. Önce korku beni pençesine aldı. Tanrım, beni çoktan buldu.

Ama sonra aşçının asık suratlı sesi kapıdan seslenir. "Hava soğuk ve bütün gece burada durmak istemiyorum."

Yorganı üzerimden atıp zincirin kilidini açmak için yarışıyorum. Kapı açılır açılmaz içeri giriyor ve yırtık pırtık perdelerden dışarı bakıyor. "Kimsenin beni takip ettiğini sanmıyorum. Zaten hepsi senden hoşlanmadığımı düşünüyordu, yani... kaçmana yardım edeceğimi düşünmeleri için bir sebep yok."

Teşekkür etmek için ona sarılmak için uzandım ama beni . "Senden hâlâ hoşlanmıyorum kızım, o yüzden geri çekil."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Boynundaki gri eşarbı çözüyor ve ağır bir bohçayı yanımdaki yatağa atıyor. "Bunlar mutfaktan aldığım, kimsenin özlemeyeceği birkaç şey ve ihtiyacın olabileceğini düşündüğüm birkaç şey daha."

Çantanın üstünü açıp içine bakıyorum. Fazla telaşlanmadan yiyebileceğim bir miktar yiyecek, bir şarj kablosu (nereden biliyordu?) ve ağır siyah bir

"Bana bir silah getirmişsin. Kimin bu?"

"Kimse özlemeyecek. Çatı katındaki cephanelikten almadım, o yüzden endişelenmeyin. Ben aptal değilim."

Çantanın içinde ona kaşlarımı çatıyorum ve sonra üstünü kapatıyorum, böylece onu görmek zorunda kalmıyorum. Silahlar hâlâ tüylerimi diken ediyor.

"Herhangi bir haber var mı, hepsi beni mi arıyor?"

Başını sallıyor. "Şu anda herkes seni arıyor. Bakabilen herkes bakıyor ve senin adam da oraya geri dönersin ya da biri fidye için onunla temasa geçer diye çatı katında kafese kapatılmış bir canavar gibi bir ileri bir geri dolaşıyor."

Suçluluk duygusu sertçe ısıyor ve ortamdaki acıyı bastırmak için eğiliyorum. "Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Geri dönsem diye düşünüp duruyorum-"

"Seni öldürecek," diye kestirip atıyor. "Sizi kapıdan içeri sürükler ve girişte öldürür. Hiçbir zayıflığa tahammülü yok,

Ve sen onu hiç olmadığı kadar savunmasız bıraktın. Sen olmasaydın konsey tarafından izleniyor olmayacaktı."

O haklı. Tabii ki haklı. Uzak durmak zorundayım. Oğlunu güvende tutmanın ötesinde, ona yardım etmiş, onu korumuş olacağım. "Tamam. Hareket etmeye ve kasabanın dışına çıkmaya çalışacağım. Belki sabahın erken saatlerinde yeni bir motele ulaşabilir ve bir daha dönmek üzere bir araç bulana kadar zıplamaya devam edebilirim."

Başını sallıyor, çizgili yüzü asık. "Bu iyi bir başlangıç. Hareket etmeye devam et ve tehlikede olduğunu hissedersen sana verdiğim şeyi kullan. Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, ona tam bir aptal olmadığımı söylemek istiyorum ama konudaki kararına güveneceğinden şüpheliyim. "Bu arada bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Buradan çıktığımda senin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver."

"Senden hiçbir şey istemiyorum kızım. Sadece hayatını bir kenara atmanı istemedim. Temelli gidene kadar öyle ya da böyle seni öldürmesini izle."

Bu neredeyse bana söylediği en güzel şeydi, ama bunu nazikçe karşılamayacağı için ona seslenmiyorum. Sadece başımı sallıyorum.

Eşarbını boynuna geri atıyor ve kapıya doğru yürüyor. "Ne dediğimi unutma, dikkatli ol. Yarın seni tekrar kontrol edip nerede olduğuna ve yardım edebileceğim bir şey olup olmadığına bakacağım ama kimsenin şüphelenmemesi için birkaç gün uzak kalmam gerekebilir."

Onun için kapıyı açtım. "Tekrar teşekkürler."

Başka bir şey söylemeden gidiyor ve ben de arkasından tüm kilitleri kilitliyorum. Yorgunum ama hâlâ korkuyorum. Nedense battaniyeyle birlikte tekrar dolaba tırmanıyorum ve yere kıvrılıyorum. Yatakla hemen hemen aynı konfor seviyesinde. Çanta hâlâ yatağın üzerinde duruyor ve içine tekrar bakacak cesareti kendimde bulamıyorum. Bana bir çanta vermişti.

sanki onu kullanabilirmişim gibi. Rose'u ve beni korumak için kullanmam gerektiğinde bile kullanamadım.

Tekrar karnımı ovuyorum ve içimdeki bebeğe usulca fısıldıyorum. Beni duyana kadar uzun bir süre geçecek ama şimdilik bu beni garip bir şekilde rahatlatıyor. Bunu onun için yapıyorum ve bu unutmayı göze alamayacağım bir şey.

Komşular birbirlerine bağırmaya başladılar ve ben onları duvarın arkasından duyabiliyordum. Bağırışmalar fiziksel bir kavgaya dönüşüyor ve birden kendimi o evde, babamın ve Sal'in yumrukları altında . Hayır, oraya geri dönmeyeceğim. Sal öldü ve ben asla oraya geri dönmek zorunda değilim.

Tam bir döngü içinde, içimdeki suçluluk duygusu beni tekrar sıkıştırıyor. Adrian benimle ilgilendi. Beni kurtardı ve ben ona borcumu böyle mi ödüyorum... o düşmanlarımızla yüzleşirken kaçarak mı?

Dolaptan dışarı fırlıyorum, çantanın köşesinden tutup kendime doğru çekiyorum. Sonra içine uzanıyorum ve yumruğumu silahın kabzasına doluyorum. Fişek yatağını, emniyeti ve mermileri nasıl kontrol edeceğimi hatırlamam bir saniye sürüyor, ama hemen geri geliyor. Soğuk metali ellerimde sıkıca tutmanın verdiği mide bulantısı da öyle. Avucumu ısıtıyor, ama tekrar yuvama yerleşiyorum, onu yere koyuyorum, parmaklarım hala onu kavlıyor.

Peşimden geliyorsa kendimi korumaya hazır olmalıyım. Kai muhtemelen karşılaşacağım tehdit ve yeminine dayanarak beni ele vermemesi için onu zorlamaya hazırım. Adrian'a bu kadar sadık olduğu için dayanır mı bilmiyorum... ama denemek zorundayım.

Silaha baktım. Diğer tek seçeneğim onu vurmak ve kaçarken bir de Adrian'ın en iyi arkadaşını öldürmek istemiyorum. Bunun onun için bir ceza olması gerekmiyor. Sadece bebeğimizi ve kendimi güvende tutmaya ve Adrian'ın ruhunu tamamen lanetlemesini engellemeye çalışıyorum.

Eğer peşimden gelir ve bir şekilde bizi öldürürse, kendini asla affetmeyecek. Eğer geri dönersem ve bizi öldürürse, o da kendini asla affetmeyecek.

Yani tek seçeneğim yakalanmamak.

ADRIAN

I Eğer bir kişi daha bana Valentina'nın kendi başına çıkıp çıkmadığını sorarsa, onları vurmaya başlayacağım. Bırakın Magnum'umu ağızlarına sokmak için sıraya girerlerse belki bana aptalca sorular sormayı bırakırlar.

Çatı katının fuayesini adımlıyorum, onu geri aldığımda bana ihtiyaç duyacağından korktuğum için ayrılmak istemiyorum. Adamlarım şehrin her köşesini didik didik arıyor ve Kai'nin casusları da toplum ve konseyde ondan bir iz bulabilmek için fazla mesai yapıyor. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadılar.

Rütbeli üyelere birinin kızı, diğerinin karısı ve kimse onu fark etmemiş mi? İster beni sinirlendirmek için kasıtlı bir cehalet olsun, ister birileri onu çok iyi saklıyor olsun, benden alabileceğini düşünen o piçin taşaklarını koparmak için sabırsızlanıyorum.

Eğer Sal'in yağlı kıcı hala hayatta olsaydı, onun işine o kadar karıştırdım ki doğru düzgün düşünemezdi. Bu durumda, adamlarım herhangi bir cevap bulabilecekler mi diye bu aileyi daha da araştırıyorlar. Sal'in ölümüne misilleme olarak onu kaçırdıklarını sanmıyorum. Elllerinde bir şey kanıtlayacak ceset olduğundan değil.

Volta atmaya devam ediyorum ve asansörü izliyorum. Her hareket ettiğinde kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi hissediyorum. Kafein alıyorum ve

O yanımda olmadan yatağımızda uyuyamadığım için şu anda adrenalin salgılıyorum. Onun dışarıda olduğunu ve yaralanmış, korkmuş ya da ölüyor olabileceğini bilerek dinlenemiyorum.

Sinirlerim yıprandığında ve sessizliğe daha fazla dayanamadığımda, beşlimi bir araya getiriyorum. En azından şu anda sahaya çıkabilecek olanları. Kai, Ivan, Michail ve Alexei. Genelde Alexei'yi yaralı ikizinin yanında kalması için mazur görsem de, meleğimin bana dönmek üzere olduğunu öğrenene kadar onu yanımdan ayıramam.

Komuta odasında, öldürmek için etraflarında dolaşan bir köpekbalığı gibi daireler çizerek ilerliyorum. "Yirmi dört saat oldu. Neden cevap alamıyoruz? İz sürücüye ne oldu?"

Her zamanki gibi önce Kai konuşuyor. Şu anda bile, bu krizin ortasında, takım elbisesi ütülü ve siyah saçları mükemmel. Bronz teni bile komuta odasının ışıkları altında parlıyor. "Onu yakalamak için 24 saat devriye geziyoruz. Polisteki bağlantılarımız da onu arıyor. Herkes elinden geleni yapıyor. Ve izleyici bir şekilde devre dışı bırakıldı."

Söylemediği şey odada yüksek sesle çınlıyor. O kadar yüksek sesle yankılanıyor ki, birinin hepsinin yüksek sesle düşündüğü kelimeleri tekrar etmesini bekliyorum. "Görüntüleri tekrar getirin" diye emrediyorum, düşündüklerini bildiğim şeyi dile getirmelerine fırsat vermeden.

Michail kumandalara en yakın kişi ve şimdiye kadar hepimizin en az bir düzine kez izlediği görüntülere işaret ediyor. Görüntülerde, o her zamanki gibi aynı. Ekranda ona bakarken göğsüm kendi içine çöküyor. Parmaklarım ona dokunma, onu sahiplenme, kollarıma geri getirme ve bir daha asla bırakmama ihtiyacıyla ağrıyor.

Michail sanki bir sonraki siparişimi bekliyormuş gibi, onun gidişiyle ilgili elimizdeki tüm görüntüleri bir döngü halinde yüklüyor. Kaç kere izlersem izleyeyim hep aynı. Elinde çantası, kendinden o kadar emin yürüyor ki, ilk gördüğümde geri dönebileceğini düşündüm. Onu cezalandırırdım ama sonra yolumuza ederdik. Ama şimdi, gelmesini beklemek için çok uzun zaman geçti.

Kendi isteğiyle değil. Ve eğer düşündüğüm cezaları bilseydi, asla geri dönmezdi.

Tabii ki, eğer kendi başına gittiye. Görüntüler bu sonuca gibi görünüyor ama daha dün gece kollarımda yatan kadınla benden, bizden bu kadar kolay uzaklaşan kadını aynı kefeye koyamam. Ya biri ona ulaştı, ki çatı katıma giriş çok sıkı tutulduğu için bu imkânsız, ya da gerçekten gitti.

Bu düşünce beynimde dönüp duran bir görüntü gibi tekrar tekrar dolaşıyor. *Beni terk etti. Beni terk etti. Beni terk etti.*

"Hayır!" Bağırıyorum.

Bütün gözler bana doğru kayıyor, ekrandan uzaklaşıyor. Kimse onun gidişiyle ne kadar dibe battığımı söyleyecek cesareti kendinde bulamıyor. Şu anda beni akıl sağlığıma bağlayan tek şey onun anısı ve onu kaçıranı cezalandırma düşüncesi benim tek yaşama sebebim.

Hepsinin bana bakışlarından sıkıldım ve bir ipucu bulma umuduyla komuta odasından çıkıp yatak odamıza doğru yöneldim. Bazı eşyalarını yanına almıştı... Birkaç giysi ve mücevher sanırım. Son birkaç ayda ona o kadar çok şey aldım ki emin olamıyorum.

Mücevherleri aldıysa, paraya ihtiyacı var demektir. Ama neden? Paramız var ve onu mutlu etmek için her şeyi yapacağımı biliyor. O zaman neden bir çanta hazırlayıp, kıyafetlerini ve mücevherlerini alıp ki?

Birisi ona bunun tek seçeneği olduğunu düşündürtecek bir şey söylememiş ya da yapmamışsa, gitmesine ne sebep olmuş olabilir?

Öfkemle yatağı parçalamaktan korktuğum için gözlerimi yataktan ayırmadan yatak odasında dolaşıyorum.

Beni terk etmesi için hiçbir sebep yok. Tabii eğer bir şey öğrenmediyse.

Hayır. Olamaz çünkü onu kurtardığım geceyi bilen tek kişi Kai. Ve Kai bana asla ihanet etmez.

Ama şüphe, öfkenin, kızgınlığın ve olası ihanetinin dalları boyunca kolayca içeri sızıyor. Ondan istediğim tek şey beni asla terk etmemesiydi. Yıllar önce annemin yaptığı gibi beni asla bırakıp gitmemesi.

Eğer beni sevseydi, bunu yapmazdı. Yapmazdı.

Birinin onu kaçırdığını düşünerek geri döndüm. Belli ki bir tür tehditle binadan çıkarılmıştı.

Komuta odasına dönüyorum; Kai dışında herkes gitmiş, o da bir kez daha elimizdeki tüm görüntüleri inceliyor. Görüntülerde sakın bir şekilde merdivenlerden iniyor, sonra lobiden çıkıyor. Korumalarla konuşur ve sonra binayı terk eder. Sokak kameraları onu doğuya giderken gösteriyor, ama sonra bir köşede onu kaybediyoruz. O andan itibaren ne onu gördüm ne de kimsenin onu gördüğüne dair bir rapor var.

Kai kayıtları durdurur ve sandalyede arkasına yaslanır, ellerini karnının üzerinde kavuşturur. "Ne düşündüğümü, hepimizin ne düşündüğünü biliyorsun patron. Sen de düşünüyor olmalısın."

Haklı ama onu bulup gerçeği kendi duyana kadar bunu kelimelere dökmeyeceğim. "Hepiniz bunu düşünüyor olabilirsiniz, ama lanet dudaklarınızı kapalı tutacaksınız, yoksa kalıcı olarak öyle kalmalarını sağlarım."

Tehdidimden sonra sessizleşti, şüphesiz kendimi kaybettiğimden endişeleniyordu. Belki de kaybettim. Belki de bunca zamandır beni akıl sağlığıma bağlı tutan tek şey meleğimdir.

"Bundan ne yapmak istiyorsun?" Kai soruyor.

Volta atmayı bırakıp ona ters ters bakıyorum. "Lobideki korumalar sorgulanıyor mu?"

Çenesi geriliyor, ama bir kez başını sallıyor, kırılmış. "Evet, Ivan'ın . Yine de masum olduklarını düşünüyorum."

Ivan onları yakalarsa, odadan bir daha canlı çıkamazlar. Masum ya da suçlu, Valentina'nın binadan çıkmasına izin verdiler ve bunun için Ivan'ın özel ilgisini hak ediyorlar.

Uzun süren bir sessizlikten sonra, "Adamların bize karşı dönmesi aramaya yardımcı olmayacak," diyor.

İçimde bir şeyler kırılıyor, parçalanıyor ve kendimi ona doğru fırlatıyorum. İkimizi de yere devirirken karşılık vermiyor. Çenesine bir kez sertçe vuruyorum ve acı içimde yankılanıyor, cıvataları sıkıyor, kapakları kapatıyor. İşte bu. İhtiyacım olan şey bu.

Ona tekrar tekrar yumruk atıyorum ama karşılık vermiyor. Ben takım elbisesinin önünü kavrayıp onu yerinde tutarken vücudu gevşek. "Karşılık ver, seni pislik," diye emrediyorum.

Gözlerime bakıyor ve başını sallıyor. "Hayır, bunu hak ediyorum. O gittiğinde ben de buradaydım. Beni henüz cezalandırmadın. Anlaşılan geçen seferden dersimi almamışım."

Son seferinde biri onu gizlice geçti ve neredeyse onu benden alıyordu. Bu sefer gerçekten gitti ve daha önce onu kaybetme fikrinden duyduğum acı, şimdi içimdeki bu boş ağrıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. O gidince, dünyada iyi olan hiçbir şey kalmadı ve emirlerimi yerine getirene kadar her bir ruhu topuğumun altında ezmek için hiçbir neden kalmadı.

Kai ağzından yüksek sesle nefes veriyor, kanayan burnu düzgün nefes almasına izin vermiyor. Onu yere itiyorum ve vücudunun üzerinden geçiyorum. Köşedeki barda buz kovalasını kapıp yumruğumu içine sokuyorum.

Soğuk, parmak eklemlerimdeki ağrının bir kısmını alıyor ve tekrar Kai'ye dönüyorum. Kendini yerden kaldırdı ve burnunu düzeltti. Bir bezin içine birkaç buz küpü atıp ona uzatıyorum. Tek kelime etmeden soğuk kompresi yüzüne bastırıyor.

Olmam gereken adam bu değil. Kendini sakinleştirmek için şiddet kullanan babam değilim. Elbette, acıyı severim, ama acı vermek için değil. Haklı bir adalet olmadığı sreceVe Kai bana ihanet etmeden önce bir uzvunu keserdi.

Kendimi sandalyelerden birine atıyorum ve ekrandaki donmuş fotoğrafını inceliyorum. "Onu geri istiyorum," diye fısıldıyorum.

Sonra ona, ikinci adamıma bakıyorum ve gözlerimdeki yaşların parıltısını görmesine izin veriyorum. "dünya yanacak, ben de onunla birlikte. Onsuz yaşayamam. Benden uzaklaşsa bile, onu tekmeleyerek ve çığlık atarak geri srkledikten sonra yatak odamıza kilitlerim ve bu bizim hayatımız olur. Evlendiğimiz gün bana her şeyin sözünü verdi ve ben de bu yerine getirmesini sağlamaya niyetliyim."

Kai attığımız sandalyeye hak veriyor ve yanıma oturuyor. "Onu bulacağız. Söz veriyorum, ne olursa olsun onu bulacağız."

Benim zihnimde, ne olursa olsun l ya da diri demek. Bu da kendime düşünme izni vermediğim bir başka sonuç. Ya çoktan öldüyse ve ondan hiçbir iz olmamasının sebebi buysa?

Onun kan kaybından öldüğünü görmek isteyecek insanların listesi kısa. Akla hemen Sal'in ailesi geliyor, belki de babası. Benimle evlenmektense küçük kızının ölmesini mi tercih ederdi?

Muhtemelen, ama onu benden aldıysa, onunla işim bitmeden önce Sal'a yaptığım şeyi lanet bir piknik gibi göstereceğim. Her iki durumda da, babasının kanı bir gün ellerime bulaşacak. Bu sadece er ya da geç meselesi.

"Babası herhangi bir hamle yaptı mı?" Ben sordum.

Parmak eklemlerim şişmiş ve morarmış ama hiçbir yerim kırılmamış. Kai'nin yüzüne bakmak için sandalyeyi dndryorum. Mola verdiğine göre morluktan başka bir şey yok.

Kai ona attığım dayak hakkında hiçbir şey söylemedi. Utanıyor muyum yoksa minnettar mıyım bilmiyorum. "Adamlarım bana söylemedi. Onlarla tekrar kontrol edeceğim. Şimdi ne olacak patron? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben halledeyim."

Sandalyeden kalkıp kapıya doğru ilerliyorum. Sadece tek bir şey bu boşluğu hafifletecek. "Onun bulunmasını istiyorum, Kai. Şimdi. Daha sonra özür dileyemeyeceğim bir şey yapmadan önce."

VALENTINA

T Ertesi gün motelden ayrılıp başka bir motele gitmeyi planlıyorum. En azından izlerimi kapatmaya çalışıyorum. Bu

Kuşluk vakti, gitmek istediğimden daha geç, ama birinin beni görüp Adrian'a rapor etmesinden korktuğum için kapıdan çıkmaya korkuyorum.

Çantamı hazırlarken kapının çalınmasıyla olduğum yerde donup kalıyorum. Sert vuruşu duymazdan geliyorum ve gitmeleri için dua ediyorum. Belki de temizlikçilerdir. Bu çöplüğe yerleştiğimden beri pek bir şey görmedim.

Elimdeki fazla tişörtü yavaşça çantaya sokuyorum, kapıyı dinlemek için zorlanıyorum. Bir başka keskin vuruş beni sıcratıyor. Bu sefer eşyalarımı bırakıp silahı alıyorum ve pantolonumun arkasına sokuyorum. Tehlikeli ama bana silahla birlikte bir kılıf da vermemişti.

Telefonum titriyor ve . Cook'tan geliyor, kapıyı açmamı söylüyor.

Rahat bir nefes alıyorum, omuzlarım gevşiyor. Şükürler olsun. Bir an için orada birini gerçekten vurmak zorunda kalmaktan korktum. Ve hâlâ bunu yapacak cesaretim var mı bilmiyorum.

Adrian'da bu kadar çekici bulduğum şey bu muydu? Zor şeyleri yapmaktan asla korkmuyor... özellikle de beni güvende tutmak söz konusu olduğunda.

Kapının kilidini açıyorum, zincirden sürgüye doğru ilerliyorum ve kapıyı açıyorum. Ama Cook diğer tarafta durmuyordu. Babam duruyordu.

Saçları daha beyaz ve kısa, yüzünden geriye doğru taranmış. Ayrıca biraz kilo vermiş gibi görünüyor. Genel olarak yaşlı görünüyor. Aylar önce sezon açılış balosuna gittiğimizde hatırladığımdan daha yaşlı.

"Burada ne arıyorsun?" Kekeliyorum, hala onun varlığı karşısında şoktayım.

Odama girmek için beni kenara itiyor ve etrafına kaşlarını çatıyor. "Umarım hepatit kapmazsın," diye alay ediyor, sonra bana dönüyor. "Kapıyı kapat, yoksa biri konuştuğumuzu görüp peşine düşebilir canım."

Bu lakap tatlı bir lakap değil. Bu onun benimle alay etme şekli. Biyolojik olarak onun kızı olduğum ama onun için hiçbir işe yaramadığım gerçeğine dikkat çekiyor. Düşünmem için bana bir an vermek amacıyla kapıyı kapattım. En son aynı odada , New York'a bir iş gezisine gitmek üzereydi. Nasıl bir adam olduğunu ve babamın gözetimi olmadan neler yapabileceğini bildiği için beni onca zaman Sal'la bıraktı.

Kapıyı kilitleyip yüzümü ona dönüyorum, kaçmam gerekebilir diye sırtımı çıkışın soğuk metaline dayıyorum. "Tekrar soruyorum, burada ne yapıyorsun?"

Odamda hızlıca bir tur atıyor, çok büyük olmadığı için herkesin ihtiyacı olan tek şey bu. Sonra yatağa oturup gıcırdayan yayları test ediyor. "Büyüleyici mi? Bu izbe yerde nasıl yaşayabiliyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez. Neden buradasın? Beni nasıl buldun?"

Bir zamanlar onunla bu şekilde konuşamayacak kadar korkak olabilirdim. Onunla sık sık gibi konuşmak. Beni küçümserken bile çok yaşlı, çok kırılğan görünüyor. Çalışırken

onun hakkımda ne düşündüğünü artık umursamadığımı fark ettim. Aslında daha az um. Bu neredeyse baş döndürücü bir farkındalık.

Hem onun hem de Sal'in elinden çektiklerim yüzünden yıllardır ondan nefret ediyorum. Kendi çocuğuna bunun olmasına nasıl izin verebildi? Bunun olmasına izin vermesinin nedeni artık çok açık çünkü beni kendi çocuğu olarak görmüyor. Onun gözünde, tek bir parçam bile onun kanı değil. Bana böyle davranmasını mantıklı buluyor. Rose'la hiç uğraşmadı çünkü o gerçekten onun kanı değildi.

Gözlerimin içine bakarak ona olan nefretimi, tiksintimi görmesini sağlıyorum. Sadece onun onayını isteyen itaatkâr kızım artık yoktu. O gece kendi yatağına bağlı olarak öldü. Bu kadın Adrian'ın karısı. Bu kadın bir Doubeck ve Doubeckler kimseye boyun eğmez. "Artık gidebilirsiniz baba. Eğer hemen giderseniz, sizi dışarı atılma zilletinden kurtaracağım."

"O piçin çocuğuna hamilesin, değil mi? Kendi babasına yaptığı gibi seni de öldüreceğinden korktuğun için mi kaçtın? Ben olsam bunu yapmazdım. Güç pozisyonuna meydan okuyan hiçbir şeye tahammül edemez, özellikle de bir kadına."

Yemi yutmamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil. "Onun ya da ilişkimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O yüzden orada oturup beni tanıdığını ve ondan neden ayrılmaya karar verdiğimi düşünme."

O eski bunak haliyle alçak sesle ve öfkeyle homurdanıyor. "Kızım, benimle bu şekilde konuşma, yoksa seni pişman ederim."

Gözlerimi kısıyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Titremeden uzun süre ayakta durmadığın için yatağa oturmak zorunda kaldın... Bana çok fazla zarar verecek gücün olduğundan şüpheliyim. Tehditlerini sana gerçekten inanabilecek birine sakla. Benimle alay etmek için motel odama geldiğine göre seninle istediğim gibi konuşurum. Şimdi seni buradan zorla çıkarmadan önce git."

Sanki ona meydan okumuşum gibi yatağa geri yerleşti. "Bir varisi olduğunu görmeden önce o bebeği rahminden keseceğim. Sen

Bu dünyaya ne getirdiğinizi anlayın. Aile soyunun da onunla birlikte ölmesi gerekiyor."

Elimde olmadan eğildim, böyle bir pislik gibi davranırken olmazdı. "Tıpkı seninkinin olacağı gibi, yaşlı adam. Onun adını ben aldım, oğlu da alacak. Mirasını devam ettirecek hiçbir şeyin ve hiç kimsen kalmadı. Umarım yalnız ve korkmuş bir şekilde ölürsün. Hak ettiğin bu olur."

"Bildiğim bir şey var," diye tükürdü bana. "Hiçbir koruman yok. Toplumun geri kalanı senin bu dünyada koruman olmadan onun bebeğini taşıdığını öğrendiğinde ne olacağını sanıyorsun? Daha sen göstermeye başlamadan bebeğinin senden koparıldığını görmek için sıraya girecekler."

Kimsenin aklıma gelmemiştii ama bu piç, ona istediğini vermezsem herkesin öğrenmesini sağlayacak. Bana bakmak için boynunu eğmek zorunda yatağın ucuna doğru ilerliyorum. Bir süre sonra ona doğru döndüm. "Ne istiyorsun be? Benden yeterince şey almadın, şimdi çocuğumu, hayatımı mı alacaksın?"

"Hak ettiğin bu," diyor, sesi o kadar zehir dolu ki ne düşündüğu umurumda da içim acıyor. İlerliyor, bana yaklaşıyor. "Annen öldü ama sen ölmedin. Bunca yıldır aklımda, onun ölümü için adaleti sağlıyordum."

Geriye çekildim, ağzım bir karış açık ona bakıyordum. "Ben çocuktum. Çocukken annemin ölümü için beni suçluyorsun. Kendim zar zor hayatta kalırken onu nasıl kurtarabilirdim? Her iki durumda da sana teşekkür etmiyorum."

Eli birden fırladı ve yanağımın tam ortasına vurdu.

Canım yanıyor ama Sal'den gördüklerimin yanında hiçbir şey. Zar zor irkiliyorum ve onun yaşlı sütlü gözlerine bakmaya devam ediyorum. "Bu seni erkek gibi mi hissettiriyor? Bana vurmak? Çünkü sana söylemek zorundayım baba, gücünü kaybediyorsun. Şimdi defol git buradan.

Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim. Şimdi git, yoksa seni kendim dışarı atarım."

Ayağa kalktığında, sonunda aklının başına geldiğini ve gideceğini düşünüyorum. Bu da bana, temelli ortadan kaybolmadan önce beni ilk etapta nasıl bulduğunu çözme görevini bırakacak.

Ama öylece durmuyor. Ağırlığını kaydırıyor ve karnıma bir yumruk indiriyor. Son dönüyorum, yumruğu kalça kemiğime iskeletimi kadar sert çarpıyor. Aramıza mesafe koyma niyetiyle geri çekiliyorum ama bana izin vermiyor.

Omzumu tutarak sertçe sıkıyor ve bir darbe daha vurmak için geri çekiliyor. Bu sefer darbeyi engelliyorum ama yine de acıyor. Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama parmakları güçlü ve sıkı tutuyor.

Bunun yerine hareket ediyorum, böylece net bir vuruş yapamıyor ve beni elinde tutmak için daha çok uğraşmak zorunda kalıyor. Sonunda ondan kurtulmam ve yatağı aramıza koymam bir an daha alıyor. Acıdan çok kızgın ya da üzgün olmama rağmen ağlıyorum.

"Zavallı," diye alay ediyor.

Elimin tersiyle yüzüme vuruyorum ve bir sonraki saldırısına hazırlanıyorum. Bu sefer beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Bebeğimi güvende tutmak için neleri feda ettiğim hakkında hiçbir fikri yok. Ondan kurtulmak, kendi kalbimi söküp geride bırakmanın yanında hiçbir şey.

"Çık dışarı!" Ona bağırdım. "Şimdi git yoksa polisler gelecek ve onlarla uğraşmak zorunda kalacaksın."

Homurdanıyor. "Ve ortaya çıktıklarında, seni yozlaşmış kocana geri teslim edecekler. Ya benimle anlaşırsın ya da onunla. Ve güven bana, o bağışlayıcı bir tip değil."

Adrian'ın gazabından korksam da, babamın kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. şekilde değil ve ona karşı olan hislerimden ilk kez kurtulmuşken değil.

Hayatımda ilk kez. Zehirliliğinden ve çirkin yüzüne tekrar bakmak zorunda kalmaktan kurtuldum.

Kapıya doğru gitmek için yatağın üzerinde zıplıyorum ama beni orada durduruyor. "Burada işimiz bitmedi. Eğer bu işi halletmeme izin vermezsen, seni eve sürükler ve birine askıyla vurdururum. Sonra da bir daha asla hamile kalamayacağından emin olacağım. Seçim senin."

Geri çekildim ve yüzüne tükürdüm. "Siktir git."

Küçümsüyor ve bileğini yüzüne siliyor. "Oh güzel, dövüşmek istiyorsun. Elbise askısı o zaman ve onlara ağır kesici ilaçları iyi tolere edemediğini söyleyeceğimden emin olabilirsin. Bu sana hak ettiğin dersi verecek, kızım."

Boğuşuyoruz, ama bir şekilde benden daha güçlü, beni kapıya doğru çekiyor ve tüm kilitleri kurcalıyor. Dikkati dağılmışken kolumu çekip kurtarmaya çalışıyorum ama tutuşu demir gibi ve onu üzerimden .

Küfür edip cebinden bir şok tabancası çıkarana kadar dövüşmeye devam ediyorum.

Hayır. Beni bayıltırsa, baygınken bana istediği her şeyi yapabilir.

Sanki beynim boşalıyor. Bir an korku kaplıyor, akıl sağlığını dehşetin yerine koymakla tehdit ediyor. Sonra, dünya sessiz, hareketsiz, bir filmdeki ağır çekim bir klip gibi.

Serbest kolumla arkama uzanıyorum ve elimi silahın kabzasına doluyorum. Sonra pantolonumdan çekip çıkarıyorum ve aynı anda emniyeti kapatıyorum.

Beni kendine doğru çekiyor ve şok tabancasını karnıma doğru kaldırıyor. Beni tam rahim hizamda bayıltacak ve bebeğim buna dayanabilir mi bilmiyorum.

Silahı kaldırıp kaburgalarına dayadım, nişan alma zahmetine bile girmeden tetiği çektim.

Ses odanın içinde yankılanıyor, kulaklarımı çınlatıyor. Gözleri irileşiyor ve sonra beni serbest bırakırken ellerimden, bileklerimden, önümden aşağı akan ıslak, sıcak kanı hissediyorum.

Bir gümbürtüyle yere düşüyor ve ben ona bakıyorum. Parmaklarımda ve gömleğinin önünde kırmızı lekeler var haliya sızıyor.

Çok fazla kan var. Her yerde kan var.

Karanlıkta Rose'un yüzünü düşünüyorum ve son nefesini verene kadar ölmekte olan babama bakıyorum.

ADRIAN

D içmek kulağa hoş geliyor. Kendimi kontrolsüz hissettirmesinden nefret ettiğim için pek sık yapmıyorum ama

...

Sanki ruhum bedenimden koparılmış gibi. Bir daha hiçbir şeyi kontrol edemeyeceğim.

Burbonumu yudumluyorum ve başımı sandalyeye yaslıyorum. Sadece iki kadehte bile, erkeklerimin beni böyle görmediğine şükrediyorum. Kendimden utanıyorum. Onun elinde aptal olduğumu kanıtladığım için utanıyorum. Beni gerçekten önemseddiğini düşündüğüm biri tarafından bir kukla gibi kullanılmaktan.

Gözlerinde gördüğüm şeyi bir türlü atlatamıyorum. Beni seviyordu... Sal'i öldürdükten sonra ona çok mu sert davrandım? Benim barbarlığım yüzünden mi kaçma ihtiyacı hissetti? Utanç, sıcak, akçaağaç şurubu gibi yapışkan, midemin içinde patlıyor. Eğer onu korkutup kaçırdıysam, hak ettiğim şey bu.

Bir içki daha alıyorum ve bağırsaklarıma kadar yanmasına izin veriyorum. Şu anda hissetmeme izin verdiğim tek şey bu. Geri kalan her şey çok fazla.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor, ama tekrar sessizleşene kadar görmezden geliyorum. İçki şişesi ayaklarımın dibinde duruyor ve bir bardak daha doldurmak için oda çalkalanıyor. Sıvı kenarlardan taşarken bile daha fazlasını istiyorum. Eğer kendimi içinde boğabilseydim, boğardım. En azından şu anda, şu anda.

Telefon tekrar alıyor, vızıldayan titreşimler alkol sersemliğimi yarıp altta zar zor biriken öfkeye ulaşıyor. şu anda önemli hiç kimse benimle iletişime geçmeye alışmazdı. Onu kaybettikten sonra olmaz.

Bardağı dudaklarıma götürerek cihaza bakıyorum ve tekrar alıyor, birkaç kez titreşiyor, sonra duruyor. şu anda beni kim arıyor? Mantık yürütmeye çalışıyorum ama içki duyularımı köreltme ve mantıklı düşünceyi lapaya çevirme görevini yerine getiriyor.

Yine sessizlikte, derin derin içiyorum ve kristal bardağı göğsüme bastırıyorum. Evet, ihtiyacım olan şey bu. Bir kaçış. Devam edebilmek için acımı dindirecek bir şey. Beynimin küçük bir parçası bu öfkeyi, bu acıyı, bu utanı ve bu korkuyu düşmanlarıma saldırmak için kullanabileceğimi söylüyor. Sonunda onları sonsuza dek alaşağı edebilirim. Kaybedecek bir şeyi olmayan hiç kimse bana karşı duracak kadar aptal olamaz. Valentina bir yük. Her zaman öyleydi.

Bu, karnıma saplanan bıçağı daha kolay kaldırmamı sağlamıyor.

Telefon tekrar titriyor ve öfkemin üzerindeki erimiş çekirdek çatlayıp parçalanıyor. Bardağı yatağın üstündeki duvara fırlatıyorum, telefonu elime alıyorum ve ahizeye doğru bağırıyorum.

"Ne istiyorsun lan?"

Hattın diğer ucundan yumuşak, düzensiz bir nefes sesi geliyor. Kulaklarımda patlayan kalp atışlarımla arasından duymak için zorlanıyorum. "Kimsiniz?" Hırlıyorum.

Sonra titreyen küçük bir ses fısıldar, "Valentina. Ama bu... bu ben... lütfen yapma..."

Kelimeleri aceleyle bir araya geliyor, zar zor duyuluyor.

Telefonu iki elimle kavırıyorum ve viski ile camdan oluşan bir su birikintisinin içinde yere batıyorum. Pantolonumu kesiyor, ıslatıyor ve kana . "Val? Angel, sen misin?"

Acı hissetmiyorum. şu anda önemli olan tek şey o.

"Evet. Angel. Evet."

Sesi garip, düzensiz ve korkmuş. "Bana nerede olduğunu söyle. Söyle, gelip seni alayım. Yardıma ihtiyacın varmış gibi konuşuyorsun. Bırak sana yardım edeyim."

İçkinin sisi hala mevcut, ama artık etrafını görebiliyor ve hissedebiliyorum. Elimin altında ve tek yapmam gereken uzanıp onu kollarıma geri çekmek. O zaman onu bir daha asla bırakmayacağım. "Söyle bana, Angel. Nerede olduğunu söyle? Seni sağ salım eve götürmeme izin ver."

"Güvenli. Hayır. Güvende," diye fısıldıyor, sanki ağzı doğrudan bir telefonun hoparlörüne bastırılmış gibi. Bildiğim bir telefon değil çünkü telefonunu takip ettirdim. Yeni bir tane almış olmalı ya da gittiğinden beri kaldığı yerdekini kullanıyor.

Telefonun sessize alma düğmesine basıyorum ve aptalca bir şey yapacağımdan korkuyormuş gibi kapımın etrafında dolanan Kai'ye sesleniyorum. "Kai! Hemen buraya gel."

Gömleğinin düğmelerini çözmüş, kravatsız ve yalınayak koşarak içeri girer. "Ne oldu patron?"

Bir saniye içinde alkolü ve kanı içine çekip yanıma koşuyor, kendi ayakları cama takılıp kesilse bile. "Hadi seni alalım-"

Onu silkeledim. "Bırak lan beni. Valentina telefonda, benim telefonumu arıyor. Git yerini tespit et!"

Başka bir şey söylemeden çıkıp , ben de sesini açıp dinlemeye devam ediyorum. Nefes nefese ahizeye bir şeyler mırıldanıyor ve ben her kelimeyi ayırmaya çalışıyorum ama hiçbir şey anlamıyorum.

"Val, bebeğim, lütfen... bana nerede olduğunu söyle? Lütfen." Yalvarırım... Onu geri almak için her şeyi yaparım.

Daha yüksek sesle mırıldanıyor, baba ve saklanma kelimelerini yakalıyorum ama geri kalan her şey boğuk, kullandığı telefon da buna yardımcı olmuyor. Ucuz olmalı ya da bulunduğu yerde servis berbat.

"Hadi bebeğim. Sen bundan daha güçlüsün. Bana nerede olduğunu söyleyebileceğini biliyorum. Bırak sana yardım edeyim."

Telefonu omzuma dayıyorum ve dolaba giderken üzerimdekileri çıkarıyorum. Saniyeler içinde yeni bir pantolon ve temiz bir gömlek giydim. İnciklerimdeki ve ayaklarımdaki kan şimdilik duracak. Önemli bir şey yaralanmamıştı. Yine de oda bir süre çok pahalı bir burbon gibi kokacak.

"Konuş benimle Val," diye emrediyorum manşetlerimi iliklerken ve gömleğimi pantolonumun içine sokarken. "Hadi bebeğim. Bana bir şey ver."

Acıya rağmen ayaklarımı ayakkabıların içine soktuktan sonra odadan çıkıp koridorda, bu gece bebek bakıcılığı görevini üstlenen Kai ve Michail'in yanına koşuyorum. Sanki onlardan biri beni bir şey yapmaktan alıkoyabilirmiş gibi.

Kai bilgisayarda çılgınca bir ritimle yazarken ben monitörlere bakıyorum. ", seni piç. Daha hızlı git. Ona ulaşmamız gerek. Bir sorun var. Bunu hissedebiliyorum ve sesini duyabiliyorum."

Michail bazı silahları kılıflarına yerleştirip köşedeki silah kasasından haritayı incelerken o beni görmezden gelip işine devam ediyor. "Bir fikrin var mı?" diye soruyor bir süre sonra, şehir haritasındaki nokta hala gezinirken.

"Val, bana yardım et. Seni nerede bulacağımızı söyle. Yardıma geleceğiz."

Mırıldanıyor ve hıçkırıyor, sonra sesini daha da alçaltarak fısıldıyor. "Bunun için bana çok kötü zarar verecek. Beni pişman edecek."

Korku keskin ve ısırtıcı bir şekilde içime işliyor, içkinin daha da kesiyor. Benim hakkımda mı konuşuyor? Sesindeki korkudan nefret ediyorum.

Bu beni ikiye böldü. Beni terk etmesinin bedelini ödetmek için onun peşine düşmekle, onu her şeyden korumak için kollarımın arasına almak arasında sıkışıp kaldım... kendim de dahil.

Bir safra dalgasını yutuyorum. Lanet olsun. Birlikteyken sertleşiyordum ama aynı fikirde olduğumuzu, onun beni anladığını ve buna katlanabileceğini düşünüyordum. Bunu benim için yapabileceğini söylemişti. Yalan mı söyledi?

Bilgisayar bip sesi çıkarıyor ve nokta babasının bölgesindeki en boktan mahallelerden birinde durduğunda Kai'nin omzuna bir tokat atıyorum. Kai ve Michail peşimdeyken kapıdan hızla çıkıyorum. "Dayan Angel, geliyorum. Orada kal. Sakın gitmeye kalkma, yoksa kışını yakalar ve seni pişman ederim."

SUV'ye binip şehrin öbür ucuna, haritadaki köhne motele gitmek yıllar sürüyormuş gibi geliyor. Neden orada saklanıyor? Şehrin kenarına yakın, belki de şehirden uzaklaşana kadar orada durmayı planladı. Eğer başarılı olsaydı, onu hiç bulamayabilirdim. Bu düşünce beni üşütüyor, buz kesiyor ve huzursuz ediyor. Hayır. Onu geri getireceğiz ve bir daha asla kaçmamasını sağlayacağım.

Telefonu kulağıma daha sıkı tutuyorum. "Hâlâ orada mısın, Angel? Geliyoruz. Merak etme, her şey yoluna girecek."

Bir mırıldanma daha ve sonra hat kesiliyor. Küfrediyorum ve telefonumu gösterge paneline fırlatıyorum. "Sür, Kai. Hayatın buna bağılmış gibi sür çünkü eğer onu kaçırsam kafana sonra da onu kovalamak için seni kapıdan dışarı iterim."

Her zamanki gibi tehditlerime cevap vermiyor ama emirlerimi yerine getiriyor. "Onu yakalayacağız patron. Biz oraya varmadan o mahalleden çıkamaz ve o insanlar... onlar fakir ve eğer çoktan kaçmışsa onu bulmamıza yardım edecekler. Onu yakalayacağız."

Yanılıyor olmasından ve haklı olmasından korkuyorum. Onu tekrar kollarıma aldığımda ne yapacağımı bilmiyorum. Duygularım bir sıcak, bir soğuk; onu yere itip sahiplenmekle, bana böyle hissettirdiği için boğazını kesip kaçmak arasında gidip geliyorum. Buna dayanamıyorum ve onsuz yaşayamıyorum.

Motele yanaştık ve ışığı yanan sadece bir oda vardı. Kai daha durmadan ben arabadan çıktım. Kapı kilitliydi ve açmaya kararlı bir şekilde kapıya yüklendim. Kilit zinciri nihayet koptuğunda, kapı çerçevesinin ötesindeki manzaraya bakarak donup kalıyorum.

Valentina babasının cesedinin başında durmaktadır, yerde kan birikmektedir. Gömleği ve kot pantolonu kana bulanmış. Siyah bir tabanca tutan eli de kana bulanmış.

Yavaşça içeri girdiğimizde gözlerini benimkilere diyor ve silahını kaldırıp dolaba geri dönüyor. "Hayır, hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Daha fazla yaklaşma! Dur."

Ona doğru küçük adımlar atarken ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. Kai arkamda, Michail onun kuyruğunda, iki adam da benim duruşumu taklit ediyor. Biri sola, diğeri sağa gidiyor.

Silahı doğrulturken elleri titriyor. Gözlerimi onunkilere kilitliyorum. "Bana bak, Angel. Sakin ol. Her şey yolunda. Artık güvendesin."

"Bunu yapmak zorundaydım." Açıklarken sesi titriyor. "Beni tekrar incitmesine izin veremezdim. Bir daha olmaz."

Ayaklarım kan birikintisine çarptığında cesede bakıyorum. Elinde bir şok tabancası vardı, ölü elleriyle sıkıca kavramıştı. Ne öldüğüne ne de Valentina'nın onun sefil hayatına son veren kişi olmasına üzüldüğümü söyleyemem. Çok iyi görünmemesi dışında.

Şok. Şok olmalı.

"Sakin ol. Her şey . Güvendesin. Silahını indir ve buradan çıkarım. Sana bir daha zarar veremez, söz veriyorum."

Gözlerini kırıştırıyor ve babasına bakıyor. Sonra silah elinden kayarak yere düşüyor, sesi ucuz ve köhne halı tarafından bastırılıyor. Bu cehennem çukurunu nasıl bulmuştu?

Kai uzanır ve silahı onun elinden kapar. "Seri numarası yok. Bu işleri kolaylaştırır."

Şimdi ileri atılıyorum ve onu sıkıca kavrayıp kollarımla tamamen sarıyorum. Direnmiyor, sadece orada durup onu tutmama izin veriyor, kaskatı kesilmiş ve kesik kesik nefes alıyor.

"Melek," diye fısıldıyorum saçlarına. Bayat ve küf kokan eski bir beyzbol şapkası takıyor, ben de onu fırlatıp atıyorum. Altında, tutturulmuş bukleleri aynı kokuyor... onun gibi kokuyorlar ve onu içime çekiyorum. "Angel, seni yakaladım. Hadi buradan gidelim de Kai bu başa çıkabilsin. Merak etme, sana hiçbir şey olmayacak. Baban hak ettiğini buldu."

Sadece yüzüne bakabilecek kadar uzaklaşıyorum. Solgun görünüyor ve gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyor. Birden ellerini kollarıma kenetliyor, çılgınca ve delice. "Bunu yapmak zorundaydım. Onu korumak zorundaydım. Bana inanıyorsun, değil mi? Bana inanıyor musun?"

VALENTINA

I Kendimi hiçbir zaman güçlü biri olarak görmedim. Rose gibi değil. Şu anda, güçlü olma fikri benimle alay ediyor. Vücudumun her parçası titriyor ve tek yapabildiğim Adrian beni motel odasının dışına park etmiş arabaya doğru sürüklerken ona tutunmak. Yanlarından geçerken diğer yüzlerin hiçbirini görmüyorum ve kulaklarımda kalp atışlarımdan başka bir şey duymuyorum. Bir de zihnimde tekrar eden silah sesi. Babamın kanının sıcak yapışkan ıslaklığı parmaklarıma, giysilerime yapışıyor.

Kırılmama saniyeler kaldı. İçimdeki bir şey sonunda baskı altında kırılıyor. Babam yıllarca beni mahvetmeye çalıştı ve başarılı olması neredeyse ironikti ama sadece beni onun canını almaya zorlayarak. Sal gitti. Babam gitti. Rose gitti. Geriye bir tek ben kaldım.

Elimi karnımın üzerine koyup çenemi sıkıyorum ve her zaman yaptığı gibi beni kolayca okumamasını umuyorum.

Muhtemelen beni öldürecek olsa da, elinin tutuşu bana en ufak bir rahatlık veriyor, bu noktada akıl sağlığıma tutunmamı sağlayan tek şey.

Kelime bulanıklaşıyor ve silah sesini tekrar duyuyorum, çok yüksek, kafamın içinde yankılanıyor.

Bedensel olarak kaldırıldım ve cipin sıcak derisine yatırıldım. Adrian gitti, kapı yüzüme kapandı, ama sonra yanıma geldi.

Sürücü koltuğunun arkasında yanıma

kayıyor. "Angel," diye fısıldıyor.

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor. Neden sıcak? Oh, donuyorum. Bu yüzden titriyorum. O kadar üşüyorum ki, her nefes verişimde nefesimin önümde buğulandığını görmeyi bekliyorum. Ama hayır, . Yaptığım şey artık içimde, sonsuza dek.

"Angel," diyor tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

Orada öfke bulamıyorum, ama şu anda bana nasıl baktığını da tam olarak kestiremiyorum, kafamda bu gürültü varken olmaz. "BEN... BEN..." Yığılıp kaldım, bir çıkarmaya , herhangi birini açıklamaya çalışıyorum... hepsini mi?

Göğsümden bir bant geçiyor ve emniyet kemerini bağladığını ve sonra sıkıca çektiğini bir anımı alıyor. Sonra ellerimi gümüş bir şişenin etrafına sarıyor.

"Bunu iç, Angel. Kendine gelmene yardımcı olacak." Hâlâ şişeyi tutan ellerimi ağzıma götürüyor. Ağır bir yudum alırken gözlerinin içine bakıyorum. Bir çeşit viski ve karnıma kadar yanıyor. Sıcaklık soğuğu kesiyor, soğuk ve puslu havada bir yol açıyor. Haklı, yardımı oluyor. Bu kez onun yardımı olmadan uzun bir yudum daha alıyorum ve ortaya çıkan yanıkla öksürüyorum.

Şişeyi ona uzatıyorum ve sırtımdaki deriye yaslanıyorum. Parmaklarım hâlâ titriyor ama vücudumun geri kalanı sakinleşmiş görünüyor.

SUV otelin ışığından uzaklaşıyor, arabanın üzerine gölgeler düşüyor. Yüzüne bakma riskini göze alıyorum. Dolgun dudakları sert bir çizgi halinde ve çenesindeki kirli sakal onu son gördüğümden daha kalın. Saçları zamankinden daha dağınık, sanki parmaklarını defalarca saçlarında gezdirmiş gibi. Koyu dalgalar asi ama görmezden geldiğim buklelerim kadar çılgın değil.

Dikkatimi pencereden dışarı çeviriyorum ve ışıklara odaklanıyorum. Artık baş başa olduğumuz için panik, şokun içinden geçmeye başlıyor. Onu aradım ve aramamam gerektiğini . O anda aradığımı bile hatırlamıyordum ama içimden bir ses onun en iyi seçenek olduğunu söylüyordu.

Şimdi onunla yalnızken, öfke arka koltuğa yayılırken, seçimimi yeniden düşünüyorum. Bir sebepten dolayı ayrıldım ve buna degeceğinden emin değilim. Hayır, değmeyeceğini biliyorum. Annesinin ölümüyle ilgili gerçeği öğrendiği an, ben ölmüş olacağım, oğlu ölecek ve bundan sonra kendisiyle yaşayamayacak.

Bir anlık korku ve şokla hepimizin sonunu getirdim.

Yanağıma soğuk bir şey değıyor ve geriye doğru sarsılarak başımı cama çarpıyorum. Kim bilir nereden bulduğu bir mendille yanağımı temizliyor. Bu sefer daha iyi erişebilmesi için eğiliyorum, aklım arabadan inip kaçmak için çığlık atsa bile.

Ellerim tekrar titriyor ve daha da yaklaşıp çenemi tutarken ve mendili daha sert ovarken şişeyi tekrar elime bastırıyor. Babamın kanını tenimden temizlediğini fark ediyorum ve viskiden uzun bir yudum daha alıyorum.

Artık buna daha mı alışkınım yoksa aklım bir şekilde akıl sağlığına mı tutunmaya çalışıyor bilmiyorum ama bu sefer öksürmüyorum. Likör içime işliyor, beni daha da ısıtıyor. Belki sarhoş olursam, bu yüzleşmenin üstesinden gelmek daha kolay olur. Sarhoş olursam, belki ölümümü kabullenmek daha kolay olur.

Uzun bir yudum daha almak için şişeyi kaldırdığımda, elimden kapıp dizlerinin arasına sıkıştırıyor. Yüzümü silmeye devam etmesine izin veriyorum ve sonra uzun vuruşlarla boynuma doğru ilerliyorum. Bir şey söylemesi için can atıyorum... bir açıklama istesin ya da bu korkunç öfkesini üzerime boşaltsın ki her şey bitsin.

Babamın şok ve acıyla kazınmış yüzü kafamın içinde yanıp sönüyor. Silah sesi takip ediyor, sonra bir döngü halinde tekrar başlıyor.

"Angel?"

Gözlerimi kırpttırıyorum ve ona bakıyorum. Eli hâlâ mendille yanağıma bastırıyor, alnı gerilmiş, gözleri benimkileri arıyor. "Beni bir an için terk ettin. Nefes al Angel, yakında geçecek."

Ne zaman diye soracak kadar sesime güvenmediğimden, şimdilik onu yatıştıracığını umarak başımı sallıyorum.

Ama uzun süre erteleme alamıyorum, bunu hak ettiğimden değil. Eli yanağımdan uzaklaştığında, kafamda zar zor tutabildiğim bir şeyi açıklama zamanının geldiğini anlıyorum. Özellikle de burada , onun sıcaklığı, kokusu bu kadar yakinken. Ona dokunma ihtiyacı duyuyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Şimdi olmaz. Ondan ayrıldıktan sonra olmaz.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye soruyor, sesi alçak ve acı dolu.

Beni yiyip bitiriyor. Biraz daha oymak için kalbimin zaten açık olan deliğini kazıyor.

Cevap veremiyorum, o yüzden başımı sallıyorum.

"Tüm alabileceğim bu mu? Bir kafa sallama mı? Birbirimize karşı dürüst olmaya ne oldu? İşte bu..." Pencereden dışarı bakmak için döner ve önündeki koltuğun arkasındaki kirli mendili öyle bir fırlatır ki mendil bagaj boşluğuna uçar.

Zihnimde, cümlesini bitiriyor... *bana aşık olmasını sağlayan şey bu.* Gerçi bunu söylemeye cesaret edemedi, belki de benden çoktan vazgeçti ve buna değmediğime karar verdi.

Bu konuda endişelenmem çok saçma, çünkü daha yeni başlamış olmasına rağmen ondan kaçmaya ve birlikte yaşamımızı sonlandırmaya çalışıyorum.

Gözyaşlarım yeniden başlıyor ve onları siliyorum, pencereden dışarı bakıyorum, böylece kendimi onun görmeyeceğine ikna edebiliyorum.

Ama o her zaman her şeyi görür. Tam içimden, saklamaya çalıştığım en derin çukurlardan.

Yine babamın hayali, ama bu sefer bir soru ortaya çıkıyor. "Şimdi beni öldürecekler mi, onu öldürdüğüm için beni idam edecekler mi?"

Sözlerim üzerine sarsılıyor ve çenemi avucunun içine alıyor, tutuşu morarıyor. "Kim? Seni kimin öldüreceğini düşünüyorsun? Bu yüzden mi gittin?"

Demir gibi tuttuğu başımı elimden geldiğince sallıyorum. "Hayır, konsey. Babamı öldürdüğüm için peşime düşecekler mi? Zaten bir cephede onlarla uğraşıyorsun. Onlarla ikinci kez yüzleşmek zorunda kalmanı istemiyorum. Özellikle de ikisi de başlarına geleni hak etmişken ve ben olmasaydım ikisine de asla bulaşmayacaktın."

Gözyaşlarım yanaklarımdan yuvarlanıp bileğinin üzerine düşüyor ama o bunu fark gibi görünüyor. "Sal'in ölümünü benden almaya cüret etme. Başına geleni hak ediyor ve konsey onu kimin öldürdüğünü asla kanıtlamayacak. Ceset olmadan olmaz. Babana gelince, Kai yaptığı işte çok iyidir. Kimse onun izini bulamayacak. Konsey bir soruşturma yürütecek ama hiçbir şey bulamayacaklar. Kontrol edemediğin şeyler için endişelenmeyi bırak."

Sözleri beni sakinleştirmek içindi ama . Ellerimdeki her yeni ölüm... Rose, Sal, babam... ruhumdaki bir başka leke. Benden geriye iyi bir şey kalmaz.

Adrian çenemi hafifçe çekiştirerek bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeye zorluyor. "Beni duymadığını görebiliyorum. Bunun için endişelenme. Onlar beni istiyor, seni değil. Sal'in kayboluşuyla ilgili soruşturma sadece beni alaşağı etmek için bir oyun. Toplum iyi bir güç değişimini sever ve birçok konsey üyesinin boşluğa adım atmak istediğini biliyorum."

Her şeyden sonra ve pek çok şey hâlâ korurken bu konu hakkında konuşmak garip geliyor. "Hiç güvende olacak mıyız?" Fısıldıyorum.

Ben ondan uzaklaşmak zorunda kalana kadar tutuşu sıkılaşıyor. Beni bırakıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Seni güvende tutacağımı söylemiştim. Terk eden sendin, bu yüzden kendini tehlikeye attın. Bir daha olmasına izin vermeyeceğim bir şey."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Benden ne istiyorsun?"

"Cevaplar, Angel. Endişeden aklımı ne kadar kaçırdığımı bilemezsin. Şu andan itibaren, iznin olmadan yatak odamızdan dışarı adımını atmayacaksın."

Sahiplenici ve talepkâr düzeni, beni kendi malı olarak kabul ettiği andan beri olduğu gibi. Yine de bu konuda onunla savaşmak için çok az isteğim var. Aslında, çok az mücadele gücüm kaldı. Yorgunluğum omuzlarıma yükleniyor ve beni aşağı çekiyor.

"Şimdi ne yapacağız?" Fısıldıyorum.

Daha yakına kayıyor ve önündeki koltuğun cebinden bir mendil daha çıkarıyor. "Şimdi, sen lobiden asansöre doğru geniş bir gülümsemeyle yürümeden önce üzerinden biraz daha kan almaya çalışacağım."

Muhtemelen gereğinden fazla sert bir şekilde yüzümü ovalıyor ama ben boyun eğiyorum, ne isterse yapmasına izin veriyorum. İstesem bile onu durdurabileceğimden değil.

Tatmin olduğunda, mendili yere atıyor. Arabanın kendi tarafına kaymasını bekliyorum ama onun yerine daha da yaklaşıyor. "Eve gittiğimizde bana cevap vereceksin. Seni çıtırçıplak soyup konuşmaya zorlamadım diye yakanı bırakacağımı sanma."

Ateşli bedenimden cevaplar almak için seksi kullanması fikri bir an için beynime kısa devre yaptırdı. Bunu yapabileceğinden bir saniye bile şüphe etmedim. Özellikle de şu anda bana baktığı şekilde.

Sertçe yutkunuyorum ve sesim dışarıdan gelen şehir gürültüsünden duyulabilecek kadar yüksek çıkıyor. "Yani konsey beni öldürmeyecek mi?" Beni onlardan koruması için ona güveniyorum ama bu güvende olduğum anlamına gelmiyor.

Tekrar yer değiştiriyor ve başparmağını yanağıma hafifçe sürtüyor. "Konsey sana elini sürmeyecek, Angel. Ama bu seni kendim öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor. Henüz tam olarak karar vermedim."

Gözlerinin içine bakarken ürperiyorum. Tehdidi daha çok bir vaat gibi geliyor... ve gerçeği öğrendiğinde bu durum daha da kötüleşecek.

ADRIAN

A Ne kadar istesem de onu öldüremem. Onu hayatımdan çıkarabilseydim işler daha kolay olurdu. O zaman bana zarar veremez, bana karşı kullanılamaz ve herkesin yaptığı gibi beni bir kenara atamaz.

koltuğa yerleşiyorum ve titremesini görmezden gelmeye çalışıyorum. Şok yüzünden ve onu buna karşı güçlendirdim ama şu anda yapabileceğim çok şey var.

Çatı katına vardığımızda ceketimi çıkardım ve kıyafetlerine sıçrayan kanı örtmek için ona yardım ettim.

Cipten inmesine yardım ediyorum ve çenesini kaldırıp gözlerimle buluşmasını sağlıyorum. "Gülümse, sıradan bir günmüş gibi içeri gir."

Ağır ağır yutkunarak başını sallıyor. Güvenliğim onun kaybolduğunu biliyor ama sadece birkaçı. Sıradan muhafızlar günlük ev işlerinden haberdar değiller. Bu yüzden adamlarım bizi birlikte gördüğünde, varlığımızı sorgulamaları için bir neden istemiyorum. Bugünlerde beşim dışında kime güvenebileceğimi bilmiyorum çünkü casuslar yeterince yüksek bir bedel karşılığında her zaman ittifakları bozmaya hazırdır.

Onu yanıma çektiğimde kaskatı kesiliyor, zoraki ve tahta gibi bir gülümsemesi var. Çalışanlarımın çoğu onlara yapabileceklerimden korktukları için ona uzun süre bakmaya bile korkuyorlar. Kral olmak işe yarıyor.

Onu asansöre götürüyorum, elimi tutarken bile vücudu kıpırdamıyor, onunki benimkinin belini kavradığı yerin üstüne geçirilmiş.

Asansörden indiğimizde çatı katı terk edilmişti. Eşikten fuayeye geçerken duraksıyor, vücudu bir an bana karşı sertçe titriyor ve sonra kontrolü yeniden ele alıyor.

Onu yatak odasına götürüyorum çünkü çok şiddetli bir konuşma yapmak üzereyiz ve mahremiyet istiyorum.

Yatak odasına girdiğimizde onu serbest bırakıyorum, birkaç adım tökezledikten sonra köşedeki sandalyeye çöküyor, başı öne eğik, parlak olan her şeyi sönük ve donuk. Bunu ona ben mi yaptım? Yoksa babası mıydı?

soru şu.

"Neden gittin Angel?" Sesimi düz ve sakın tutmaya çalışıyorum. Belki sakın kalırsam sonunda bana bazı cevaplar verebilir.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra başını sallıyor. Ellerimi onunkinin karşısındaki sandalyeye doluyor ve sandalyeyi odanın öbür ucuna fırlatma isteğime direniyorum. En azından beni duymamış gibi davranmadı.

Sandalyenin etrafında dolanıyorum ve saçındaki lastiği tutup, buklelerinin ait oldukları yere, yüzüne ve omuzlarına düşmesi için çıkarıyorum. Saç telleri tıpkı onun gibi donuk, kirli ve kirlenmiş duruyor.

Onu bu şekilde görmek içimi kemiriyor, sevdiğim kadının bir gölgesi gibi. Keşke bana sorunun ne olduğunu söyleseydi de düzeltebilseydim. Gözlerime korkusuzca baktığı zamanki halimize geri dönsek. Sadece birkaç gün önce miydi? Çok uzun zamandır ona dokunmamışım gibi hissediyorum... çok uzun zamandır.

"Bana bir şey söyleyecek misin? Yoksa ben seni zorlayana kadar orada oturacak mısın? O adam olmamı istemediğini biliyorum ama olacağım... ta ki sen bana ne olduğunu söyleyene kadar." Ellerimi sandalyenin üstüne koyuyorum ve sabit kalmaya odaklanıyorum. Bu duygudan nefret ediyorum, sanki içimdeki her şey öfkeleniyor

Kendini savunacak, yaptıklarını açıklayacak bir şey söylediğini duymazsam serbest kalacak.

Bu sinmiş, sümüklü yaratık, aylar önce bana bir anlaşmayla gelen kadın değil. Bir söz karşılığında acısını açığa vurmak için çırılçıplak soyunan kadın değil.

Ama şimdi... tutması gereken bir sözü var. Ve ona seçeneği vermeyeceğim, en sonunda pazarlığımızın bana düşen kısmını yerine getirmişken olmaz. Babasını da alıp onu bu acıdan kurtarmak tepede bir kiraz olurdu, ama belki bir gün o tetiği çektiği için minnettar olacak.

Önünde çömeliyorum ve çenesini yukarı kaldırmaya zorluyorum. Gözlerini sıkıca kapatıyor ve ben de çenesini biraz daha sıkı tutuyorum. "Sen bir çocuk değilsin Angel, o yüzden çocuk gibi davranmayı bırak. Nedir bu? Neler oluyor? Konuş benimle."

Burnunu çekiyor. "Yoksa ne olur? Bana işkence mi edeceksin? Sırf seni durdurmak için ne istersem söylemeye zorlayacak mısın? Kulağa iyi bir strateji gibi gelmiyor."

Onu o motel odasından sürükleyerek çıkardığımdan beri titremesi durmayan bir kadından cesur sözler.

Çenesini yukarı kaldırıp kendimden uzaklaştırarak onu sandalyeye geri itiyorum. "Sana karşı zaafım olduğunu düşünebilirsin, haksız da sayılmazsın ama ben her zaman bana borçlu olunan şeyi alırım. Kanla kazınmış bir anlaşma yaptık ve ben üzerime düşeni çoktan yerine getirdim. Sana düşen basit... Sen bana aitsin."

Ayağa kalkıyorum ve mobilyayı tutarak tekrar diğer sandalyenin etrafından dolanıyorum. "Çok basit. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirirsen sorun kalmaz. Eğer özgürlüğünü kazandığın anda kaçmaya niyetliysen, seni yatağıma bir evcil hayvan gibi zincirlerim."

O hıçkırıyor ve ben etrafımda bir kalkan gibi topladığım bu öfkenin kırılmasına izin vermiyorum. Bir kalkana hiç ihtiyacım olmamıştı. Ona kadar. Bana bir şey yapıyor, tek düşünebildiğim onun tenine tekrar tekrar sahip çıkmak olana kadar beni büküyor.

"Neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye fısıldıyor.

Bu sefer sandalyeyi fırlatıyorum. Ona daha kolay ulaşabilmek için sandalyeyi itip yolumdan çekiyorum. Kollarını kavrayarak onu sarsıyorum. "Birkaç gün önce uyandığımda, dünyadaki yerimi bildiğimi sanıyordum. Sonra eve geldiğimde boş bir çatı katıyla karşılaştım ve ilk düşüncem birinin bana ihanet edip seni kaçırdığı oldu. O bıçağı sırtıma saplayanın sen olduğun aklıma gelmedi. Sonra gece beni arayıp yardım istedin ve ben de yardım ettim. Karşılığında tek istediğim cevaplar... ve sen bana bunu bile veremiyorsun."

Tek tepkisi başını eğmek olur. Ağır gözyaşları, kan lekeli kot pantolonuna koyu noktalar halinde çarpıyor.

Onu tekrar sandalyeye ittim, tiksindim. Nişanlısı tarafından işkence görmüş ve ölüme terk edilmişti ve sonrasında bu kadar işe yaramaz olmamıştı. Neden şimdi öyle? Ne oldu da benden bu kadar korkuyor ya da bana söylemediği bir şey mi var?

Vücudumda kalan alkol beni yoruyor ama uyuyamıyorum, gecenin bir yarısı o kapıdan çıkıp gidebileceğini bildiğim halde uyuyamıyorum.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce içimdeki öfkenin bir kısmını boşaltmak için odanın içinde dolanıyorum. "Neden orada oturmuş ağlıyorsun? Neden kendini savunmuyorsun? Bana bağırıyorsun? Çığlık atmıyorsun? Herhangi bir şey!" Kükrerim.

İrkildi ama hiçbir şey söylemedi. Beni ayartacak ya da kınayacak tek bir kelime bile etmedi.

Belki de en çok bu acıtıyordur? Uğruna savaşılmaya , sahip olduklarımızın uğruna savaşılmaya değmeyeceğine karar verdi. Ama neden? Cevapları bilmemekten nefret ve bana vermemesinden de nefret ediyorum. Sessizliğin her kalp atışı öfkemi daha da körüklüyor.

Bu kez duvara dayalı dekoratif masanın yanından geçerken kolumla üst kısmını kaydırıyorum, cam ve eşyalar parıltılı bir moloz yığını halinde yere düşüyor. Hiçbirinin önemi yok. Gözlerimi

Bir cevap arıyordu. Ağlamaktan ve titremekten başka bir şey... lütfen.

Kırık parçaların üzerinden komodine doğru yürüyorum ve kristal lambayı sandalyesinin yanındaki duvara fırlatıyorum. Bu sefer irkilmedi bile. Gözyaşları yüzünden akmaya devam ederken ellerini kalçalarının arasına sıkıştırıp çenesini tutuyor. Sanki tamamen yalnızmış ve ben onun radarında hiç yokmuşum gibi.

"Bir şeyler yap!" Bağırıyorum.

Hiçbir şey yok. Ondan en ufak bir hareket bile yok.

Peki. Kendini savunmayacaksa ya da bana herhangi bir tepki göstermeyecekse, tamam. En azından kocası ve Doubeck ailesinin reisi olarak hak ettiğim saygıyı göreceğim.

Daha uzun duruyorum, gömleğimi düzeltiyorum ve iki elimle saçlarımı düzeltiyorum. Yerinde durması için elimden gelenin fazlasını yapmam gerekiyor ama o bana bakmıyorken bunun bir önemi yok.

Odada geri yürürken, cam ayakkabılarımın altında çıtırdıyor, parkeye sürtünüyor. Sandalyesinin yanında duruyorum ve elimi arkasına koyuyorum. "Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun Valentina. Hayal kırıklığına uğramaktan hoşlanmam. Sen bana aitsin ve bunu tüm dünyanın bilmesini sağlayacağım. Bu şekilde"- sandalyenin yanına çömelip ayaklarının dibine sıçrayan kırık bir cam parçasını tutuyorum-"eğer beni tekrar terk etmeye karar verirsen, etrafta seni hemen kapımın önüne bırakmayacak bir Allah'ın kulu yok."

Yine titriyor, sadece elleri değil, tüm vücudu.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve sandalyesini bana doğru çeviriyorum, onu hareket ettirirken cam avucumu kesiyor. Kırmızı noktalar yere damlıyor ve gözleri onlara kilitleniyor, bakıyor, ağzı gevşek. Bir anlığına kayboluyor ve biliyorum -Tanrım, biliyorum- babasının ölümünü tekrar görüyor. Zihninde tekrar tekrar. Bazen hala kendi babamın ölümüyle ilgili kabuslar görüyorum. Ama bu onu sarsarak uyandırmamı, bana zaten vermesi gereken teslimiyeti talep etmemi engellemiyor.

"Valentina," diye bağıriyorum. "Odaklan, Angel." Bardağı kaldırıyorum, parlak kırmızı kenarı keskin ve çoktan lekeli.

Bakışları cama kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Henüz görmediğini biliyorum çünkü ben bile görmüyorum. Tam olarak göremiyorum. Sanki bedenim kontrolü ele almış gibi, temel içgüdülerim aşırı hızda talepte bulunuyor, özellikle de ondan ayrılmak için yeterince iyi bir neden olmadan. Yeterince iyi bir neden düşünebileceğimden değil.

Parçanın ucunu açıkta kalan ön koluna bastırıyorum ve bir solukla donup kalıyor. Benden uzaklaşmaya başladığında bileğini düz bir şekilde yakalayıp kalçasına bastırıyorum. "Hayır, Angel. Sana benimle konuşma şansı verdim. Mantıklı düşünmem için. Şimdi diğer ihtiyaçlar kontrol altında ve istediğim tek şey seni işaretleme, sana sahip olmak, hak ettiğim gibi sana sahip olmak."

İnliyor ve dudaklarından çıkan bu sestten nefret ediyorum. Onu önümde çırılçıplak soyduğum o gün bile böyle acınası sesler çıkarmadı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bardağın kenarını derisinin üzerinde birkaç milimetreden fazla olmayacak şekilde çiziyorum. Kenarına, benimkiyle eşleşen küçük bir kan kuyusu yapıyor. "Seni parçalara ayırmak, vücudunun her santimetresine adımı yazmak istiyorum, böylece kimse, özellikle de sen, ait olduğunu asla unutmayacaksın."

O kan damlasına bakıyorum, ismimin orada olduğu fikri beni büyülüyor... her bir harf onun şeftali rengi tenine karşı beyaz ve üzeri çizilmiş. Ama elimi sabit tutuyorum, kıpırdamadan. Görünüşe göre şimdi bile, temel içgüdülerim beni yönlendirirken, ona bu şekilde zarar veremem. Babasının yaptığı gibi değil, nişanlısının yaptığı gibi değil.

Neredeyse bardağı fırlatıp atmaya, başladığım işi bitirmemek için gözümün önünden kaldırmaya hazırdım ki eli benimkinin üstüne geldi.

Kırmızı çerçeveli gözlerine bakıyorum ve kekeleyerek bir nefes veriyorum. Orada korku yok... daha yumuşak, daha nazik bir şey... sevdiğim kadının o küçük parıltısı.

"Beni affetmen için yapman gerekiyorsa, yap. Bunu edebilirim.
Senin için bunu yapabilirim."

VALENTINA

"**I** senin için her şeyi yaparım," diye fısıldadım. "Neye ihtiyacın olursa."

Cam parçasını yüzüme yaklaştırıyor, kendi elim hâlâ onun elini tutuyor. "Kalmak dışında. Kalmak dışında benim için her şeyi yaparsın." Sesi acı dolu bir uçurum. Hayatında annesi, babası ve şimdi de benim tarafımdan defalarca terk edilmesinin bir yansıması.

Sadece acısını arttırdığımı fark ettim. Hayatında sevdiği diğer herkesin yanına kendi ihanetimi de ekledim. Elim titriyor ve kucağıma düşmesine izin veriyorum, böylece bardağı sadece yanağıma bastırıyor.

"," diyorum, ses tonumdaki özrü duymasını umarak. "Beni affetmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

Gözleri benimkileri arıyor, bir ileri bir geri, karanlık ve inatçı. Her parçası, ucunu etime bastırmak ve ısırmasına izin vermek için çığlık atıyor. Kalıcı olması için onu içime kazımak için. Evlilik yeminlerimizden daha kalıcı.

Elleri titreyip parmaklarının ucu yanağıma değdiğinde bardağı düşürüyor. Yere çarpıyor ve ayaklarımızın etrafında paramparça olup diğer molozlara katılıyor.

Kollarımı sıkıca kavırıyor, beni sıkıştırıyor, bir kağıt parçası gibi içime doğru buruşturuyor. Çenesinin duruşundan anladığım kadarıyla canımı acıtmak için değil, bana uçurumun kıyısında olduğunu hatırlatmak için yapıyor bunu. Onu ışığa nasıl geri getireceğimi bilseydim, yapardım ama korkarım bir daha asla oraya yürüyemeyeceğim. Bu kadar çok parçam kanla lekelenmişken olmaz.

Gözlerimi kapadım ve onu içime çektim. Beni avlamasından ve bulmasından korktuğum kadar... onu bir daha görememekten de korkuyordum. Çene çizgisinin kenarını asla takip edememekten ya da onun temiz dumanlı zencefil kokusunu koklayamamaktan. Yalnızken düşündüğüm şey buydu. O kokuyu. Şimdi bile vücudumu sarıyor, beni uzun zamandır olmadığım şekilde sakinleştiriyor.

Bacaklarımın altından uzanıp beni kaldırdığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ama ellerimi boynuna dolayıp saçlarına sokmuyorum. Muhtemelen beni reddetmezdi ama reddetseydi de buna katlanamazdım. Bugün olanlardan sonra olmaz.

"Sakin ol, Angel. Sadece seni yıkayacağım," diye fısıldıyor. Beni ilk yıkayışının aksine, duşu başlatıyor ve ikimizi de giysilerimizle birlikte içeri sokuyor. Birden fazla duş başlığının altında, gergin kaslarımın üzerine lezzetli sıcak spreyle gönderdikten sonra, giysilerini yırtıyor. Artık gözlerinde o dikkatli, kasıtlı adamdan eser yok. Sanki onu terk etmem bir parçasını koparıp almış gibi. Bu acı veriyor çünkü onun bu parçasını seviyorum.

Kıyafetleri köşede ıslak bir yığın oluşturuyor ve belimden tutup beni öne doğru sürüklerken karnına doğru sallanan ereksiyonunu görünce sertçe yutkunuyorum. "Sakin ol dedim Valentina. Sana bir daha söylemeyeceğim. Babanın kanı hâlâ tenindeyken seni duşta sikmeyeceğim."

Buna söyleyecek bir şeyim yok, bu yüzden sadece başımı sallıyorum ve kirli kıyafetlerimi çıkarmasına izin veriyorum. Onları kendi yığınının üstüne atıyor ve sonra bir lif ve kendi sabunuyla cildimi pembeleştiriyor. Zencefil kokusu suyun içinde ve tenimizde sarmallar çizerek etrafımızı sarıyor. Buhar bile

kokuyu ahırdan dışarı taşıyor. Onun kollarında, ipinin sonuna gelmiş bir oyuncak bebek gibi durgunlaşıyorum.

"Sakin ol," diye fısıldıyor. Sırtımı okşuyor, beni kendisine doğru sallıyor. Cinsel olarak değil ama kollarındaki bir çocuk gibi.

Ona yaptığım şeyden sonra beni teselli etmeye çalışması göğsümdeki acıyı daha da artırıyor. İçten dışa doğru yanıyorum. Onu terk etmenin ve bunu doğru düzgün yapamamanın utancını hissediyorum, sadece beni tutması, beni her yerimin mahvolmasından kurtarması ve bir şekilde kanın bile ulaşmayı başardığı ayak parmaklarımın arasını yıkaması için.

"Sanırım yeni mobilyalara ihtiyacın olacak," diyorum göğsüne doğru.

Ses tonuna bir espri karışıyor. "Ne?"

"Her yerim kan oldu. Kimse arabadan ya da yatak odasındaki sandalyelerden çıkarabilecek mi bilmiyorum."

Gözlerimin içine bakmak için uzaklaşıyor. Alnında küçük bir kırıksıklık beliriyor. "Mobilyalar için mi endişeleniyorsun?"

Ona cevap veremeden suyu kapatıyor, beni duştan çıkarıyor ve bir havluya sarıyor. Beni tekrar banyodan yatağa doğru yönlendirirken buklelerimle bir şey yapacak ya da biraz su silmekten başka bir şey yapacak zamanım yok.

Üzerine tırmanıyorum ve aramızdaki şeyler hala bu kadar değişkenken orada olmak yanlış gelse de yanıma doğru sürünüyorum. Cevaplar istiyor ve eninde sonunda onları öyle ya da böyle benden çıkaracak. Hem acı hem de zevk için her bir düğmemi bilmiyormuş gibi değil.

Bileğimden çekiştiriyor, beni yatağa sırtüstü yatırıyor, havluyu çekip kurtarıyor, beni çırılçıplak bırakıyor, kartal gibi açıyor ve onu o kadar çok istiyorum ki midem ağrıyor.

Bana dokunmaması dışında. Beni istediği pozisyona getirdikten sonra ellerini kaldırıyor ve her ikisini de şaftında aşağı yukarı gezdiriyor. "Hayır Angel, yakın zamanda boşalmayı hak etmedin. Bunun için seni çalıştırmayı planlıyorum. Eğer bana verecek cevabın yoksa, benim de sana verecek hiçbir cevabım yok."

Parmaklarım karıncalanıyor ve midem bulanıyor. Vücudumdaki her lif klitorisimi ovuşturmam ve işleri kendi ellerime almam için çığlık atıyor. Ama bunu yaparsam kızacak. Ona göre bu hile yapmak olur. Bu yüzden yumruklarımı uyluklarım boyunca sıkıyorum, güvercin grisi örtüyü derimi ısıracak kadar sert sıkıyorum.

Onu mastürbasyon yaparken izliyorum. Bir eli aşağıya uzanıp iç kalçamla oynarken, diğeri çıplaklığıma bakarken öfkeyle pompalıyor. Bakışlarının yoğunluğundan yüzüm yanıyor. Kalçama canımı yakacak kadar sert bir tokat atana kadar gözlerimi kaçırıyorum. "Sana kendini saklaman için izin vermedim."

Sertçe yutkunuyorum ve hafifçe başımı sallıyorum, gözlerim bir kez daha sıkıca kavradığı ereksiyonuna gidiyor. Kendini daha fazla, daha hızlı çalıştırıyor, diğer eli tenime daha derin kazıyor. Bunun farkında olduğunu sanmıyorum, yarın morarmış olacağım gerçeğinin de. Alaca tacından sızan bir damla pre-cum'un izini sürerken bunların hiçbirinin önemi yok. Bir sonraki geçişinde onu topluyor ve düşumuzdan sonra vücudundan kurutmadığı suya ekliyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve o da dişlerini . neredeyse ağır çekim gibi, beyaz yapışkan kalçalarım, kalçalarım ve hatta göğüs kafesime küçük bir sıçrama yapıyor.

Sonra ben ağzım bir karış açık izlerken, her izi bedenime yapışana kadar, gözlerimle meydan okuyarak, harcını tenime sürüyor.

Kıpırdamadan duruyorum, izliyorum, vücudum bir yay kirişi gibi gerilmişken bekliyorum. Şu anda beni boşaltması saniyeler sürerdi. Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve yatağı daha da sıkarken nefes nefese kalıyorum.

"Burada kal, Angel. Ben hemen döneceğim."

Dilimin ucunda onu geri çağırmak, teşvik etmek, beni bu şehvetli cehennemden kurtarması için kızdırmak var. Tabii ki, öfkesini daha fazla çekmek istemediğim için bunu yapmıyorum. Yakında benden istediği cevapları öyle ya da böyle alacak.

Kaygan kalçalarım ve çarpan kalbime rağmen yatağın içinde rahatlıyorum. Uzun bir gündü. Şu anda düşünemeyeceğim bir gün. Her şey bu kadar tazeyken olmaz. Şu anda geleceğime ve Adrian annesine yaptığım şeyle ilgili gerçeği öğrendiğinde kendimi nasıl koruyabileceğime odaklanmam gerekiyor.

Yan dönüyorum ve dizlerimi göğsüme doğru kıvrarak çıplaklığımı, utancımı örtüyorum.

Adrian dalgalanan kasları ve uzun yürüyüşüyle odaya giriyor. O kadar güzel ki nefesimi kesiyor. Yatağın diğer yaklaşmasını izliyorum, sonra benimle birlikte karışık içine sürünüyor.

İçeri girerken elinde bir şey tuttuğunu fark etmemiştim. Bu kez, uyandıktan sonra doktorun üzerimde kullandığı izleme tabancası olduğunu fark ettim. Sadece aylar önceydi ama karanlıkta felç olmuş, inleyen o kız olduğumdan beri yıllar, hatta on yıllar geçmiş gibi geliyor.

Elini kaldırıyor ve beni kalçamdan tutarak kendisine doğru çeviriyor, ben karşı tarafa dönerken başımı koluma yaslıyorum.

"İşte anlaşma..." diyor, küçük cihaza bir şey dolduruyor ve arkasındaki pistona basıyor. Ucu keskin ve çok acı verici olması dışında sıcak tutkal tabancasına benziyor.

Düşüncesini bitirmesini bekliyorum.

"Bu sefer izleyiciyi buraya koyacağım." Parmaklarını boynunun kaslı kıvrımında gezdiriyor. "Bir şey yapmadan onu çıkaramayacaksın."

Muhtemelen kendini öldürüyorsunuzdur. İlk seferinde de bu şekilde yapardım ama anlaşmamızdan döneceğın aklıma gelmedi."

Sıcak, yapışkan suçluluk duygusu midemden boğazıma kadar içimi kemiriyor. Daha çok bunu söylerken ses tonundaki zehir için.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Başka ne seçeneğim var ki? Eğer kabul etmezsem, muhtemelen beni öldürecek ve daha sonra uğraşmaktan kurtulacak. Kabul edersem, sakladığım sırrı öğrendiğinde beni yine de öldürecek. Burada iyi bir seçenek yok, bu yüzden en uzun süre yaşayabileceğim seçeneği seçmeliyim.

Hala ıslak olan buklelerimi yana doğru süpürüyorum ve boynumu ortaya çıkarmak için başımı eğiyorum.

Çarşafların üzerinde ilerliyor, enjeksiyonu yapmak istediği noktayı bulmak için eğilirken dizleri göğüslerimin uçlarıyla buluşuyor. "Aferin kızıma."

Silahın ilk sıkışı içime girdiğinde destek için çıplak dizine yapışıyorum. Saniyeler içinde bitti ve arkasına yaslanıp yüzümü taradı. Sıcak bir kan incisi boynumdan aşağı kayarak yatağın üzerine düşüyor ve onu da lekeliyor.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum, şu anda göz kapaklarımdan taşan gözyaşlarımı siliyorum. Gerçek acıdan çok öfke ve umutsuzluktan. Derimin altında donuk bir sızıdan başka bir şey değil. Umarım sabaha kadar geçer. "Ben iyiyim. Artık uyuyabilir miyiz? Çok yorgunum."

Tek kelime etmeden beni kollarının arasına aldı ve başımı yastıkların üzerine koymak için dizlerinin üzerinde yatağa doğru yürüdü. Benim yastığım. Bizim yastığımız.

Daha fazla gözyaşı dökölüyor ve artık onları durduramıyorum. Denemeye bile zahmet etmiyorum. Sessizce, ışıkları söndürmek için telefonunu kullanıyor.

Beni kollarına alıyor, ben de ıslak yüzümü göğsüne bastırıyorum, gözyaşlarım üzerine düşüyor. Ona izin verdiğim için kendimi daha da kötü hissediyorum.

Gerçeği öğrendiğinde neler yaşayacağını bilmek beni şu anda rahatlatıyor. Ama onu teselli edemem. En zayıf olduğum anda olmaz. Belki bir ya da iki gün sonra gücümü toplayıp hepimizi yeniden kurtarmaya çalışabilirim. şu an için, devam etmek için ihtiyacım olan şey bu.

"Angel," diye fısıldar artık karanlık olan odaya. "Eğer beni bir daha terk edersen, seni öldürürüm. Tereddüt etmem ve bahane kabul etmem."

Korku içimde yükseliyor, kederimi kovalıyor. Sesi sakın, bilenmiş, bir bıçağın keskin kenarı gibi. Zaten benim üzerimde ölümcül bir doğrulukla kullandığı bir bıçak.

ADRIAN

H Onu eve götürmek doğru geliyor. Günlerdir ilk defa uyumak istiyorum ama aklım cevapsız sorulardan bir türlü kurtulamıyor.

Sorular. Neden kaçtı? Nereye gidiyordu? Kiminle karşılaştı ve en önemlisi ona kim yardım etti?

Cep telefonu, giysileri, yiyeceği... binadan çıkarken yanında olmayan her şeyi vardı. Kıyafetler belki, ama hepsi bu. Geri kalanını başka bir yerden satın alması ya da birinin ona yardım etmek için buluşması gerekiyordu.

İlk şüphelendiğim kişi Kai. Ama ona yardım etmiş olsa bile, bu konuda bana yalan söylemezdi. Başkaları için küçük bir yalan hiçbir şeydir, ama benim için... asla. Beşimden hiçbiri onun kaçmasına yardım edip sonra da benimle birlikte onu aramak için zaman harcamaya cesaret edemez. Özellikle de Andrea'nın saldırıdan sonra sağlık durumu hala tehlikedeysen.

Valentina'nın kaçışıyla birlikte, hiçbirimizin Vincent'in ölümünü doğru düzgün sindiremediğini hissediyorum. Elbette istediği gibi yakıldı ama hiçbirimiz bir şeyler içemedik ya da onun hakkında aptalca hikayeler anlatamadık. Val o anları benden çaldı ve bu da onun sürekli büyüyen günah listesine eklenecek bir başka şey. Bunlardan ilki sorularıma cevap vermemesi.

Omzumdaki kıvrıma yaslanmış uykulu yüzüne bakıyorum. Bu haliyle mükemmel, neredeyse canlı bir bebek gibi. Ve çok genç. Gözlerinin içine baktığınızda, onun hayatının bir parçası olduğunu hissetmemek imkansız.

Orada yaşadıklarını. Ama şimdi, o güzel gözleri kapalıyken, çok kırılgan ve çok çok genç.

Onu dölleriyle işaretlemek ve takip cihazımı tekrar derisinin altına yerleştirmek öfkemi dindirmeye yetmiyor. Parmaklarım kenetleniyor ve onu uyandırmamak için yavaşça yataktan kalkıyorum, sonra bir bardak su almak için banyoya gidiyorum. Suyu hızlıca yudumlayıp kısmının çıplak göğsüme damlamasına izin verirken bile yatak odasına açılan kapıya dik dik bakıyorum.

Şimdilik güvende olduğunu düşünüyor ama benim olanı korumak için ne kadar ileri gidebileceğim hakkında hiçbir fikri yok. Tekrar bana ait olmak istemiyorsa asla yardımımı istememeliydi. Yıllar sürse bile onu aramaktan asla vazgeçmezdim ama daha hızlı, daha uzağa, karanlığın daha derinlerine kaçsaydı daha uzun süre özgür kalabilirdi. Ama zaman bile... Evimi orada yapıyorum ve içindeki ışık bile onu bundan koruyamaz.

Bardağı tezgâha çarpıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum. Camla kaplı zeminden geçip dolaba ulaştığımda, boxer külotumu giyip tekrar yatağın yanına çıkıyorum. İyi olduğundan ve hala nefes aldığından emin olmak için hızlı bir taramadan sonra, yatak odamızın enkazı arasından tekrar geçip koridora çıkıyorum. Burada hava ne onun ne de uyarılmışlığının, seksin kokusunu taşıyor. Temiz ve birkaç derin nefes alıp ofisime doğru ilerliyorum.

Saat erken olduğu için içeri girerken kimsenin yanından geçmiyorum ve masamın arkasındaki sandalyeye oturuyorum. Dizüstü bilgisayarımı alıp açıyorum ve bakıyorum... Odaklanmam gereken yere geri dönmek için bir şeyler yapmak istiyorum: konseyi sonsuza dek yok etmek.

Ekrana bir süre daha bakıyorum ve sonra iç çekerek onlarca kez taradığım güvenlik kayıtlarını getiriyorum. Her biri Val'in o gün neden gittiğine dair bir bağlantı. Konseyin çağrısı için ayrıldığımda, döndüğümde gitmiş olacağını bir an bile düşünmemiştim. Her yerim yeniden acıyor, boğazımdaki yumru göğsüme doğru yayılıyor. Yerinden çıkaramadığım donuk bir ağrı.

Tıpkı son birkaç gündür yaptığım gibi, yayınları izliyor ve tekrar izliyorum. Çatı katının her köşesine kamera yerleştirmedim, biraz mahremiyet tercih ettim ama artık insanlar kayıt altına alınmadan sıçamayacaklar bile.

Onları bir döngüde tutarak tekrar izliyorum. Orada hiçbir şey yok. En azından neden gittiği ya da ona kimin yardım ettiği konusunda bana cevap verecek bir şey yok. İlişkimizi yeniden kurmaya başlamadan önce her iki soruya da cevap bulmam gerekiyor.

O bana ait. Hayatı, sırları, yalanları... hepsi benim. Bazı şeyleri saklıyor olması tamamen başka bir tür ihanet. Taleplerimi yakında yerine getirmezse bizi sonsuza dek mahvedebilecek bir ihanet. Şimdilik uyumasına izin vereceğim ama sabah buluşmamızın soru-cevap kısmına yeniden başlayacağız.

Tekrar izlemeye başladım ama sonra parmağım düğmenin üzerindeyken durdum. Binadan çıktığı yeri ve sokak kameralarını görmüştüm ama evin içinde fuaye dışında hiçbir yere bakmamıştım.

Onu görüntüleyebileceğim birkaç kamera daha bulmam sadece bir dakika sürdü. Çoğu zararsızdı... gününe devam ediyordu. Ama özellikle bir tanesi durup geri sarmamı sağladı.

Bir ara ofisime gelmişti. Buraya taşındığından beri bir kez bile gelmemişti, sadece komuta merkezine gelmişti. Onu uzak tutmam gerektiğinden değil, ama zamanımın çoğunu orada ya da onunla geçirdiğim için bu konu hiç gündeme gelmedi.

Birkaç dosya yedeği daha getiriyorum, ofisimdeki kamera sadece bazen açık kalıyor. Genellikle toplantılar için . Bazı faaliyetlerimin ya da Kai veya diğerlerinin benim adıma düzenleyebileceği herhangi bir şeyin video kanıtına gerek yok.

Neyse ki, ayrıldığı tarihi gösteren bir dosya var ve hemen onu açıp ofise giden koridordaki dosyayla eşleşen saate kadar ileri sarıyorum.

Ofise girdiğini, ışığı açtığını ve etrafını hızlıca taradığını gösteriyor. Her şey gayet normal, ta ki masamın etrafından dolanıp rafta duran resimleri inceleyene kadar.

Bir an için omzumun üzerinden çerçevelere bakıyorum ve sonra tekrar ekrana dönüyorum. Durup bunları incelemesine sebep olan neydi? Neden şimdi, neden bugün?

Yakından izlemek için eğildim. Fotoğrafların üzerinden teker teker geçiyor, parmakları görüntülerin üzerinde geziniyor. Keşke yüzünü görebilseydim ve ne düşündüğünü bilebilseydim, ama kameranın açısından tek görebildiğim sırtı ve eli.

Eli çerçevelerden birinin üzerinde gezinirken bir duraklama oluyor. Sonra onu alıyor ve yakından inceliyor, sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzüne yakın tutuyor. Aynı hızla elinden bırakıyor ve hızla odadan çıkıyor.

Dönüp rafı yukarıdan aşağıya tarıyorum. Bir resim kayıp. Onu yerde buldum, resmin üzerindeki cam kırılmıştı. Annemle benim çocukluk fotoğrafımız, annem kaybolmadan çok kısa bir süre önce çekilmiş.

Bu onu neden üzdü? Annem ve ben olduğumuzu fark etti mi? Neden hayalet görmüş gibi kaçtı?

Çerçeveyi yavaşça rafa geri koydum ve kırık çerçeveyi değiştirmek için bir not aldım. Belki de çerçeveyi o resimle birlikte kırdığı için üzüleceğimi düşünmüştü. Şimdiye kadar beni tanımış olmasını, öfkeme rağmen böyle bir kaza yüzünden onu cezalandırmayacağımı bilmesini umardım.

Kareye biraz daha bakıyorum ve sonra dönüp tekrar kamera görüntüsüne bakıyorum. Şimdi daha fazla sorum var ve hala cevap yok.

Meleğimin yaptıklarının hesabını verme vakti geldi. Çektiği çilelerden sonra yeterince dinlenmesine izin verdim.

Koridora geri d6nerken ışığı kapatıyorum ve g6lgelerin arasında gizlenmiş birine çarpıyorum.

ıkardığı küçük acı nefesi bana Andrea olduğunu söylüyor. arpışmamızdan dolayı devrilmesini 6nlemek için tuttuğum bileklerini serbest bırakıyorum.

birkaç metre mesafe koyuyor. Karanlıkta bile cildindeki sararmış morlukları görebiliyorum. Koyu renkli bir cübbe giyiyor -mor mu?- boğazından ayak parmaklarına kadar sıkıca kısıtılmış, ama yine de yüzünü gizlemek için saçlarını omzunun üzerinden çekmeye alışıyor.

Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum, böylece ona bir daha dokunmayacağımı biliyor. "Özür dilerim, dikkat etmemiştim."

"Kes . Benimle sakatmışım gibi konuşma."

Ses tonuna karşılık vermek dilimin ucuna geliyor ama canının yandığını biliyorum ve ben erkeklerime düştüklerinde tekme atmam. Eğer bana saldırmak onu daha iyi hissettirecekse, bunu onun için kabul edebilir ve iyileşmek için kullanmasına izin verebilirim. "Bu saatte ayakta ne yapıyorsun?"

Kaskatı kesiliyor, bandajlı parmak eklemlerini bir ışık huzmesi kesiyor. "Uyuyamadım. İçecek bir şeyler almak için mutfağa gidiyorum."

Tüm adamlarımın başka yerlerde daireleri ya da evleri var. Ama hepsinin burada, çatı katında istedikleri zaman kullanabilecekleri odaları da var. Özel izin almadan gelip gidebilenler sadece benim beşim. "Seninle yürüyeceğim."

"Hayır, değil. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Sadece bir içki."

Sabırım bir yere kadar. Yaklaşıyorum ve eğiliyorum. "Ses tonuna dikkat et Andrea. İyileşmeye ihtiyacın olduğunu ve şımartılmaya ihtiyacın olmadığını biliyorum, ama ısırmadan önce sadece çok fazla suistimale katlanacağım. Ve ben her zaman öldürmek için ısırırım."

Çenesini eğiyor. Boyun eğmek hiçbir zaman onun doğasında yoktu ve şimdi bunu görmek çok acı veriyor.

"Seni incittiği için kimin içini boşaltacağımı söylemeye hazır mısın?" Valentina gibi o da saldırganlar ya da saldırı hakkında tek bir ayrıntı bile paylaşmadı. Şimdiye kadar edindiğim tek bilgi doktorun tıbbi raporuydu. O zaman bile raporu vermesi için biraz ikna etmek gerekti.

"Henüz değil. Henüz bu konuda konuşmayacağım." Sesi titrek ve tonu aceleciydi.

Eğer bu adamları kendi başına avlayabilmek için dilini tuttuğunu düşünseydim, buna izin verebilirdim. Ancak şu an itibariyle, saldırıdan sonraki günlerde çatı katından bir kez bile ayrılmak için harekete geçmedi. Daha da kötüsü, toplantılara gelmiyor ve doktorun ısrar ettiğim bakımı dışında kimsenin ona yardım etmesine izin vermiyor.

Etrafından dolanıyorum, ona sürtünmemek için geniş bir mesafe bırakıyorum. "Şimdilik bu işin peşini bırakacağım ama sonsuza kadar bırakmayacağım. Ne yapman gerekiyorsa yap, çünkü kendi işimi hallettikten sonra ava çıkacağız."

Dönüp yatak odama gitmeden önce itaat edip etmeyeceğini duymak için beklemiyorum. Tüm bu meydan okumalar beni sinirlendiriyor ve kontrol etme ihtiyacım o kadar artıyor ki, biraz için spor yapmam ya da kum torbasına vurmam gerekecek. Yoksa öfkemi adamlarımdan çıkaracağım. Kai gibi.

Sıcak, yakıcı suçluluk duygusu göğsüme doğru ilerliyor. Valentina ortaya çıktığından beri Kai'ye kötü davranmaktan başka bir şey yapmadım. Eğer beni yüzüstü bırakmasaydı, bunu yapmazdım, ama işte buradayız, bir kısır döngünün içinde sıkışıp kaldık.

Video görüntülerini açtığımda, onları koridorda birlikte gördüm... adam ona bir şey uzatırken her zamankinden daha asık suratlı görünüyordu. Valentina biraz daha açık sözlü olmaya başladığı sürece bunu şimdilik gizli tutacağım. Onun iyiliği için Kai'ye zarar vermeme izin vermeyeceğini zaten biliyorum, bu yüzden... eğer , kafasına bir silah onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayacağım.

Meleğim hoşuna gitse de de bana cevaplar verecek.

VALENTINA

T Gittiği anda yatak odamızdaki hava çekilmiş gibi hissettirdi. Adrian gittikten sonra yatak odamızın harabeye dönmesi öfkelerini üzerine boşalttı. Garip bir şekilde, dekor ve camlar tehlikeli bir şekilde yakınımnda uçuşsa da, bir an bile kendimi güvende hissetmedim. Önceden... Sal'le aynı odaya girdiğimde bile tüylerim diken diken oluyordu.

Hâlâ onun gibi kokan yatağımızda yan yatıyorum. Tenim ve yapış yapış ama umurumda değil. Sonsuza kadar burada kalacağımı hatırlatan boynumdaki hafif zonklama bile her şeyden çok beni rahatlatıyor.

Ya da öyle olurdu. Parmaklarımı hâlâ düz olan karnımda gezdirdim. Bir noktada, Adrian'ın buralarda bir dolapta sakladığı doktorla konuşmam gerekecek. Daha da kötüsü... Adrian'a söylemek zorunda kalacağım ve öfkesinin tadı neye benziyorsa onunla yüzleşeceğim. Başka seçeneğim yok gibi.

Omzumun üzerinden saate bakıyorum, hiç sevmediğim çirkin süslü bir şey. Ne yazık ki yeniden dekore ederken onu parçalamamış. Sabahın erken saatleri. Sanki bana hatırlatıyormuş gibi, midem büyük bir gurultu çıkarıyor. Yakında dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler bulmam gerekecek. Şimdilik tek yapmak istediğim bu yatakta uzanmak ve vücudunun geride bıraktığı sıcaklığın tadını çıkarmak. Onun kokusunu. Çıplak tenini kendi tenimde hissetmek.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve yanlara doğru kıvrılarak yerdeki yatak takımını kapıyorum. Kıvrımlardan biraz cam silkeledikten sonra vücudumun üzerinde gezdiriyorum. Bu da onun gibi kokuyor ve onun baharatlı zencefil kokusunu çekiyorum. Tanrım, bu kokuya bayılıyorum. Onu seviyorum. Her şeyden çok.

İçimde kaygan bir suçluluk sarmalı dolaşıyor. Bebeğimizi korumak için ayrıldım ve onu da korumak için ayrıldım. Artık tekrar gitme şansım olmadığına göre, ona güvenmek zorundayım. Ona verdiğim değerden daha güçlü olduğuna güvenmeliyim. İlk tanıştığımızda pek çok kişinin bana söylediği gibi bir canavar olmadığına güvenmeliyim. Evlendiğimizden beri o adamdan bir iz görmedim.

İnatçı mı? Değişken mi? Zorba mı? Tabii ki var. Ama hiçbir zaman kendimi ondan daha değersiz biri gibi hissettirmedi. Hiçbir zaman zevk için beni incitecekmiş gibi hissettirmedi.

Yoksa kendi korkum yüzünden olayları rasyonalize etmeye mi çalışıyorum? Bilmiyorum.

Battaniyeleri bir demet haline getirip yanağımın altına sıkıştırıyorum ve daha fazla düşünmek için yastığa yerleşiyorum. Tam gözlerimi kapatacakken yatak odamızın kapısı ağır bir gümbürtüyle duvara çarparak açılıyor.

Adrian, üzerinde iç çamaşırından başka bir şey olmamasına rağmen yere saçılan camlardan habersiz bir şekilde içeri girer.

Çizgili yakışıklı yüzüyle bile nefes kesici.

Doğrulup yorganın kucağıma düşmesine izin veriyorum. "Dikkatli ol. Ayağına cam batacak."

Tek cevabı bana kaşlarını çatmak oldu. Sonra yatağın üzerine bir şey fırlatıyor ve yumruklarıyla etrafını sarıyor.

Üzerinde gezindiği şeye bakmam mı gerekiyor yoksa hareketsiz kalıp onu üzecek başka ne yaptığımı öğrenmek için beklemem mi gerekiyor emin değilim.

"Bu konuda ne söyleyeceksin?" Ayağa kalkar ve nesneye el sallar.

Bu sefer daha iyi görebilmek için battaniyeleri çekiyorum ve kalbim göğsümde duruyor. Donmuş. Eminim ben de içimde hissettiğim kadar donmuş görünüyordum. "I..."

Hayır. Onunla bu konuya girmeye hazır değilim. Hazırlanmak için biraz zamanım olur diye düşündüm, beni kovdurmayacak ya da daha kötüsü kendi eliyle öldürmeyecek bir şekilde ona nasıl söyleyeceğimi düşündüm.

Onunla birlikteyken kendimi hiç güvende de, bazen çok çabuk öfkeleniyor. Ya düşünmeden önce tepki verirse ve geri dönüşü olmazsa?

Sertçe yutkunuyorum, o talep başlamadan önce daha fazla kelime çıkarmaya çalışıyorum. "Ben... ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Gerçeği." Omuzlarının sertleşmesine ve karın kaslarının gerilmesine rağmen sesi sakın ve eşitti. "Senden sadece gerçeği istiyorum Valentina. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Fotoğrafı alıyor ve yüzüstü yatağın başucundaki sehpayı koyuyor. Yanımdaki yatağa tırmandığında irkilmemeye çalışıyorum. Elini uzatıyor ama aramızda bu sırlar varken beni tutmasına izin veremem.

Elimden hızlı bir şekilde geriye doğru sürünüyorum, boğazım hala söylemem gereken kelimelerle tıkanmış durumda. Hepsi geri çekildi ve kurtulamadılar. "Yapamam... Yapamam..." Yeterli olmadığını biliyorum... Ona bir şey açıklamak için yeterli değil.

Gözyaşlarım birikiyor ve yanaklarımdan aşağı akıyor. Yumruklarımı sıkıyorum ve arkamı dönüyorum. Ağlamaktan çok yoruldum. İyi yaptığım tek şey bu.

"Valentina," diye .

Elbette benden ilgi ve itaat bekliyor ama ben bunu ona veremem. Bunda değil, en azından henüz değil. Daha fazla zamana ihtiyacımız var.

İşleri sağlamlaştırmak... Bunu onun üzerine yıkmak sadece durumu daha da kötüleştirir.

Titriyorum ve sanki sadece irade gücümle kendimi tek parça halinde tutabilecekmişim gibi kollarımı göbeğime doluyorum. "Sana gerçeği söyleyeceğimi kabul edebilir misin, ama şimdi değil?" Fısıldıyorum. "Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum ama kendimi toparlamam için bana biraz zaman ver."

Bu aptalca çünkü ondan merhamet istemek okyanustan kıyıya vurmaya bırakmasını istemek gibi bir şey.

"Valentina," diyor tekrar, sesi daha yumuşak olduğu için tenimde daha az şimşek çaktırmıyor.

Biraz daha uzaklaşmaya çalışıyorum, aramıza geniş yatağımızın genişliğini koyuyorum ama buna izin vermiyor. Elleri kollarımda, ayaklarım yatağın diğer tarafındaki zemine çarpmadan önce beni çarşafın üzerinden ona doğru sürüklüyor.

"Sana daha önce de söyledim, benden kaçmayacaksın. Beni terk etmeyeceksin. Ve beni hiçbir şekilde dışlamayacaksın..." diyor parmakları pazularıma gömülürken.

Bir saniye bile geçmeden kucağına yapıştım. Ben daha bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşünmeden bacaklarım kalçalarına dolanıyor.

"İstediğin her şeyi yaptıktan sonra beni kendinden uzaklaştıramazsın. Anlaşmamızın bu kısmını yerine getirdim ve şimdi sıra sende. Sen bana aitsin," diye tıslıyor. "Sen benimsin ve sadece benimsin. Korumak için, saklamak için, istersem vermek için. Bunu unutma, Angel. Sen benimsin. Beni zorlamaya devam edersen, kanla satın aldığım mülkiyetin derinliklerini sana emin olabilirsin."

Sertçe yutkunuyorum ve çenemi tutuyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Parmakları yüzümü kaldırarak bakışlarımızı birleştirmeye zorluyor. "Her şeyini, Valentina Doubeck, her şeyini... ve sonra her santimini verdiğini düşündüğünde, sana daha ne kadar vermek gerektiğini göstereceğim. Daha ne kadar almam gerektiğini."

Sözlerinin gücü karşısında gözlerimi kırpttırıyorum. Ve sanki kendini zorlukla bir arada tutuyormuş gibi sesinin sonundaki kırılma şekli.

Tehdit altındayken bile vücudum onunkine mükemmel bir şekilde uyuyor, sanki her zaman burada, ona karşı hizalanmış olmam gerekiyormuş gibi. Çatlamış ve harap olmuş bir bütünün iki parçası gibi birbirine uyuyor.

Ellerini sırtıma doğru kaydırıyor, parmakları beni kendisine daha sıkı sarmak için genişliyor. En azından bu pozisyonda bebeğe ya da bana fazla zarar veremez. Uyarı olmadan olmaz. Bu yeterli olmalı.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," diye fısıldıyorum, sesim her kelimedede daha da güçleniyor. "Başlangıç muhtemelen düşündüğünden daha gerilerde."

"Acele etme. İkimizin de gidecek bir yeri yok. Bana her şeyi anlat," diye emretti. Ve ses tonu bir başka bir şey değildi. İtaat etmekten başka seçeneğim yoktu.

Başlarken kırırdanmamaya çalışıyorum. "Ben küçükken hayat o kadar da kötü değildi. Yani... annem hayattayken. Evdeki şeyler korkunç değildi. Babam bile senin bildiğin gibi korkunç bir adam değildi. Ama o öldüğünde her şey değişti. Sanki annemin ölümü babamın içindeki insanlığı emmiş gibiydi. Daha da kötüsü, ben de patlamanın içinde kalmış olmama rağmen onun ölümünden beni sorumlu tuttu. Hayatta kalmamın tek nedeni itfaiye tarafından kurtarılmam için beni bir mobilyanın altına itmesiydi. Daha sonra beni babama teslim ettikleri anda, babamın benim hayatımı onunkiyile gözünü kırpmadan takas edeceğini biliyordum."

Bu kısmı itiraf etmek o kadar da zor değil. Babamın benden nefret ettiği bir sır değil. Tanıştığımızdan beri bunu biliyordu ve hayatımın gerçeklerini gözden geçirmek zor değil.

" et," dedi.

Kucağında kayıyorum, ama kalçalarımı daha sert bastırmak için ellerini kıcıma doğru sürüklüyor. Odaklanmak için iyi bir pozisyon değil.

"Her neyse, onu kaybetti ve ben de her şeyimi kaybettim. O andan itibaren sahip olduğum tek aile Rose'du. Onun annesi de benimkiyle birlikte öldü ve babası da çoktan öldüğü için bizimle yaşamaya başladı. Ama o kısım bunun için geçerli değil."

"Bu mu? Bu da ne?"

Uzun bir nefes alıyorum ve . "Babamın bir kadını öldürmesine yardım ettiğime dair sana anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun? Günahlarımı itiraf ettiğimde beni affetmiştin... çocuktan başka bir şey olmadığımı ve babamın günahlarından sorumlu tutulamayacağımı söylemiştin."

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor, şüphesiz artık olayların gidişatını görüyor. En azından ona bundan sonra ne itiraf edeceğime dair bir fikir ediniyor.

"O kadının ölümünün ne anladığımdan beri her gün kendimi suçluyorum. Bana bunun benim hatam olmadığını söyleyen ilk kişi sendin. Buna değer veriyorum..."

"Valentina..." diye uyarıyor, çenesi sıkıca kenetleniyor. "Devam et ve oyalanmayı bırak. Söyle."

Ellerimi göğsüme doğru çekerken titriyorum. Eğer saldırırsa kendimi koruyabileceğimden değil. "O gün seni aramak için ofisine girdim. Bulduğum şey yıllardır kendime sorduğum bir sorunun cevabıydı. O günkü kadın kimdi? Babamın öldürülmesine yardım ettiğim kadın kimdi?"

Gözleri gözlerimin içine bakıyor, derinliği hayal bile edilemez. Başka tarafa bakamıyorum. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum... İtirafımın geri kalanını çıkarana kadar düşünemiyorum.

"Artık neden kaçtığımı biliyorsun. Anneni öldüren bendim. Seni babanın acımasız istismarına terk eden benim... Hepsi benim suçum."

ADRIAN

I Sanki tüm korkuları, başarısızlıkları ve kabusları bir anda o güzel küçük ağzından dökölüveriyor. Üzgün olduğunu söylüyor. O kadar çok kez ki, şimdi gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerinin ve endişeyle yıpranmış dudaklarının arasından sadece bunu mırıldanıyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Çok özür dilerim."

Eğer bir kez daha özür dilerse, kendimi kaybedeceğim. Onu kucağımdan yavaşça indirip yataktan kalkıyorum... mesafeye ihtiyacım var.

Benim kafamda elbette o bir çocuktü ve itiraf ettiğı suçlardan dolayı masumdu. Ama bir evlat ve annesini her gün özleyen bir adam olarak bunu duymak çok zor.

Bana güvence ya da açıklama için bakıyor. Ona bunu veremem. Sadece arkamı dönüp odayı kaplayan kırık dökük eşyaları inceleyebiliyorum. Şu anda benim de ne kadar harap olduğumu düşünürsek, uygun bir ortam.

Hay sikeyim. Bundan kurtulabilir miyiz?

Ona bakamıyorum bile. Bu düşünce beni yeniden öfkeliendiriyor. Ve bu sefer, fırtına onu bağışlamayabilir.

"Adrian?" Sesi fısıltı kadar yumuşak, benim çalkalanan duygularımla bir başka tezat oluşturuyor. Benim adımı kullandığı için daha da acı veriyor.

Ben istemedikçe ya da onu ikna etmedikçe adımı asla .

Ona zarar vermekten ya da sonradan pişman olacağım bir şey söylemekten korktuğum için arkamı dönmüyorum. "Yapma. Orada kal, bu konuyu seninle daha sonra tekrar konuşmaya çalışacağım."

Nefes alış veriş kafamın içinde onun şok olmuş nefes alış verişinden çok daha yüksek sesle yankılanıyor.

Neyse ki başka bir şey söylemiyor ve ben de ayaklarım kırık camların üzerinde yuvarlanarak odadan çıkıyorum. Sadece özgür olmak için.

Gidecek başka yerim olmadığı için doğruca ofisime gittim. İçinde fazladan kıyafet olan yedek bir dolap var. En azından bir pantolon giyebilirim. Val'le arama daha da fazla mesafe koymam gerekirse kıyafetler işime yarayacaktır.

Andrea yatağına geri döndü. Çatı katı sessiz ama kafamın içi tam tersi. Her şey dönüyor, annemin kayboluşu, babamın ölümü, Valentina'nın babasının ölümü... hepsi hakkında bildiklerimi yeniden düzenlemeye çalışıyorum. Ama bu çok fazla, özellikle de saatlerce içtikten, sonunda karımı geri aldıktan ve ardından sadece birkaç saat uyuduktan sonra.

Hem beynim hem de vücudum diken üstünde. Eğer , herkes acı çekecek. En çok da Val.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, bir çift pantolon ve beyaz düğmeli bir bluz giyiyorum. Sonra ceketimi omuz silkerek giyiyor, ayakkabılarımı alıyor ve kendimi masamın arkasındaki sandalyeye atıyorum. Ayağımın tabanına küçük cam parçaları saplandı.

Birkaç dakika sürüyor ama her birini çıkarıp çoraplarımı ve ayakkabılarımı yaraların üzerine geçiriyorum. Hiçbir şey doktoru düşündürecek kadar kanamıyor. Hizmetçiye bir mesaj atıyorum çünkü Val öfkemden daha fazla acı çekmeden yatak odamızı temizlemesi gerekiyor.

Uzun bir iç çekişle telefonumu masaya fırlatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kapının uzun sürmüyor. Ben daha izin vermeden Kai odaya giriyor.

Yüzündeki morluklara rağmen takım elbisesi mükemmel olan adam başını sallıyor. "Patron." "Yukarıda ne yapıyorsun?"

"İ olabilir sor sen ve aynı şey. Öyle mi bir şey yanlış Valentina ile?"

Başımı sallıyorum, ortaya çıkardığı şey hakkında konuşmaya hazır değilim. Hayatım boyunca bildiğim her şeyi yakıp yıkarken değil. "Sanırım uyuyor."

Keşke babasını öldürmemiş olsaydı. Bunu yapabilirdim... bana borçlu olunan intikamı alabilirdim. Şu anda onu cezalandırmak istiyorum, iğrenç ailesinden geriye kalan tek kişiyi. Ama o bunu hak etmiyor. Bu öfkeyi yatıştırmak için üzerine battaniye gibi yığmak istediğim öfkeyi hak etmediğini biliyorum.

Sandalyeden kalkıp cephaneliğe doğru ilerliyorum. Kapının kilidini açmak için kodu giriyorum, odaya giriyorum, ışığı açıyorum ve seçeneklerimi pratik bir kolaylıkla inceliyorum. Eğer lanet olası bir Novak'ı öldüremezsem, Novak hanedanından geriye kalan tek şeyi yok edeceğim.

Duvardan birkaç şey seçerken Kai arkamdan yaklaşıyor. Yüzümü ona döndüğümde kaşlarını çatıyor ve göz çukuru kemiklerinin etrafındaki morluklara rağmen soruyu soruyor.

Onu silahlarımla birlikte koridora doğru iterken açıklama yapmıyorum. "Sen sürüyorsun."

İkimiz de garaja yürüdük ve SUV'a bindik. Ona adresi söylediğim anda planımı anladı.

"Orada hiçbir şey yok. Neden uğraşıyorsun?"

Zeytin yeşili el bombalarını kucağımda küçük bir kuleye yığıyor, düşmeyecek şekilde düzenliyorum. "Ben mi

Fikrini mi sorayım? Hayır. Ya arabayı sürersin ya da kendimi götürürüm."

Parmak eklemleri beyazlaşıyor ve bizi garajdan ıssız sokaklara doğru hızlandırıyor. Gün doğumu yaklaşırken, bu küçük iş için hızlı olmamız gerekecek. Eve yaklaştıkça bu kararı vermek daha kolay geliyor. İhtiyacım olan şey bu. Valentina ne yaptığımı öğrenince bana hak verecektir. anılara göre, orada saklamaya değecek bir şey yok.

Kai kapıyı çekiyor ve açmak için şifreyi giriyor. Ön kapıya yanaştığımızda ev karanlıktı.

Kapıyı çalmaya zahmet etmeden içeri girdim. Novak gibi bir adamın kapıyı kilitlemeyeceğı belliydi. Her zaman dokunulmaz olduğuna inanırdı. Kıkırdıyorum. Ve şimdi ona bir bak.

Kai peşimden geliyor, koridorları herhangi bir tehdit belirtisine karşı tararken çenesi gergin. "Bunu çabuk yapmamız gerekecek. Meraklı bir komşu ilk polis aramasını yapmadan önce gitmiş olmak istiyorum. Çatı katına döndüğümüzde bağlantımı arayacağım ve olayı halının altına süpürmelerini sağlayacağım." Ses tonuna rağmen el bombalarımın birini almak için elini açtı.

Bir tanesini avucuna doğru kaydırdım ve atacak iyi bir yer bulmak için etrafı taradım. Bir RPG muhtemelen bu görev için daha güvenli bir seçimdi. Ama düşmanımın hayatının son kalıntılarını dikkatlice yok etmenin zevkini kendimden mahrum edemezdim. Onun evinde, onun mülkünde durmak ve onu etmek.

Bina ayaklarımın altında sarsılmadan önce bir patlamanın sesi bana ulaşıyor.

Kahretsin. Kai bunu yapmak konusunda şaka yapmıyordu.

Mutfağa bir göz atıyorum, bombasının pimini çekiyorum ve en uçtaki büyük menzile doğru yuvarlıyorum. Bu her şeyi halledecektir.

Oradan hızla çıkıyorum, fuayenin yanındaki koridorda Kai'yle buluşuyorum. Son el bombasıyla pimi çekip uzun koridorda kadar uzağa fırlatıyorum. Sonra ikimiz de dönüp arabaya doğru koşuyoruz.

Patlamalar bizi sert bir şekilde savuruyor ve arabayı sallıyor. Kai garaj yolunun dibine, hâlâ açık olan kapıya doğru koşuyor.

"Garaj yolunun sonunda dur. Her şeyin kendi üzerine düşmesini izlemek istiyorum."

Ofluyor ama emrettiğimi yapıyor. Ateşin camları yalayıp geçmesini, dış cepheyi karartmasını ve çatıyı parçalamasını birlikte izliyoruz.

İtfaiyenin çoktan yola çıktığına şüphe yok. Polis de. "Hadi gidelim."

"Ev mi?"

Başımı salladım. "Sadece biraz sür. Henüz çatı katına dönemem."

"Konsey'in şimdi daha da tepemizde olacağının farkındasınızdır. Bu, sırtınıza daha da büyük bir hedef çiziyor."

Yeni olan başka ne var? Konsey, babamın tahtına oturduğum günden beri beni tahttan indirmek istiyor. Eğer entrikalar çevirmeseler ya da beni öldürmeye çalışmasalardı, hayatımda ne yapardım bilmiyorum.

Onların kurtulmak, şımartmayı göze alamayacağım bir fantezi. Özellikle de en büyük zaafım haline gelen Valentina'ya karşı.

Güneş doğarken şehirde dolaşıyoruz. Esniyorum ve başımı cama yaslıyorum. Uyumak için değil ama dinlenmek için. Bütün gece hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Şimdi bittiğine göre, kendimi daha iyi hissetmiyorum. Novak'ın evini yok etmek beni bazı açılardan tatmin etse de bazı açılardan yeterli değildi.

"Artık evde misin?" Sabah trafiğinde ilerlerken Kai soruyor.

Val'i yatağımızda uyurken hayal ediyorum, şeftali bacakları çarşafın üzerinde yayılmış, bukleleri yastıklarımı süslüyor. Bu görüntüyle bile,

Öfke içimde bir yol açıyor. Bu ateşi söndürmeden geri dönemem. "Hayır, henüz oraya geri dönemeyiz. Kafamı toparlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var, böylece onu bizi tamamen mahvedecek şekilde cezalandırmamış olurum. Sadece sürmeye devam et. Ya da beni dikkatimi dağıtacak bir yere götür. Bir şeyler yap."

Soru sormaz, sadece gözlerini yoldan ayırmaz ve arabayı sürer. Ne zaman konuşacağını ve ne zaman susacağını bilme yeteneği her zaman hayranlık duyduğum bir özelliğidir.

Elimi çenemdeki kirli sakalın etrafında dolaştırıyorum ve sonra saçlarımın dağınıklığına doğru ilerliyorum. Parmaklarımın birkaç hareketiyle saçlarımı bir düzene sokuyorum. Kai'yle olan kavgam ve odamın etrafındaki öfkem yüzünden parmak eklemlerim hâlâ kanlı ve kırık.

Utanç, öfkeye katılmak için içimde çağlıyor. Dün gece etrafta uçuşan camlar yüzünden ona zarar verebilirdim. Ondan nefret etmek istediğimde bile, sadece onun güvenliğini düşünebiliyorum. Lanet olsun.

Araba durdu ve pencereden dışarı baktım. Sabahın köründe bile kumarhanenin ışıkları çökmüş ve ahlaksızlar için parlak bir fener gibi yanıyor.

Bugün kendimi çökmüş hissetmiyorum... ama belki biraz ahlaksızlık beni düzeltebilir. En azından aklımı karımdan ve henüz itiraf etmediği birçok günden uzaklaştırır.

VALENTINA

I Hışımla çıkıp gittiğinden beri bir saat geçti. Sözlerim bir şeyi bozalı bir saat oldu. Bir saattir hayatım kucağımda çırpınıyordu.

Ama bitti. Aramızda kalan tek sır karnımda büyüyen hayat. Belki ona sakinleşmesi için biraz zaman verdikten sonra, bu sır bir habere dönüşür... bunca acı ve nefretten sonra paylaşılacak neşeli bir şeye.

Boş ve soğuk yatakta dönüp duruyorum. Bir sonraki nefesimden daha çok onu geri istiyorum. Parmaklarını tenimde, ağzını boğazımda hissetmeyi, derin sesini saçlarıma fısıldamasını. Bizi geri istiyorum.

Pencere kenarındaki perdelerin arasından ışık sızıyor ve iç çekiyorum. Görünüşe göre o burada olmadan doğru düzgün uyuyamıyorum bile. Doğrulduğumda, karnım küçük bir takla atıyor, bu da beni eğilmiş ve midem bulanmış bir halde bırakıyor. Kahretsin. Yine mi? Sabah bulantısı mı, yoksa evliliğimi daha hastalık başlamadan mahvettim mi? Her iki durumda da, sanırım kusacağım.

Banyoya koşuyorum, tuvalete giderken raftan bir havlu alıyorum. Dizlerim biraz fazla sert vurmadan önce kumaş yığınının fayansın üzerine atmayı başarıyorum.

Kâsenin üzerine eğilip kabarıyorum. Vücudumdaki her kas geriliyor ve serbest kalıyor. Bittiğinde nefes nefese kalıyorum, ellerim

kendimi dik tutmak için klozetin kenarına oturdum.

Tekrar olduğuunda kendimi desteklemeye çalışıyorum ama pek faydası olmuyor. Geçtiğinde, yanağımı da koltuğa koyuyorum, tđm çekiliyor. Çok sağlıksız ama soğuk fayansın üzerine dđřmemek için desteğe ihtiyaım var. Ve ıplak tenime değen ısırıcı soğuğun bana yardımcı olmayacağını biliyorum.

Gururumdan başka hiçbir şeyi kâseye atmıyorum, üç kez daha atıyorum, sonra sakinleşiyor.

Bir şeyler yemem gerektiği aklıma geldi. Son yemeğimden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum. İlk uyandığımda, Adrian'la yđzleřmeden önce, biraz yiyecek bulmayı planlamıştım. O gittikten sonra tek yapabildiğim yatağa geri gömülmek ve uykunun beni bir süreliğine alıp götürmesi için dua etmek oldu.

şimdi vücudum bana aptal olduğumu ve bebeğimin de en az benim kadar yemeğe ihtiyaı olduğunu hatırlatıyor. Bacaklarım titremeden ayakta durabilmek için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Sonra kıyafet dolabına ulaşmak için yatak odamızın mayın tarlasıyla yđzleřmem gerekiyor.

Her yerde camlar var ama bir çizik bile almadan dolaba ulaşıyorum ve içine girmek için gmleklerinden birini alıyorum. Dizlerimi sıyrıyor ve şimdilik grnşm tamamlamak için ayaklarıma bir çift terlik geçiriyorum. Henüz kimse kalkmamış olacak ve kalkmış olsalar bile kimsenin görünüşüm hakkında yorum yapacak kadar cesur olacağından şüpheliyim. Bugün olmaz. Adrian'ın kurtarılmasından ve benim dönüşümden sonra olmaz.

Mutfağa giderken eski aşıyı düşündüm. yardım etmiş ve ihanet etmişti. Ya da bana yardım etti ama ihanet etti demek daha doğru olur. Babam bir süre önce Adrian ve ekibini gözetlemesi için ona rüşvet vermiş ya da casus olarak yerleştirmiş olmalıydı. Eğer durum böyleyse, Kai neden bunu daha önce ortaya çıkarmadı? Evindeki bir casus kadar önemli şeyleri gözden kaçıracak birine benzemiyor.

Mutfağa ulaştığımda karanlıktı. Buraya geri dönmeyeceğini düşündüm. Eğer gelirse, bu intihar olur ve o bunu yapacak bir tipe benzemiyordu.

ve cezasını çekecek. Eğer Adrian onun ne yaptığını öğrenirse... kesinlikle öğrenecek.

Asa olmadan da kendi başımın çaresine bakabilirim. Babamın evinde çoğu kişi Rose ve beni görmezden gelirdi. Kendi yiyeceğimizi kendimiz ve beslenmek zorundaydık. Buzdolabını açtım ve çok iyi stoklanmış iç kısmını inceledim.

Karnım yine yavaşça yuvarlanıyor ve lavaboya aceleyle gitmem gerekip gerekmediğini düşünüyorum. Geçiyor ve hızlıca bir kase meyve ve biraz rendelenmiş tavuk alıyorum.

Yemeğimi bir taburenin önündeki tezgâha koyuyorum ve lavabonun yanındaki filtreli musluktan büyük bir bardak su dolduruyorum. Su elimdeyken ağzımın ne kadar kuru olduğunu fark ediyorum. Lavabonun yanında durup kalçamı tezgâha bastırarak suyu hızlıca içiyorum. Çenemden aşağı ve gömleğime damlıyor ama bitene kadar durmuyorum. Sonra yeniden doldurup yemek için oturuyorum.

Çılgınlar gibi yiyor, tavuk ve çilekleri ağzıma hızla tıkıştırıyorum. Etrafımdaki hava kıpırdayıp omurgamdan aşağı bir ürperti gönderene kadar başımı kaldırıp baktığımda bir misafirim olduğunu görüyorum.

Andrea pek iyi görünmüyor.

Acımasız bir dayaktan kurtuldum anlamında değil, kendime bakmıyorum anlamında. Her zamanki tatlı siyah saçları donuk ve yüzünün etrafında gevşek. Morluklardan hâlâ sarı olan gözleri şiş ve torbalanmış.

Nefesim kesildi. Eşofman altı ve büyük boy bir kazak giyiyor. Kahvaltıda Prada'sını çıkarmasını değil, ama onu hiç mükemmelden daha az görmedim. En azından o zamandan beri.

Yemeğimi yutuyorum ve ona gülümsemeye çalışıyorum. "Merhaba." vermiyor, buzdolabına giderken beni görmezden geliyor.

Ağızıma bir lokma daha tavuk atarken, bakışlarımı her an patlayacakmış gibi ona kilitliyorum. İkimiz arasında daha duygusal olan benim. Yine de hayatım boyunca mağdur edilmiş biri olarak, bazen bu patlama katartık olabilir. Bu konuda konuşmak her zaman yardımcı olur ve Rose ile ben birbirimizi bu şekilde ayakta tuttuk. Nasıl hayatta kaldığımızı.

Rose'u ve onu hayal kırıklığına uğrattığım tüm yolları düşününce

göğsüm sıkışıyor. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Andrea çıkışa doğru yöneldi ama onu durdurmak için seslendim. "Buraya gel. Seninle konuşmak istiyorum."

Sesimdeki emirden mi, yoksa gerçekten yalnız kalmak istemediğinden mi bilmiyorum ama sürpriz bir şekilde arkasını dönüp yanımdaki tabureye oturdu. "Ne?"

"Benimle otur lütfen. Ye." Bu sefer gülümsemiyorum. Eğer sadece beni patronunun karısı olarak gördüğü için kalıyorsa, o zaman olabildiğince sert olmalıyım.

Fark etmemiş gibi yaptığım titreyen elleriyle bir kase salatanın kapağını açıyor ve çatalını yapraklı sebzelere batırıyor. Sessizce oturup yemeğimizi mideye indiriyoruz.

Sorgulama fırsatı bulamadan korkutmamak için işleri yavaşlatıyorum. Ya da en azından rahatlatmak için.

Tüm yiyeceklerim bittiğinde, taburenin üzerinde sadece onu inceleyecek kadar kayıyorum. Yorgun görünüyor, tıpkı benim içimin şu anda hissettiği gibi. Dünya tarafından çok yıpratılmış, geri dönüşü yok.

"?" Hemen kendimi aptal gibi hissederek sordum. Bu sorabileceğim en aptalca soruydu.

Kasesinin üzerinden bakıyor ve sertçe yutkunuyor. "Şeftali gibi." Sesi jilet gibi keskin. Şansına, dikenli öfkelerle başa çıkma deneyimim var.

"Haklısın. Aptalca bir soruydu. Panikledim. Şuna ne dersin... Sana kimin zarar verdiğini söyler misin, ben de gidip onları bulayım ve senin için öldüreyim?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bunu daha çok bir şaka olarak söylemiş olsam da bu fikirden nefret etmiyorum. En azından Kai ya da Alexei'yi bu onuru yerine getirmeleri için gönderebilirim.

Bu yeni kana susamışlık beni dehşete düşürmeli ya da korku ve kargaşaya sürüklemeli ama öyle değil. Ona bu kadar kötü zarar veren adamları öldürmek lanet bir kamu hizmeti gibi görünüyor.

"Bunu tek , değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Günün sonunda kafalarını bir kutuya koyduktan ne fark eder ki?"

Burnunu çekiyor ve beni incelemek için doğruluyor. "Sesin biraz kocana benziyor, biliyor musun?"

Bu sefer neredeyse etkilenmiş görünüyor. Nefesimi tutarak cevap vermesini bekliyorum.

"Eski nişanlının iki erkek kardeşi ve konsey üyelerinden biriydi... Bach olabilir. Onunla daha önce konuşmamıştım."

Sonunda nefes alıyorum ve bir kez başımı sallıyorum. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Tüm bunların korkunç olduğunu biliyorum. İstersen benimle konuşabilirsin. Adrian'ın beni kurtardığı gün sen de oradaydın, beni kurtardın, yani aynı şeyleri benim de yaşadığımı biliyorsun."

Çatalını salatasına birkaç kez sertçe batırıyor. "Evet, belki. Geçer mi?"

"Ne?"

"Korku. Önceden hiçbir şeyden korkmazdım. Şimdi, sanki her köşede onları bekliyor gibiyim. Sanki başladıkları işi bitirmek için ortaya çıkacaklarmış gibi." Sesi eski bir plak gibi dalgalanıyor, cızırdıyor ve sonunda kırılıyor.

Onu kucaklamak istiyorum ama şu anda dokunulmak istemediğini biliyorum. Bunun yerine, taburede ona bakmaya razı oluyorum. "Biraz mesafe ve zamanla . İyileşirken kendine karşı sabırlı ol. Vücudun yaralarını göstermemeye başladığında, zihinsel yaralar uzun süre sonra ortaya çıkıp seni yakalayabilir."

Yüzümü tarıyor ama ne bilmiyorum. Bir süre sonra tatmin olmuş görünüyor ve salatasından bir ısırık daha alıyor.

Andrea'yı Rose'u yüzüstü bıraktığım gibi bırakmayacağım. Sanki evren bana hatalarımı düzeltmem için bir şans veriyor. Balo gecesı beni çağırdığında Rose'la birlikte gitseydim... şu anda ölmemiş olabilirdi. Hala birlikte olabilirdik.

Küçük bir ses bunun için Adrian'dan vazgeçip vazgeçmeyeceğimi soruyor. Çünkü o partiye gitmemiş olsaydım, onunla hiç tanışmamış olacaktım. Bu düşünmek istediğim bir gerçeklik değil, bu yüzden sesi görmezden gelmeyi ve Andrea'ya odaklanmayı seğıyorum. "Ona anlatmalısın. Onun yüzünden incinmeden nefret ediyor ve kontrolün onda olduğunu hissetmeye ihtiyacı var."

Çatalını tekrar salataya saplıyor. Bu kez çatalın dişleri kasenin dibini çiziyor. "Hayır. Bu onun suçu değil ve intikam almak istiyor diye benim takımındaki rolümü küçümsemeye hakkı yok. Yaralanan o değil. Ben incindim. Yani bu benim , onun değil."

Sesinin taş gibi keskinliğini seviyorum. Konuşmaya başladığımızdan beri daha da güçlendi, daha da cesurlaştı, tıpkı eskiden hatırladığım Andrea gibi. O kadını tekrar geri getirebilir ya da hırpalanmış kadını daha da iyi birine dönüştürebilir.

Bunu atlatıp hayatına devam edebilecek biri varsa, o da Andrea'dır. Özellikle de ikizinin ona yardım etmesine izin verirse. Ama bana daha yeni açılmaya başlamışken bundan bahsetmiyorum.

Uzun bir sessizlikten sonra çatalını boş kâsesine bırakıyor ve granitin üzerine itiyor. "Madem bu kadar işime karışyorsun, sana bir şey sorabilir miyim?"

Sertçe yutkunuyorum, yemeğim karnımda rahatsız edici bir şekilde yuvarlanıyor. "Sanırım öyle. Ama cevap veremezsem çekip gitme hakkımı saklı tutuyorum."

Başını yeterince makulmuş gibi eğiyor. "Neden kaçtın? Hepimiz burada mutlu olduğumu sanıyorduk."

İstemsizce elimi karnımın alt kısmında gezdiriyorum ve parmaklarımın aşağıya doğru yayılmasına izin veriyorum. Henüz bebeği hissetmiyorum, hatta onun işaretiyle bir şişlik bile hissetmiyorum ama de bu beni rahatlatıyor.

Gözleri elime dalıyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Oh, anlıyorum. O biliyor mu?"

Başımı bir kez sallayıp çenemi eğiyorum.

Tabureden atlıyor, kâsesini lavaboya koyuyor ve kapıya doğru yürüyor. "Ona hemen söyle, yoksa bunu aranızdaki başka bir sır olarak algılayacak. Ve hiçbirimiz başka bir serpintiden sağ çıkamayız."

ADRIAN

I ceketimin düğmelerini ilikliyorum ve elimi bir kez daha saçlarımda gezdiriyorum. Denememe rağmen, hiç olmadığım kadar özensiz görüldüğümü biliyorum.

bu kapıdan içeri giriyor. Bu bir iş ve özel hayatımın işimi engellemesine asla izin vermem.

Gerçi ofisimin banyosu olduğu için bunun bir önemi yok ve geceyi burada geçirmem diye birkaç parça kıyafetimi burada saklıyorum. Bir noktada, burada bir oda tutmuştum, ancak her gün bu kadar çok insan girip çıkarken güvenliği kontrol etmek daha zor.

Kai beni kilitli kapıdan geçirerek dövüş ringine giden uzun koridora ve orada kendim ve adamlarımın gerektiğinde kullanması için tuttuğum ofislere kadar takip ediyor. Kumarhane genellikle kendi kendine çalışır ve benim minimum gözetimimi gerektirir. Kai, gerektiğinde Michail'den yardım alarak işleri gerektiği gibi yürütüyor.

Ofisime giriyorum ve Kai kapıyı kapatıyor. "Biraz çalışsan iyi olur diye düşündüm. Birkaç şey birikti. Belki sen onlarla ilgilenirsin, ben de bir süreliğine ara veririm."

Homurdanıyorum, ceketimi ve gömleğimi çıkarıyorum. Önce bir duş ve tıraş. Kendimi daha iyi hissettiğimde, belki aklıma bir çözüm gelir. Güzel bir fantezi olsa bile... Karınızın annenizin cinayetinde yer almasının hiçbir çözümü yok.

Kai uzun gövdesini masanın karşısındaki sandalyeye ve birkaç dosyayı kenara çekiyor. "Temizliği bitirdiğinde burada olacağım," diyor, okuduğu şeye çoktan dalmış.

Yüzündeki kesik ve morlukları tarıyorum ve yeni bir suçluluk dalgası içimi kemiriyor. Kendimi unutup sadakati için onu dövdüğümde bile hep yanımdaydı. Ama özür dileyemem. Özür dilemem.

Suçluluk duygusu her saniye daha da ağırlaşıyor. Banyoya girdim, soyunmayı bitirdim ve hızlıca duş aldım. Valentina'yla bir duş almıştım ama o sırada her zamanki ihtiyaçlarımı karşılamayı bitirmemiştim. Özellikle de çenemdeki kirli sakalları temizlemeyi.

Onu döllerimle işaretleyerek yaşadığım orgazm hiç de tatmin edici . Zevkten çok bir ceza gibi hissettirmişti. Kendimi ele vermeyi düşündüm ama ben boşalırken Kai'yi dışarıda bekletmek istemedim. Ayrıca Valentina'yla ilgili fanteziler kafamı dolduruyor ama bozukken bu konuda kendimi rahat hissetmiyorum.

Daha da kötüsü, aralarının düzelip düzelmeyeceğini bilmiyorum. Ortaya çıkardığı şeyden ve onu güvende tutmak için yaptıklarımın sonra olmaz. Konsey'in hedefinde ben varım; mermi dolu ve tetiği çekmeden önce son nefesi bekliyorlar. Ateş ettiklerinde, genellikle hedefi tam on ikiden vururlar.

Bir sonraki hitleri olmaya hiç niyetim yok. Valentina'nın zaten olduğundan daha fazla radarlarına girmesine de izin vermeyeceğim.

Suikastçılarının karım için geldikleri düşüncesini aklımdan uzaklaştırıp giyinmeyi bitiriyorum. Hazır olduğumda ofise giriyorum ve masanın üzerindeki kâğıt yığınıncı inceliyorum. Kai'nin burada kendi ofisi var ama görünüşe göre bir süredir benimkini kullanıyor.

"Bütün bunlar da ne?"

Kai klasörü dosyalara doğru sallıyor. "Güvenlik güncellemeleri, işe alım formları, daha fazla güvenlik güncellemesi. Bu lanet olası hackerlar

Her şeyi güvende tutmak için onları geride bırakmalıyız."

Sandalyeye oturdum ve en yakın dosyayı aldım. "Neden anlamıyorum. Siz 'bu lanet hackerlar'sınız ve bahse girerim her şeyi güvende tutacak bir şey tasarlıyorsunuz."

Bakışlarının üzerimdeki ağırlığına rağmen başımı eğip dosyayı okumaya devam ediyorum. Onunla aylarca tartıştıktan sonra, cesaret verici bir şey söylediğim için muhtemelen şok olmuştur.

"Bu saçmalıklar için zamanım yok. Gerçek bir iş bulup hapse girmekten kaçınamayacak kadar kendi egolarına kapılmış gençlerin peşine düşmek benim işim değil."

Sadece başımı salladım ve dosyayı kapattım. Dediği gibi... silahları kumarhaneden uzak tutmak için güvenlik tarayıcıları yerleştirmekle ilgili ayrıntılı bir belge. "Peki ya dövüş ringi? Oraya yeni bir şey ekleniyor mu?"

"Hayır, giriş kapılarındaki güvenlik nedeniyle buna gerek yok. Girişleri kontrol etmeleri için daha fazla koruma tutacağız. Ayrıca, dövüşe gelen herkes biraz tehlike beklemeyi bilir. Hatta bazıları o sınır için geliyor. Aptal piçler."

Kapı hafifçe çalınıyor ve Kai ile göz göze geliyorum. "İçeri gel," diye sesleniyor.

Kapı yavaşça açılıyor katil kıvrımları ve kalçalarını fırçalayan uzun gevşek bukleleri olan küçük bir kadın ortaya çıkıyor. Kadın yaklaştıkça aklım isyan ediyor.

"Efendim, beni çağırmışsınız," diye hitap ediyor Kai'ye.

Bu sefer bilerek gözlerime bakıyor. "O senin için. Biraz stres atmak isteyebileceğini düşündüm."

Çenemi gıcırdatıyorum ve yumruklarımı masanın üstünde sıkıyorum. "Başka bir kadın isteyeceğimi de nereden çıkardın? Ben evliyim."

Ters ters bakıyor ve dirseklerini dizlerine dayamak için eğiliyor. "Evet, ama şu anda işler çığırından çıkmış durumda. Bu öfkenin bir kısmını başka birinden çıkarmak isteyebilirsin..."

Kadın Kai'nin yanında irkildi. Gözleri benimkilerle buluşuyor, her satırına endişe kazınmış.

"Sana zarar vermeyeceğim. Söyledikleri için endişelenme."

Kai oflayıp pufluyor ve ayağa kalkmak için dizlerini itiyor. "Kendini kontrol altına almalısın. Bunu yapmak için beni dövmeceksen, onu kullan. Ona her türlü isteğini yerine getirmekten mutluluk duyacak kadar iyi para ödedim."

Bana bakıyor olsa da, mesajının onun için olduğundan şüphem yok.

O gidiyor ve ben ofisimde çiçek parfümü beni boğmakla tehdit edecek kadar güçlü olan bir yabancıyla kalıyorum. "Adın ne senin?"

Yutkunuyor ve sonra dudaklarını gülümseme ile yüz buruşturma arasında bir şeyle aralıyor. "Emma. Ben Emma."

Sandalyeye el sallıyorum. "Otur, Emma. Sana dokunmayacağım ve paran da sende kalabilir. Dışarıdaki arkadaşım aptalın teki."

Kaçmaya hazırmış gibi deri koltuğun en ucuna oturuyor. "Peki, ne yapmamı istiyorsun o zaman? Masanın altına girip sana sakso çekebilirim..."

Kaşlarımı çatıyorum ve ona bakıyorum. "Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler. Ona söylediğimi duyduğunuz gibi, evde bir karım var. Senin hizmetlerine bu şekilde ihtiyacım yok."

Bir kalp atışından sonra omuz silkiyor ve masanın üzerindeki dosyaları tarıyor. "Bütün bunlar da ne? Belki de dosyalama konusunda yardıma ihtiyacınız vardır."

Odanın karşı tarafındaki gömme dolapları taradım. Eh, zaten para alıyordu... dosyalama işi için alacağından çok daha fazlasını. "Al bakalım. Belki masamdaki bazı şeyleri benim için temizleyebilirsin."

Çantasındaki zincir kayışı hevesle çıkarıp sandalyenin üzerine bırakıyor. Onu inceliyorum, etiketleri okurken ama içindekileri anlamak için klasörleri açmayı reddederken izliyorum. Görüldüğünden daha zeki bu kadın.

Telefonumu açıp bazı e-postalara cevap veriyorum. Valentina'nın ortadan kaybolmasıyla uğraşırken, ofisimdeki dağınıklığın da gösterdiği gibi işleri akışına bırakmıştım. İşe dönme vakti geldi, en azından konsey bana karşı bir sonraki hamlesini yapana kadar.

Yirmi dakika sonra Emma temiz masamın önünde elleri kalçalarında . Onu onaylamamı beklerken neredeyse gururlu görünüyor.

Kai sırtarak ofise geri dönmek için o anı seçer. Sahneyi incelediği anda yüzündeki gülümseme kaybolur. "Dosyalama için fahişeni mi kullandın?"

Omuz silkiyorum, hâlâ telefonumda yazıyorum. "Ona ödeme yapan ben değilim. Sen ödedin. Ve kadınımdan başka hiçbir kadına dokunmayacağım."

Emma çantasını kapıyor ve rahatsız bir şekilde kayıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı ya da...?"

Ona salladım. "Gidebilirsin ama bundan kimseye bahsetme. İhtiyacım olan son şey, çalışan kızların çağrıldıklarında çalışmak zorunda olmadıklarını düşünmeleri."

Tüm vücudunu onaylarcasına sallıyor ve odadan dışarı fırlıyor.

Telefonumu kapatıp masanın üzerine bırakıyorum. "Saçının tek bir teline bile dokunmadım ama yine de sanki son yarım saatini ona işkence ederek geçirmişim gibi kaçıyor. Sanırım evlendikten sonra bile ünüm hala devam ediyor."

Ellerimi başımın üzerinde gezdirip saçlarımı karıştırıyorum. "Artık eve gitmeye hazırım. Arabayı sen mi kullanacaksın yoksa...?"

"Hayır." Kai parmak eklemlerini masama dayadı. "Dediğim gibi, stres atmaya ihtiyacın var."

Ayağa kalktım ve onun duruşuna uyduum. "Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleyemezsin. Bu işler böyle yürümez. Ben sana neye ihtiyacım olduğunu söylerim, sen de koşup bakarsın. Burada başka bir dinamik yok." Ses tonum düzgün ve kırılmış olsa da, ona bir dayak daha atmaya ne kadar yakın olduğumu anladığına şüphe yok. Hak etmiş olsun ya da olmasın. Ya da belki de plan budur... A planına uymadığım için öfkemi tekrar ondan çıkaracak kadar beni kızdırmak.

"Eğer sen sürmeyeceksen, ben kendim giderim." Bir anahtar seti bulmak için çekmecelerden birini karıştırıyorum. Kai'yi görmezden gelerek telefonumu aldım ve sahada tuttuğumuz arabalardan birini bulmaya gittim.

Vişne kırmızısı bir Corvette biraz dikkat çekici ama beni eve götürecektir, o yüzden tek önemsendiğim bu.

İçeri girdiğimde Kai'nin çoktan diğer kapının kolunu tutmuş olmasını bekliyorum ama bu sefer beni takip etmedi. Neden göğsümde bir şeylerin acıdığını bilmiyorum... İhtiyacım olduğunu düşündüğü için mi bana yer veriyor, yoksa bana ulaşmaktan vazgeçtiği için mi? Her iki durumda da, onunla yakında bazı şeyleri konuşmamız gerekecek.

Garajdan çıkıyorum, aklım fikrim evdekendi yatağında ve Val'i görmekte. Üstünden geçmemiz gereken çok şey var ama o orada... bekliyor... tam da olması gereken yerde. Alnında Trojan damgası olsa bile bu hediyeden vazgeçmeyeceğim.

Eve varmak hiç zaman almıyor. Sabahın erken saatlerindeki trafik çoktan dağılmıştı. Asansörlerdeki korumalar dikkat kesiliyor ama onları görmezden gelip çatı katının düğmesine basıyorum.

İlk defa Val'in kendi evini istediğini düşünüyorum. Babasının gibi bir yer. Yayılan taş, eski ahşap işçiliği, klas bir şey.

Böyle bir ev düşüncesi beni kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissettiriyor. Bu fikir karşısında kıpırdanmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum. Belki orta bir yol vardır. Değer verdiğim herkesi burada tutmanın bir yolu.

Eşimi evini benim iş girişimimle paylaşmaya zorlamadan güvende. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Asansör kapısı açılıyor ve ben antreden içeri giriyorum. Etrafta kimse yok ve yatak odasına doğru yürürken umarım temizlik ekibinin oradaki işi çoktan bitmiştir.

Kapıyı itip açtığımda iç çektim. Her yer tertemiz. Yatak bile kenarlarındaki hastane köşeleriyle mükemmel bir şekilde yapılmış.

Benim gömleklerimden birini giymiş olan Val, elinde beyaz bir şeyle kenarda oturuyor.

"Angel?" Odayı geçip diz çökerek onunla göz göze geliyorum. "Ne oldu?"

Elimi plastik parçanın etrafına doluyor ve ben de bir ucunda mavi bir kapak olan gebelik testine bakıyorum.

"İşte bu yüzden ayrıldım... ve bunun hakkında konuşmamız gerekiyor."

VALENTINA

H Şaşkın görünüyor. Hatta sezon açılış balosunda tuvaletin dışında karşılaştığımız geceden bile daha fazla. Hayır. Yıldırım çarptı, sersemledi ama bir Mack kamyonu çarptı ve sersemlemiş bir şekilde ezildi.

Sertçe yutkundum ve bir şey söylemesini bekledim. Hamilelik testini iki eliyle tutmuş, küçük ekrandaki yazılı kelimelere bakıyordu. Titriyorum, konuşması, tepki vermesi, herhangi bir şey yapması için can atıyorum, çünkü yapmazsa gerginlikten patlayabilirim.

Titreyen ellerimi kalçalarımın altına sokuyorum ve kıpırdamamaya çalışıyorum. Kafamın içinde, "ayrılma sebebim" derken ne demek anlaması ve bunun onunla yepyeni bir kavga başlatmaması için dua ediyorum. Kavga etmekten çok yoruldum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, "Melek" diye fısıldadı. Sesinde sadece kilisede duyduğum bir hürmet notası var. Bir dua değil, bir yakarış.

Sonunda gözlerimle buluşuyor ve testi kaydırarak yatakta yanıma yatırıyor. Elleri dizlerimin üzerinden kıvrılıyor ve kalçalarımı kavramak için uyluklarımdan yukarı çıkıyor. Bu onu çömelmek zorunda bırakıyor ama gözlerimin içine bakarken aldırıyor gibi görünüyor. "Neden öğrendiğin anda bana söylemedin?"

Her ne kadar ona daha önce itiraf ettiğim şeyi hatırlatmak istemesem de, yine de açıklamam gerekiyor. "İntikam almak isteyeceğini düşünmüştüm... belki de bunu hak etmiştin. Ama beni ve bebeğimizi öldürürsen, bunu öğrendiğinde kendini affedemeyeceğinden korktum." Parmaklarımı karnımın üzerinde gezdiriyorum ve gözlerimle yalvarmaya çalışıyorum. "Annenin o fotoğrafını görmeden sadece birkaç dakika önce hamile olduğumu öğrendim. O gün sana söylemek için ofisine gittim ve onu gördüm... ama artık bir önemi yok. Sakıncası yoksa tek bir isteğim var."

Yavaşça nefes veriyor ama sessiz odada yüksek sesle duyuyorum. "Ne?"

"Beni öldürmek için bebek doğana kadar bekleyin. Benim günahlarım yüzünden onun cezalandırılmasına izin veremem. Lütfen," diye ekliyorum, belki cömert bir ruh hali içindedir diye.

Yine nefesimi tutup ondan bir yanıt bekliyorum. Şu anda ne hissettiğine ya da düşündüğüne dair herhangi bir işaret.

Saatler gibi gelen birkaç saniyenin ardından dizlerinin üzerine çöküyor, böylece kalçalarımın arasına daha da yaklaşabiliyor. "Valentina... benden sakladığın başka bir şey var mı? Bana şimdi söylemen gereken herhangi bir şey var mı, böylece bunu yaşamaya devam etmek zorunda kalmayız. Sırlar da yalanlar gibi zehirlidir ve ben ikisine de müsamaha göstermeyeceğim."

Andrea'nın daha önce mutfakta bana söylediklerini düşünüyorum. Bir sadece hak ettiği intikamı almasını sağlamak için bile olsa ona söylemek istiyor ama aynı zamanda çocuğumun güvenliği için daha fazlasına ihtiyacım olursa bilgiyi saklamak istiyorum.

Ben de seçimimi yaptım ve başımı salladım. "Hayır. Geçmişimle ya da ilişkimizle ilgili hiçbir sırrım yok." Bu bir yalan değil... ama bu ihmal yine de karnımı yakan bir çukura dönüştürüyor.

Yüzümü bir aşağı bir yukarı tarıyor, şüphesiz gerçeği arıyor. O bu kadar yakınken, sıcaklığı beni sarıp sarmalayıp rahatlatırken, bir anlığına rahatlamama izin veriyorum. Onun kokusu güçlü, baharatlı,

ve lezzetliydi. Sadece birkaç santim öne eğilsem, onun tadına kolayca bakabilirdim.

Dudaklarımı yalıyorum ve o da bunu izliyor.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi geriye doğru kayıyor ve ayağa kalkıyor. Arkasını döndüğünde kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. Bu mı? Beni öldürecek. Ya da daha kötüsü, beni dışarı mı atacak? Kaçtığımda kendimi onsuz bir hayata sanmıştım ama gerçek hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Bunu tekrar yaşayamam.

"Hamilelik testini buraya nasıl getirdin? Gittiğin gün aldığını söylemiştin, peki... sana kim getirdi?" Dönüp keskin bakışlarıyla beni kısıtıyor.

Kahretsin. Ona yalan söyleme riskini almayacağım. Bebeğimin ve benim hayatım hâlâ tehlikedeyken olmaz. Aynı zamanda, Kai'yi zaten olduğundan daha fazla kötü listesine sokmak istemiyorum. Ama yine de, Kai'nin kendini savunabilecek yetişkin bir adam olduğuna karar verdim.. "Kai onu bana getirdi. Hayatını kurtarmam ve senin de onu bana vermen şartıyla getirmesini emrettim. İstiyormuş gibi görünmüyordu, eğer bir önemi varsa."

Yatağın üzerindeki teste el sallıyor. Çok zararsız. Birkaç santimlik beyaz plastik ama... ikimizin de hayatını tamamen değiştirdi. "Biliyor muydu?"

Başımı çılgınca sallıyorum, ellerim teslimiyetle havada. "Hayır, tabii ki hayır. Sana söylemeden önce ona söylemek istemedim. Bilmiyordu ve kaçmama da yardım etmedi."

Gözleri kısıldı ve bana doğru adım attı. Kokuyu alan bir tazı gibi. "Kim yaptı?"

O yaşlı kaltağı otobüsün altına atmakla ilgili bir sorunum yok... Bana yaptıklarından sonra olmaz. Kendimi korumak için yapmam gerekeni. "Aşçı. Bana malzeme verdi, telefon getirdi. Babam için casusluk ortaya çıktı... ama ne kadar bilmiyorum."

Bakışlarını indiriyor, şüphesiz hesaplıyor. "Aşçı... Bu neden aniden işi bıraktığını açıklıyor. Kai'yi onu araştırması için görevlendirdim ama o çok uzun bir şüpheliler listesinde sadece bir isim."

Bu konuşma kafamda tekrar tekrar canlandırdığım gibi gitmiyor. Yine de, henüz ölmediğime göre, sanırım yeterince iyi gidiyor.

Bana doğru yaklaşıyor, elbise ayakkabıları yeni temizlenmiş zemine sürtünüyor. "Bunca zamandır biliyor muydun?" diyor, neredeyse fısıltıyla, o kadar sessiz ki kendi kendine konuşuyor olabilir.

Yutkunuyorum ve sanki bana duyguları hakkında bir ipucu verecekmiş gibi onu izliyorum. Onun beni okuyabildiği gibi ben onu hiç okuyamadım.

Durduğu yerde dizlerinin üzerine çöktüğünde sarsılıyorum. Başını ellerinin arasına eğiyor ve tek düşünebildiğim onu rahatlatmak oluyor. Yataktan kayıyorum ve ona doğru sürünüyorum. Tahta eklemlerimi ağrıtıyor ama umurumda değil.

Parmaklarım kolunun üzerinden kayar kaymaz beni kollarının arasına alıyor. "Angel, bunu asla tek başına yaşamak zorunda kalmamalıydın."

Yanaklarını avuçlarımdan arasına alıp gülümsüyorum. "Artık yalnız değilim."

Eli kollarımdan kalçalarıma, oradan da karnıma doğru kayıyor. Bir elini karnımın üzerinde gezdiriyor, diğerini enseme tutuyor. "Bir bebek. Benim bebeğim."

Başımı sallıyorum, yeni bir gözyaşı dalgasıyla onu görmek bulanıklaşıyor. Kulaklarım yanıyor ve yeniden hüngür hüngür ağlamamaya çalışıyorum. "İstediğim şey bu. Bir aile. Seninle birlikte. Artık aramızda sır olmayacak, söz veriyorum."

Ellerini saygıyla yukarı kaldırıyor ve yanaklarımdaki ıslaklığı siliyor. "Artık sır yok, Angel. Her iki tarafta da. Eğer bana bir şey sorarsan, duymak istemesen bile sana gerçeği ."

Başımı sallıyorum ve alnımı onunkine yaslamak için yukarı itiyorum. Tanrım, kollarımda o kadar iyi, o kadar doğru hissediyor ki. Sonunda evimdeyim. "Bunu da atlatacağız." Bir şekilde, bu sözleri söylerken onlara inanıyorum.

Kollarını bana doluyor ve beni daha da yakın tutuyor, bedenlerimiz birbirine kilitleniyor. "Ayrı olmamızdan nefret ediyorum. Ve bana gerçeği söyleyemeyeceğini hissetmenden."

Yutkunuyorum, bilmesem bile yıllar önce ona yaptıklarımı hatırlatacak şeylere yaklaşmak istemiyorum. Henüz son düzlüğe girmedik. Her ne kadar bana güvenmek istese de, bunun zaman alacağını biliyorum. Eğer zorlarsak, işler daha da kötüye gidecek. Onu tekrar terk etmeyeceğimi göstermeliyim. Ne olursa olsun kalacağımı.

Sonraki sözleri kalbimi bir kez daha kırdı.

"Keşke her şey eski haline dönebilseydi."

Parmaklarımı ensesindeki saçlara daldırıyorum, yumuşak dalları hissediyorum, kaslarının bana doğru nasıl kaydığını ezberliyorum. Böyle bir ifadeye söyleyecek bir şey yok ve ağlamaya devam etmek istemiyorum. Bu yüzden sessiz kalıyorum, umarım benim de aynı şeyi dilediğimi biliyordur.

Gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir nefes daha alıyorum. Bu anı sonsuza dek sürdürebilseydim, yapardım. Sadece ona sarıldığımda, dış dünya parçalanıp yok olabilir. İhtiyacım olan tek şey o.

"Angel," diyor tekrar. Bu kez sesinde duman ve kor kokusu var. Bedenimin onun sıcaklığı altında yanması sadece bir saniye sürüyor.

Hayır. Bu şekilde olmaz... Ona her şeyimi verene kadar olmaz. Her şeyi teslim edene kadar.

Çekiliyorum ve o da ellerini pazularıma doluyor. "Konuşmamız gereken bir şey daha var."

Ağzı düzleşirken gözleri kısılıyor, kararıyor. "Ah?"

Avuç içlerimi takım elbisesinin önüne bastırarak hızla başımı sallıyorum. "Hayır, bu benimle ya da bizimle ilgili değil. Ama yine de senin bilmediğini bildiğim bir şey ve bunun içimde oturup iltihaplanmasına izin veremem. Ya da daha kötüsü, başından beri bildiğimi öğrenirsin ve kendini yeniden ihanete uğramış hissedersin."

Yine de gözlerindeki şüphe silinmiyor ve bu da kalbimi bir kez daha deşiyor. "Ne? Eğer bizimle ilgili değilse, neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?"

Yutkunuyorum. "Rose. Biliyorsun o benim kardeşim gibiydi. Onun incinmesini, Sal tarafından tecavüze uğramasını, kullanılmasını ve tekrar tekrar vahşileştirilmesini izledim. Tüm bu süre boyunca onu korumaya ve güvende tutmaya çalıştım. Sonunda, yeterince güçlü değildim. Kendimi kurtaracak kadar bile. Her şeyin ortaya çıkışını izledim ve yeterince şey yapmadım. Ama aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım."

Sesi kırılmış. "Beni korkutmaya başlıyorsun, Angel. Sadece ne olduğunu söyle."

Başımı salladım. "Hayır, başka bir anlaşma yapmak istiyorum."

Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz beni ayağa sürüklüyor, neredeyse yerden tamamen kaldırıyor. "Eğer bu bir anlaşmaysa, ben de sen de diz çökmeyeceğiz. Bir şey için yalvarmadığın sürece."

Ses tonundaki sıcaklık karşısında gözlerimi kırıştırıyorum. İçimden başka bir uyarılma dalgası akıyor. Sadece birkaç kelimeyle birkaç saniye içinde nasıl bu kadar tahrik olabiliyorum? İmkânsız gibi görünüyor.

Yumruklarımı sıkıyorum. Hayır, odaklanmam ve her şeyi ortaya dökmem gerekiyor ki birlikte bir çözüm bulabilelim.

"Ne öneriyorsun, Angel?" Eğiliyor ve sıcak dudaklarını nabız nokta bastırıyor. İstemsizce elimi boynuna doluyor ve onu orada tutuyorum.

Kendime gelmem bir dakika daha sürdü. "Bunu yapmaya devam edersen, bunu çıkaramayacağım."

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor ama umursadığını çok iyi biliyorum. İkimizin de dikkatini dağıtmasına izin veremem.

Ensesindeki saçları kavrayıp hafifçe çekiyorum. Küçük bir hırıltıyla tenimden uzaklaşıyor. "Angel, ne yaptığını biliyor olsan iyi edersin."

Sesi derin, bitter çikolataya batırılmış ve çok lezzetli. Lanet olsun.

Ondan uzaklaşıyorum ve neyse ki birkaç santim uzaklaşmama izin veriyor. "Bir anlaşma yapmak istiyorum. Andrea'ya ne olduğunu ve kimin bu işe karıştığını biliyorum. Daha önce mutfakta yemek bulmaya gittiğimde bana söyledi. Eğer sana isimleri söylersem, onları öldürmene yardım etmeme izin vereceksin."

Çenesi sıkıştı ve bu konuda ne kadar ciddi olduğumu görebilmesi için ona dik dik baktım.

"Rose'a yaptığım gibi onu da yüzüstü bırakmayacağım. Eğer sana isimleri söylersem, onların peşinden birlikte gideriz."

Beni belimden kavrayıp kendine doğru çektiğinde artık tüm mesafe düşünceleri yok oldu. "Seni tehlikeye atmayacağım." Ses tonunda hiç yumuşaklık yok.

Ellerimi boynuna dolayarak onu aynı sıkılıkla tutuyorum. "O zaman beni güvende tut... ama hepsinin ölmesini istiyorum."

ADRIAN

"Angel, bir an için babanın başına gelenlerden sonra tam bir çöküş yaşamamışsın gibi davranalım." Dikkatlice ifademi kelimelere dökün ve bir sonraki adımımı düşünün. İhtiyacım olan son şey onu yaşadığı travmaya geri döndürmek. "Aktif olarak sana zarar vermeye çalışmadıkları sürece birini öldürebileceğini ."

Çenesini kıvrıyor, gözleri suçlayıcı bir parıltıya bürünüyor. "Ya da seni. Ben de seni korumak için savaşırdım."

Lanet olsun. Göğsümde sıcak bir şey kayıyor. Ellerimi kalçalarına doladım ve onu kendime doğru çektim. "Böyle şeyler söyleme Angel, yoksa seni yatağa yatırır ve benim için çığlık atmanı sağlarım."

Yüz hatlarını düzene sokmaya çalışırken yutkunuyor, boğazı çalışıyor. Ama nerede durduğumuzdan emin değil - ki bu da ikimiz demek oluyor. Gözlerinde beni ne kadar çok istediğini görebiliyorum ve ona duyduğum ihtiyaç kanımı kaynatıyor. Ancak, onu güvende tutmalıyım ve onu çok hızlı ya da çok erken zorlamak, birlikte hayatımıza geri yardımcı olmayacaktır.

Tek istediğim bu.

Bana etrafında döndüğü güneşmişim gibi baktığı günlere geri dönmek için. Şimdi, her bakış kafamda kocaman bir soru işareti.

Ellerimi kığına götürüp avularımlın içindeki sert topakları sıkıyorum. Kahretsin, böyle iyi hissettiriyor. Kendi gömleğim dışında vücudunu benden saklayacak pek bir şey yok.

Gözleri benimkilere kayıyor, hâlâ sorularla dolu ama aynı zamanda aramızda her zaman var olan o sıcaklık da var. Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, beni hâlâ istiyor ve benim de ellerimi kendime saklamaya hiç niyetim yok.

Yumruklarımı sıkıyor, ona olan ihtiyaımın içimde yuvarlanmasına izin veriyorum. Artık her şey farklı. Ona karşı dikkatli olmalıyım. Bu duyguyu gevşetmek kendi başıma halletmem gereken bir şey. O sadece zevk alacak.

Onu kığından tutup kaldırıyorum ve küçük bir şaşkınlık ciyaklaması çıkarırken bile ağzımı boynunda gezdiriyorum. Nefesi kulağıma çarpıyor ve kolları kendini sabit tutmak için boynuma dolanıyor. Tanrım, her seferinde avuçlarıma ne kadar mkemmek oturduğunu unutuyorum.

"Angel, eğer buna hazır değilsen bana şimdi söyle ki ben de çekip gidebileyim. Aksi takdirde..." Hayal gücünün boşlukları doldurmasına izin vererek konuyu kapatıyorum.

"Durmak istemiyorum," diyor yanağıma doğru ve beni daha sıkı kavıyor.

İşte benim kızım.

Onu nazikçe yatağa yatırdım. Boynumdan çözülüyor ve ellerini kullanarak kenardan geriye doğru kayıyor. Bir dakikamı ona bakarak geçiriyorum, soluk yumuşak tenine ve parıldıyan gözlerine. Yüzündeki her şey, çenesinin sıkılmasından bakışları vücudumda gezinirken aldığı ağır yuduma kadar, şu anda benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini söylüyor.

"Arkana yaslan, Angel. Benim için kendine dokunmanı istiyorum."

Gözleri irileşiyor ve tekrar benimkilere kayıyor. Sonra vücudu yanaklarından dizlerine kadar pembeleşiyor ve ben yumruklarımı tekrar sıkıyorum, ellerimdeki ağrının beni yatağa tırmanmaktan alıkoymasına ihtiyaım var

ondan sonra. "Benim için kendine dokun. Amını ayır ve bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Yutkunurken çıkardığı ses benim bile duyabileceğim kadar yüksek, ama sonra elini karnının üzerinden, kalçalarının arasından geçirip külotuna sokuyor. Uzanıp dantelini tutuyorum ve bacaklarından aşağı çekiyorum. "Benim için aç. Sana bakmama izin ver. Gittiğin için kendini suçlu hissediyorsun. Bırak bu suçluluk duygunun bir kısmını dindirsin."

Parmakları amında geziniyor ve her şeyi görebilmem için kalçalarını iyice açıyor. "Bu adil değil, seksi böyle kullanmak."

Yatağa doğru eğildim, destekleyerek yüzümü onun uyarılmasının yumuşak kokusunu ve tenindeki sabun kokusunu alabileceğim kadar alçalttım. "Ne zaman adil oynadığımı söyledim ki? Şimdi alay etmeyi bırak ve benim yapacağım gibi kendine dokun."

Parmaklarını içine daldırmak için bileğini kavislendiriyor, sonra klitorisini daire içine almak için geri çıkıyor. "Ya da buraya çıkıp bana kendin dokunabilirsin."

Eğer yatağa tırmanırsam, onu yorganın içine öyle bir sokarım ki, kışında battaniyeden dikiş izleri kalır. Hayır, ona kontrollü bir şekilde dokunana kadar mesafemi korumam daha iyi. "Devam et," diye onu cesaretlendiriyorum.

Onu izlerken dudaklarımı yalıyorum, onu orada öpme ihtiyacı duyuyorum. Ama bu anı, bu duyguyu daha sonra rahatlamak için kataloglamak adına görmezden geliyorum. Tek başıma.

İç çekiyor ve başını yatağa geri bırakıyor, parmaklarının baskısını artırmak için kalçaları yukarı doğru eğiliyor. Tek yapabildiğim yatağı sıkıca kavrayıp izlemek. Aletim o kadar sertleşmiş ki, pantolonumun her tarafına pre-cum sızdırıyor. Kontrol iyi bildiğim ve ona verebileceğimi bildiğim bir şey.

Nefes nefese inlemesi içimi yıkıyor ve bu sefer, parlayan amcığı yüzümden sadece birkaç santim uzakta olana kadar daha da eğiliyorum. O kadar güzel ki nefesimi .

Sonra parmakları kıpırdamıyor ve ıslak parmaklarını etinden çekip bana bakıyor. "Ben bunu istemiyorum. Ben seni istiyorum. Neden bana dokunmuyorsun?"

Boğazımı temizliyorum ve oradaki kalın düğümü yutuyorum. "Şu anda sadece sana bakmak istiyorum, Angel."

Gözlerini kısar. "Bu saçmalık. Bir sorun var. Artık beni istemiyor musun? Bu kadar mı?"

Düşük bir inilti çıkararak ayağa kalkıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıp yerde bir yığın halinde bırakıyorum. Sikimi sıkıca avucumun içine almak için cesaretimi toplamam bir anımı alıyor. Bir kere başladıktan sonra durmamın imkânı yok.

"Bu seni istemiyormuşum gibi mi görünüyor, Angel? Tek düşünebildiğim daracık bedenine girip seni çılgılık atana kadar becermek."

Kollarını bana doğru uzatıyor ama ben girmeyince kollarını yatağa bırakıyor. "O zaman . Sorun ne ki? Beni kırmayacaksın."

Başımı sallıyorum ve kendime yavaşça sıkı bir pompa yapıyorum. "Hayır. Şu anda sana zarar verecekmişim gibi hissediyorum ve sana ya da bebeğe zarar verirsem kendimle yaşayamam."

Ofluyor, gözlerinde öfke var ve bu beni şaşırtıyor. "Vajinam dokuz ay içinde karpuz büyüklüğünde bir şey çıkaracak. Biraz sert sekse dayanabilir."

Yutkunuyorum ve dudaklarımı yalıyorum, kendime zaman tanıyorum, en azından kafamda neler olup bittiğini ona açıklayabilecek kadar. "Mesele sert olmak değil," diyorum... hâlâ kendimle ilgili bile anlamadığım bir şeyi nasıl açıklayacağımı düşünüyorum.

Gözleri irileşiyor ve ben kendimi tekrar sıkarken, bu sefer kısa tırnaklarımın hassas etime batmasına izin vererek başını sallıyor. Bir acı dalgasını bir zevk dalgası takip ediyor ve an için bunun beni yıkamasına izin veriyorum.

Bu hissin içinde o kadar kaybolmuşum ki, gözlerimi tekrar açana kadar onun doğrulduğunu ve dizlerinin üzerinde daha da yakınlaştığını fark etmiyorum. "Angel," diye uyarıyorum.

"Angel," diyor, sesini alçaltarak, alaycı bir şekilde. Sonra normal bir şekilde. "Beni korkutup kaçıramayacaksın."

Elleri aletimin etrafını sarıyor, benimkileri fırçalıyor. "Bana dokunmak istemiyorsan, tamam, ama tek düşünebildiğim senin her santimine dokunmakken büyüklük taslamayacağım."

Gözleri avucunun içindeki sikimden sıkılmış karın kaslarıma, göğsüme ve nihayet gözlerime tırıyor. "Benim için çok güzelsin. Sana bakmayı, sana dokunmayı ne kadar sevdiğimi göstermeme izin ver."

Beni sıkıyor, kendime dokunduğumdan bile daha sıkı sıkıyor ve başının üstünde küçük bir guh sesi çıkarıyorum. Aşağıya bakma riskini göze aldığımda, kalçalarını birbirine kenetliyor ve bundan gerçekten ne kadar zevk aldığını anlıyorum.

Ona istediğini yapmasına izin veriyorum ve rahatça oturabilmesi için yatağa uzanıyorum. Kalçamın yanına yerleşiyor ve bana seksi bir sırtış fırlatıyor.

Eğiliyor, ellerini kaldırıyor ve sonra dilini bir dondurma külahı gibi sikimin başının üzerinde gezdiriyor. Başını eğip uzunluğumun mümkün olduğunca çoğunu dudaklarının arasına almadan önce boğuk bir nefes verecek zamanım bile olmuyor. İnanılmaz ama şu anda arzuladığım şey için yeterli değil.

Sonra kaldırıyor ve elleriyle bana tekrar deneysel bir pompa yapıyor. "Bu daha iyi. Eğer izin verseydin, sana sarılır ve vücudumla bunu yapardım, ama şu anda sinirli olduğumu biliyorum."

Lanet olsun. Yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. "Testy benim kullanacağım kelime değil, Angel."

Ofluyor ama sadece benimle dalga geçtiğini biliyorum. Bir zamanlar bunu alay olarak algılar ve ardından gelen cezadan zevk alırdım.

Ondan gelince, sevgi dolu ve kendine özgü tatlılıkla dolu.

Tekrar sessizleştğinde, ona bakmak için başımı kaldırmaya başlıyorum, ama sonra beni sıkıca kavıyor, tırnakları şaftımın alt tarafına giriyor ve horozum boyunca uçtan tabana ve tekrar geri keskin bir şekilde çekiyor.

Vay anasını. İnliyorum ve çarşafları sıkmak için uzanıyorum, böylece onu yakalayamıyorum ve onu gerçekten istediğim yere, kucağıma kaydırıyorum.

"Durma," diye emrediyorum, ses tonum çok keskin, ama o sadece kalçama karşı kıpırdanıyor ve cezalandırıcı hızına devam ediyor.

Uçurumun kenarındayım ve bir suçluluk mızrağı beni tam göğsümden vurduğunda boşalmaya çok yakınım. Önce o gelmeliydi, beni görmemeliydi. Ayağa kalkıp onu yatağa geri itmek, yüzümü kalçalarının arasına sokmak ve onu yalayarak temizlemek üzereydim, ama tam oturmak için gerildiğimde, ellerinden birini taşaklarıma kaydırıyor ve avucunun etrafında nazik ama sert bir yuvarlanma verirken, diğeri uzun sert vuruşlarla şaftımı çalıştırmaya devam ediyor.

Tekrar inliyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Angel..."

Hareketi tekrarlıyor ve tüm varlığım boşalmak için kenetlenirken taşaklarımin sıkılaştığını hissediyorum. İçimden çıkarması biraz zaman alıyor, küçük elleri hiç şüphesiz çabadan yorulmuş, ama durmuyor, spermimin ılık fısıkiyesi parmaklarından aşağı kayana ve her ikimizin de tenini kaplayana kadar durmuyor.

Nefes nefese kalıyorum ve sonunda gözlerimi açıp ona bakmak için ağırlığımı dirseklerimin üzerine veriyorum. "İlk gelen sen olmalıydın."

Gözleri kısılıyor ve başını sallıyor. "Önce ben gitmek isteseydim, sen bana kendime dokunmamı söylediğinde giderdim. O kalın kafana sok ki sana dokunmak da en az kendime dokunmak kadar tahrik ediyor beni. Hatta tüm o dikkatli kontrol katmanlarının zevk uğruna soyulup atıldığını gördüğümde daha da fazla."

Ayağa kalkıp onu inceliyorum, elleri hala benim parlayan harcımla kaplı. "Şimdi kendine dokun. Bitirmeni izlerken d llerimi vücuduna s rmeni istiyorum."

Yutkunuyor ve bu kez gözlerinde meydan okuma olmadan yatağa uzanıyor.

Hayır. Bu bakış kazandığımı söylüyor. Ve  d l m  onun bedeninden alacağımı umuyor.

VALENTINA

I Mesafesinin acıtmadığını söyleyemem. Ama aynı zamanda, o kadar sıkı sarılmış gibi hissediyorum ki, her an, onun sert-kontrolden çıkabilir ve ikimizin de arzuladığını bildiğim şekilde beni ele geçirebilir. Döndüğüm andan beri, özenle hazırlanmış kontrolünün çizgisinde ve benimle savaşmasını izlemekten bıktım. Sadece henüz anlamadı.

Bitirene kadar parmaklarımı dikiş yerimde kaydırmak de, onu içimde daha çok istiyorum. Bana zarar vermeyeceğini anlaması için onu sınıra kadar zorlamam gerekiyorsa, bunu yapacağım.

Emirlerini yerine getirmek yerine onunla göz göze geliyorum ve dölle kaplı elimi dudaklarıma götürüp parmaklarımı ağızma götürüyorum. Bakışları kapanıyor ve beni izlerken yarı kalkık siki yeniden uzuyor.

Dilimi önce işaret parmağımın, sonra orta parmağımın üzerinde gezdiriyorum ve sonra hepsini dudaklarımin arasında emiyorum, ta ki yatak takımını yumruklarken neredeyse nefes nefese kalana kadar. "Angel..." diye uyarıyor.

Bu sefer onunla alay etmiyorum çünkü oyun oynayacak havada değilim. İstedğim tek şey onun içimde olması, beni doldurması, bana sahip çıkması. İkimizin de buna ihtiyacı var.

Parmaklarımı ağızımdan çekip dilimi dışarı çıkarıyorum ve kremini temizleyen bir kedi gibi tenimi . Her şeyi berbat ettikten sonra bile

Her yerimde, hala kendi uyarılmamın tadını onunkiyle karıştırabiliyorum.

Tenimdeki her şeyi yaladıktan sonra, ancak o zaman elimi yavaşça bacaklarımın arasına geri kaydırıyorum ve parmaklarımı hala ıslak olan kıvrımlarımın arasına daldırıyorum. Sırılsıklam olmuştum, bunun kanıtı hiç şüphesiz kalçalarımın parlıyordu, böylece kendisi de görebiliyordu.

Ona tekrar meydan okumamı beklemiyor. Bu sefer saldırıyor. O kadar hızlı ki, yatakta bana doğru yükseldiğinde elimi çekmeye çalışırken elim kalçalarımızın arasında ezildi.

"Bugün beni neden zorluyorsun?" diye soruyor, dudakları her kelimede benimkileri okşuyor, gözleri sadece kendisinin bildiği bir şeyi arıyor.

Boğazımı temizliyorum, kalbim göğsümde tekmeler atarken aniden kuruyor. "Seni zorlamıyorum. Seni olduğun gibi sevdiğimi fark edeceğini ve koşullar ne olursa olsun birbirimize verebileceğimiz her zevki hak ettiğini kabul edeceğini umuyorum."

"Hamilesin," diyor, sanki her şeyi yeniden fark ediyormuş gibi dudaklarını kaldırarak.

Alay ediyorum. "Elbette, ama içimde bir insan büyüyor diye aniden kırılmayacağım. Dünyanın her yerinde kadınlar bunu her gün yapıyor. Seks hayatımızla ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Ama öyle. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Hamile olmamla birlikte, antresinin duvarına dayayıp düzdüğü karısından, çocuğunu, varisini taşıyan kadına dönüştüm. Birdenbire hamile olmam bir hediye gibi değil de bir bariyer, benimle bir başkası arasına örülebilecek başka bir duvar gibi gelmeye başladı.

Bacaklarımı sırtına dolamak için kaldırıyorum ve onu daha sert içime çekiyorum. O duvarın arkasına saklanmaya çalışabilir ama ben buna izin vermeyeceğim. Aklında paylaşmayı reddettiği her ne varsa işine geldiğinde bizi değiştirmesine de izin vermeyeceğim.

Eğilip çenesini ve aynı zamanda ellerimi kürek kemiklerine doğru kıvırıyorum, tırnaklarımı batırıyorum ve sanki acıdan kaçabilecekmiş gibi bana doğru eğilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde sırtını kazıyorum.

Çıkardığı ses doğrudan içime işliyor ve kendi ihtiyacımı da artırıyor. "Beni o kadar sert becermek istiyorsun ki ikimiz de yıldızları görüyoruz, itiraf et," diyorum çenesine karşı, o ise artık dengesizleşen nefes alış verişine odaklanıyor.

Bu pozisyonda, siki vücudum boyunca kayıyor, başı klitorisimi bir zevk şimşeği gönderecek kadar dürtüyor. Ona karşı sallanmaya çalışıyorum ama kalçalarını oynatmıyor ya da hiç hareket etmiyor.

Kendini kontrol etmek için başka bir savaşta olduğuna şüphe yok. Yine de ona bunu düşünmesi için zaman vermeyeceğim.

Elimi bedenlerimizin arasına sokabilecek kadar kayıyorum ve yukarı doğru çekip onu içime almak için hiç çaba harcamıyorum. O daha ne yaptığının farkına bile varmadan gerçekleşiyor ve nefesi bir anda içinden çıkıyor.

Sanki zihninde bir düğme çevrilmiş gibi. Ağırlığını dirseklerinden birinin üzerine veriyor, sonra elini boynumu yakalamak için yukarı kaldırıyor, parmakları sütunu zar zor sıyrıyor. "Beni zorluyorsun, Angel. Eğer durmazsan, ben de geri iteceğim."

Kalçalarımı yukarı doğru kaydırıyorum, böylece içimde daha derine kayıyor. "O zaman geri it."

Eli hafifçe geriliyor, ama sonra başımı kontrol etmek için elini boynumun arkasına götürüyor ve ağzı ağızma geliyor. Öpüşü acımasız, dişlerimiz çarpışacak ve dudaklarımı sıyracak kadar sert. Ardından dili içeri giriyor, kontrolü ele alıyor, ona duyduğum ihtiyaçtan nefesim kesilene kadar ağzımı yalıyor ve tırnaklarımın bu kez ciddi bir şekilde sırtına batmasına neden oluyor.

Yüzünü kalp atışlarımı içinde hissediyorum, dudaklarım saldırıdan karıncalanıyor ve lanet olsun, daha fazlasını istiyorum.

Bir öpücük daha almak için eğilmeye çalışıyorum, ama boynumu arkadan daha sıkı kavıyor, daha yükseğe çıkmama izin vermiyor. "Hayır, sen ittin ve istediğin gibi kontrolü ele alma sırası bende." Sesinde ceza vaat eden derin bir boğukluk var. Sonunda.

Sonra geri kayıyor ve siki rahim ağzıma çarpacak kadar sert bir şekilde içime giriyor. Küçük bir "Oh" sesi çıkarıyorum ve bir sonraki hamlesi biraz daha yumuşak oluyor, ona yapışırken nefes nefese kalıyorum. Her yeni hamlesinde kollarını daha sıkı sarıyor, ta ki karın kaslarını vücuduma dalgalanmak için kullanırken beni göğsüne bir ayı sarılması gibi kavrayana kadar.

Bu pozisyon sinir uçlarımda kıvılcımlar çaktırıyord ve her yerim karıncalanıyor. Boşalmaya çok yakınım ama biraz daha sürtünmeye ihtiyacım var. Açıyı değiştirecek kadar aşağı inmek için kavrayışında kıpırdanıyorum. Bir sonraki hamle beni tam ihtiyacım olan yerden vuruyor ve beni yatağa yapıştırırken kulağına doğru inliyorum.

"Yesyesyesyesyesyes," diyorum tekrar tekrar boynuna karşı.

Dikkatini bir an bile kaybetmiyor. Onun adını haykırırken orgazmın içine yuvarlandığımda bile.

Vücuduma geri döndüğümde, uzuvlarım yatağın üzerinde yayılmış, hala bana sarılmış, beni bir Rönesans heykeli gibi ona tutuyor.

Başımı eğip yüzüne bakıyorum, gerilmiş, alnı neredeyse konsantrasyonla bükülmüş. Onca şeyden sonra bile hâlâ kendini tuttuğunu fark ediyorum.

Küfrediyorum ve tırnaklarımı bu sefer kıcının sert küresine batırmak için uzanıyorum, hem hareketlerini teşvik ediyorum hem de ona ihtiyacı olan şeyin en az tadını veriyorum.

Kekeleyerek son bir kez içime giriyor ve nefesi bir anda kesiliyor. Kalçaları bile benimkilerin arasında titriyor. Bu tepkiden sonra kendimle biraz gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Diye soruyorum ve kulak memesini dişliyorum.

Bir hışımla vücudumdan uzaklaşmak için yatağı itiyor. Tenimi bir ürperti kaplıyor ve ona bakmak için yuvarlanıyorum.

Sırtı bana dönük ve bilmesem şu anda kızgın olduğunu söyleyebilirim. "Neyin var?"

Bana bakmak için dönüyor, ağzı acımasız bir çizgiye oturmuş. "Beni ittin ve sana zarar verebilirdim."

Geriniyorum, durgun ve uykulu. "Ama yapmadın. Ben iyiyim."

"Mesele bu değil Valentina. Sana ne istediğimi söyledim ve sen daha fazlasını istedin, ta ki ben sana vermekten başka bir şey yapamayana kadar."

Tamam. Bekle. Yuvarlanarak yatağa oturdum ve yorganı çıplaklığımın üzerine çektim. Çıplak dövüşmek hiç eğlenceli değildir... tabii oyun değilse. Omuzlarının duruşuna bakılırsa, aklındaki son şey oyunlar. "Bana kızgınsın... ne için? Seni baştan çıkardığım için mi?"

İfadesini okumak zor. Bir şekilde küçümseme ve öfke karışımı ama tam olarak emin değilim. Her iki durumda da, bu beni kızdırıyor. Az önce yaptığımız şey hâlâ vücudumun her santimini kavuruyor. Aslında, şu anda bu kadar kızgın görünmese, onu başka bir raunda ikna etmeye çalışırdım.

Ona el sallıyorum. "Hayatımız bu mu şimdi? Artık iyi seks yok çünkü beni incitmekten korkuyorsun."

"O kadar basit değil."

Yorganı kendime doğru daha sıkı çekiyorum ve o da beni yatağın kenarından sarkan ayak parmaklarımdan buruşuk saçlarıma kadar tarıyor. "Seni kontrol etmesi ve yaralanmadığından emin olması için doktoru çağırıyorum."

Yastıkları yüzüne fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Önce temizlenmemi mi istiyorsun, yoksa hâlâ döllerin vücudumdan damlarken beni incelemesini mi isteyeceksin? Hazır başlamışken, sırtında ve kıkırda bıraktığım çizgilere de baktıracak mısın? En azından bunlar gerçek yaralar olarak kabul edilebilir."

Telefonunda yazmayı bırakır ve yatağa doğru yürür. "Tavırlarına dikkat et Valentina. Çocuğumu taşıdığın için sana karşı sabırlı davranıyorum ama sana durmanı zorlamaya devam edersen başka cezalara başvurmak zorunda kalacağım."

"Beni bağlamak gibi mi?" Bileklerimi arada tutup ona doğru itiyorum. "Bilmiyorum, kulağa biraz sapıkça geliyor. İlgimi çekebilir."

Kollarımın uyuştuğu, günlerce yatağa bağlı kaldığım anılar geri geliyor ve ellerimin kucağıma düşmesine izin veriyorum. Tam iyi olduğumu, Sal'ın bana yaptıklarını unutacağımı düşündüğüm anda, anılar zihnimde canlanıyor ve bana ondan asla kurtulamayacağımı hatırlatıyor.

Adrian içimdeki kargaşadan habersiz, öfkeli bir nefes çekip telefonunda yazmaya devam ediyor.

"Doktora ihtiyacım yok," diyorum neşeyle, yeniden şakacılığımı yakalamaya çalışarak. "Kan basıncımı kontrol etmekten başka bir şey yapmaması için onu bu saatte yataktan kaldırmaya gerek yok çünkü ikimiz de biliyoruz ki kadınlık yaklaşmasına izin vermeyeceksin."

Gözlerini kırıştırıp bana bakıyor, sanki bebek sahibi olmanın bir tıp uzmanının eninde sonunda benim işime burnunu sokacağı anlamına geldiğini düşünmemiş gibi.

Öne doğru kayıyorum, çarşafı üzerimden ve gömleğini iterek çıkarıyorum, böylece onun önünde çıplak kalıyorum. Yaklaştığımda komodine çarpana kadar geriye doğru adım atıyor. Gözleri çıplak göğüslerime kilitlenmiş durumda ve yüzündeki o aç bakışa aldırmiyorum.

Sonra kendine gelir gibi olur. "Kes şunu Valentina. Ben ciddiylim. Sana ya da oğluma zarar verme riskini almayacağım. Sert seks gibi bir şey için değil. Dikkatli olmak ya da doğum yapana kadar beklemek varken olmaz."

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırıyorum ve ona bakmak zorunda kalmamak için gidiyorum. Çünkü pişman olacağım bir şey söyleyeceğimden oldukça eminim.

Harekete geçmeyeceğini bildiğim vahşî bakışlarını bana atıp duruyor. Ve daha da kötüsü, eğer onu buna zorlarsam, için beni suçlayacak.

Hormonlardan mı yoksa gerçekliğimin etrafımda yıkılmasından mı bilmiyorum ama aniden kendimi çok yalnız hissediyorum. Daha önce yaşadığım o sevgi dolu, el üstünde tutulan duygudan çok uzaktayım. O bir eş istemiyor; o bir kuluçka makinesi istiyor.

Yüzümü tekrar ona döndüğümde, gözleri sadece yüzümde geziniyor ve aşağıya inmeyi reddediyor. "Neden gidip bir duş almıyorsun, ben de uyuyabilmemiz için yatak takımını değiştireyim? Oğlumuzun güçlü büyümesi için dinlenmen gerek."

Bıktım artık. Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya doğru ilerlerken öfke sıcak ve yapışkan bir dalga halinde içimi yakıyor. Koridora çıkmadan önce ona sesleniyorum, "Umarım kızdır."

ADRIAN

T Gözümün önünden kaybolduğu an, içimde bir şeyler kopuyor. Hayır. Bunu bana bir daha yapmayacak. Vücudumda nefes kalmadı.

Hâlâ çırılçıplak bir halde yataktan kalkıp peşinden gidiyorum, çıkarken de atılmış gömleğimi kapıyorum. Ona defalarca yanımdan ayrılmamasını söylediğim için bile değil. Mesele yine kaçıyor olması. Eğer ikinci kez kaçabileceğini düşünüyorsa, benim olanı korumak için ne kadar ileri gidebileceğimin acı gerçeğiyle yüzleşmek üzere.

Hemen arkamdan gelmesine rağmen, benden önce davranmıştı. Fuayedede ona yetiştim, ama sanki en başta odadan çıktığı gerçeğiyle boğuşuyormuş gibi tam ortasında durdu. Arkasından yaklaştım ve için pamuğu omuzlarına serdim.

"Yapma," diye homurdanıyor, neredeyse hıçkırarak. "Şu anda bana dokunma. Çatı katından ayrılmıyorum; sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Sık sık küfretmez, ama küfrettiğinde göğsüne bir yumruk yemiş gibi hisseder.

"Hayatım boyunca," diye devam ediyor, "insanlar benim adıma kararlar verdi. Kiminle evleneceğim, ne giyeceğim, nasıl davranacağım ve biliyor musunuz... hepsi benim için en iyisinin bu olduğunu söylüyor. Her biri... babam bile,

beni Sal ile evlendirdiğinde, benim için en iyisi bu olduğu için nişanlanmayı kabul ettiğini söyledi."

Konuşmak için ağzımı açtım ama önce o araya girdi: "Rose'u görmek istiyorum."

İsteğini algılamam bir anımı alıyor, kalbim rahatsız bir şekilde boğazıma tırmanıyor ve kelimelerimi niyet ettiğimden daha sert hale getiriyor. "O öldü. Onu göremezsin."

Gözlerinde vahşi bir şey kıvılcımlanıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Onunla ilgilendiğini söyledin, bu yüzden mezarına gitmek istiyorum. Ona hiç veda edemedim. Ve şu anda, burada olsaydı, hissettiğim her şeyi çözmek için koşarak gideceğim kişi o olurdu."

Onu kendime doğru çekmek için uzandım ama elimden kurtuldu. O zaman aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu en yakın duvara bastırıyorum. Ona dokunmama izin vermiyorsa, en azından beni duyacaktır. "gereken bir şey varsa bana gelmelisin. Biz kocayız. Sırtını yaslamak isteyeceğin kişi ben olmalıyım."

Çenesini kaldırıyor, çenesi sıkılıyor. "Beni lanet olası bir mahkûm gibi kilit altında tutmaya bu kadar kararlı olmasaydın tutabilirdim de. Ben bir insanım. Bir hata yaptım ve özür diledim. Beni affettiğini sanmıştım ama şimdi bu hamileliği, en ayrıldığım için beni cezalandırmanın bir yolu olarak kullanıyorsun gibi görünüyor."

Elimi başının üstündeki duvara vuruyorum, avuç içimde bir zonklama tutuşuyor ve gözlerimi onunkilere kilitliyorum. "Varisimin dünyaya gelmesini engellemek için konseyin -toplumun- ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı? Seni bir ceza olarak değil, iyilik olsun diye kilit altında tutuyorum. Korunman için."

"Bu şarkı hala ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor. Yine de önemli değil. Hâlâ Rose'u görmek istiyorum. Başka bir kadınla konuşmam gereken ve sana söyleyemeyeceğim şeyler var." Sonra dişlerini sıkarak ekledi, "Lütfen."

"Andrea başka bir kadın," diyorum, artık boşa kürek çekiyorum.

"Andrea bir terapist ya da silah tüccarı dışında kimseyle konuşacak durumda değil. Kesinlikle benimle hamileliğim hakkında konuşmak istemeyecektir."

İkimiz de tekrar konuşmuyoruz ve bir sessizlik uzayıp gidiyor. Yanağından sessizce bir damla gözyaşı süzülüyor ve göğsüne bir yumruk daha iniyor. Lanet olsun. Onu incitmek yapmak istediğim son şey, ama kendini ya da bebeğimizi tehlikeye atmasına da izin vermeyeceğim. Bu yüzden büyük silahlarımı çektim. "Sal ve onun ortadan kaybolması konusunda beni bu kadar sıkıştırırlarken çatı katından ayrılmana izin veremem. Ailesi intikam peşindeyken olmaz. Üstelik er ya da geç babanla ilgili sorulara cevap vermek zorunda kalacağız."

Alnı buruştu ve omuzları çöktü. Suçluluk düğmesine basmak bana yakışmazdı ama ben hiçbir zaman iyi bir adam olmadım. Eğer bir pislik olmak onu güvende tutacaksa, o zaman her seferinde yapmam gerekeni yaparım.

Sonra manipülasyonumu fark etmiş gibi bakışları sertleşiyor ve göğsümü itiyor. Beni yerinden oynatacak kadar güçlü değil, hem de hiç değil ama yumrukları göğsümde morluklar bırakacak.

"Bırak beni," diye yakınıyor, hâlâ beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyor. "Taleplerine boyun eğmemi sağlayacak kadar kötü hissetmemi sağlamak için babamı, Sal'i gündeme getirdiğine inanamıyorum. Neyin var senin?"

Dünyada bu kadar detaya girecek kadar zaman yok. Bunun yerine, yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar dirseklerimle onu hapsederek . "Seni güvende tutmak için hiçbir şeyden kaçınmayacağımı ne kadar çabuk anlarsan, bu o kadar kolay olur. Bu seni kendinden korumak anlamına gelse bile. Kavga etmek faydasız çünkü hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Beni tekrar itmek için kolunu kaldırıyor ve bu sırada yakındaki masadan bir şey düşürüyor. Yere düşüp paramparça oldu.

ayaklarımızın etrafında.

Sarsıcı bir nefesle titriyor ve masayı ve dağınıklığı incelemek için pazumun üzerinden bakıyor. Eğilip ortalığı temizleyeceğini düşündüğümde daha da eğilip başka bir nesneyi kapıyor ve bu kez ayaklarımın dibinden yere fırlatıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum ve onu dikkatle izliyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Kaşlarını çatıyor, kirpikleri gözyaşlarından hâlâ ıslak. "Ne yani, sinir krizi geçirip her şeyi mahvedebilecek tek kişi sen misin?"

"Hayır, ama beni zorlarsan, sakınleşene kadar seni zapt ederim. Bana istediğin kadar zarar verebilirsin ama kendine zarar verecek bir şey yaparsan pişman olursun."

Çenesi yukarı kalkıyor ve gözlerimin içine bakarken bir cam parçası daha kristal bir şangırtıyla yere çarpıyor. "Kendime zarar vermek gibi bir niyetim yok. Neden yapayım ki, seni incitmek çok daha eğlenceliyken... en azından... sonunda kendini bırakıp bana izin verdiğinde."

Dikenleri derine batıyor, kan çekiyor. Acıya olan tutkum hiçbir zaman pişmanlık duyduğum bir şey olmadı, ama onun gibi mükemmel ve güzel biriyle, vücudunun benimkiyle yarattığı senfoniyle uyumsuz, yanlış hissettiriyor. Arzuladığım acı, onunla birlikte çalınmaması gereken uyumsuz bir armoni.

Kolunu tekrar hareket ettiriyor ama sefer bileğini yakalayıp arkasından büküyorum, sonra diğerini de aynı şekilde. Her iki elini de kendi ellerime sabitleyerek onu duvara bastırıyorum ve hem onun hem de benim ellerimi sırtının alt kısmına hapsediyorum. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, sesi artık son birkaç dakikadır tükürdüğü zehirle dolu değil.

Diğer elimle yanağını avucumun içine alıyorum ve gözlerinin içine bakmak için başını geriye doğru eğiyorum. "Neye , Angel? Seni dizginleyeceğimi söylemiştim."

"Eğer kendime zarar verirsem, ama sana söyledim, bunu yapmayı planlamıyorum."

Nefes nefese kalana kadar bileklerini sıkıca kavıyorum ama acı çekmiyor. Sıcak ve gözlerimle tekrar buluştuğu anda yanaklarına sıcak bir vuruyor. "Bunu aklından bile geçirme."

Zaten sertleşmişim, ama onu şu anda zorlamayacağım, daha sonra bunun için taşaklarımı alabileceksen değil. "Yatak odasına geri dönüyoruz ve doktoru tekrar göreceksin. İyi olduğunu teyit edecek ve sonra seni besleyip yatağına yatıracağım."

Dişlerini birbirine geçiriyor. "Ben bakılması gereken bir çocuk değilim." Ne demek istediğini anlatmak istercesine, daha önceki uyarısına rağmen kalçalarını öne doğru çıkarıyor.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim Angel, ama ben senin kocanım ve seninle ilgilenmek benim için bir ayrıcalık. Şunu yapmama izin ver. Erkekler hamile eşleriyle her gün ilgilenirler. Birçoğu bunu çekici ve sevecen bulur. Neden benimle bu kadar mücadele ediyorsun?"

Kaşlarını çatıyor ve verdiğim cevabı test etmek için bileklerini oynatıyor. "Çoğu erkeğin yanında doktor yok ve eşlerinin evden izin vermiyorlar. Aşırı korumacı davranıyorsun ve bu çoğu zaman hoşuma gitse de şu anda tek istediğim Rose'u görmek."

"Önce doktor."

"O zaman onunla konuşabilmem için beni mezarına götürecek misin?"

Ona kayıtsız bir ses çıkarıyorum ve sonra kabul ediyorum. "Bu, doktorun durumunuz hakkında ne söyleyeceğine bağlı."

Gözlerini deviriyor ve derin bir iç çekiyor. Ellerime karşı direnmeyi bıraktığında kazandığımı anladım. Onu bırakıyorum ve yanlışlıkla kırık camların üzerinden geçmemesi için yavaşça koridora doğru çeviriyorum.

Odaya giriyoruz ve fuaye için temizlik personeline, ardından da yatak odamda bize katılması için doktora hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Yaşlı adam nihayet ortaya çıktığında derin bir iç çeker. "Durumunun bu kadar kısa sürede değiştiğinden şüpheliyim."

Yaşlı piçin tavrını seviyorum. Sadece benim ekibimde kalması için ona müstehcen bir şekilde iyi ödeme yapmamın tek nedeni bu. "Umurumda gibi mi görünüyor?" Valentina'ya el sallıyorum. "Yine de onu kontrol et. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Doktor yatakta onun yanına yerleşip nabzını ölçerken ben de elinin teninde olduğu her saniyeden nefret ederek onu izliyorum.

"Muayene yapmayacağım ama çıplak gözle baktığımda ve hayati göstergelerine baktığımda gayet iyi görünüyor. Onu daha önce bulduğumda da aynıydı."

Ona el sallıyorum. "Evet, iyi ama sürekli taleplerde bulunuyor ve bana bağılıyor."

Valentina nefesini içine çeker. "Affedersiniz? Bunun bebekle hiçbir ilgisi yok."

Doktor düşünüyor ve gözlerimle buluşuyor. "Muhtemelen hormonlar. Bazen bir kadına garip şeyler yaptırabilirler."

Çenesini kapattı ve bize ters ters baktı. "Kendimi savunmamın hormonlarımla ya da bu çocukla hiçbir ilgisi yok. Her şey senin birdenbire bana ikimizin de dokunulmasını istediği şekilde dokunmayı reddeden aşırı korumacı bir zalime dönüşmenle ilgili."

Doktoru el sallayarak odadan çıkarıyorum. Bu konuşmayı duymasına gerek yok. Yatakta onun yanındaki yerini aldığımda, beni kenardan itecekmiş gibi görünüyor. "Sana istediğin şekilde dokunabilirim, Angel."

Ters ters bakıyor ve kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor. "Hayır. Bana istediğin gibi dokunmanı istiyorum... ve sonrasında bunun için acı çekmeni değil. Sence bu beni nasıl hissettirir?"

Ellerini tutmak için uzandım ama o hâlâ kapalı olan kollarını başka yöne çevirdi. "Hayır. Şu anda bana dokunulmasını istemiyorum. Ne doktor, ne sen, ne de başka biri tarafından. Lütfen, eğer buradan ayrılmama izin vermeyecekseniz, en azından beni yalnız bırakın da biraz sessiz kalabileyim."

Dilimin ucunda ona karşılık verip ağzının payını vermek, sonra da onu sırt üstü çevirip anlamsızca becermek var. Belki o zaman her beş saniyede bir bana bağırmayı bırakır.

"Angel," diye başlıyorum, buldozerimden bile görmediğim bu çiti onarmaya çalışıyorum.

"Hayır." Pencerelele doğru bakıyor. "Konuşmak istemiyorum ve bana dokunmanı da istemiyorum. Aslında, ben Rose'u görene kadar kimse dokunmayacak."

VALENTINA

I misafir odasında uyuyup ağlamaktan bitap düşeceğim. Bir parçam gitmeme izin verdiğine inanamıyor. O yapmadı. Gecenin bir yarısı bu odaya girip beni yatağına sürüklüyor ve yumuşak okşamalar ve sevişmelerle tatmin olmuş gibi davranıyor.

Ve bu seksle ilgili bile değil. Ya da kendi zihnimi ve bedenimi tanımam konusunda bana güvenmemesi. Mesele, onun bu parçasını kabul etmemesi. Dışarıda öldürdüğü adamların cesetlerini saklayan mezarlar var, ama seks yaparken biraz acı çekmeyi sevdiğini ve benim ona bunu verebileceğimi kabul etmiyor.

Bir yanı benim evlendiği bakire ve erdemli eş olmamı istiyor ama o kız artık yok. O deriyi tamamen attım. Şu an olduğum kadın onun keskin taraflarını seviyor ama o da benim bu tarafımı kabul etmiyor. Onu bu şekilde incitmekten zevk alabilecek bir kadınla evlendiğini.

Gri şafak ışığında dönüp duruyorum, gömleği hala üzerimde, şimdi lüks yatak takımına dolanmış durumdayım. Her bir parçam yatağıma geri dönmek, söylediklerim için, onu incittiğim için özür dilemek istiyor, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Daha önce hiç kendimi savunmamıştım ama artık savunmaya başlamamın zamanı geldi. Özellikle de çocuğumuz doğduktan sonra bu şekilde devam ederse.

En azından o böyle düşünüyor. Umarım ikimizin de daha iyi yönde değiştiğimizi anlamaya başlamıştır.

Bunu fark etmemesi beni incitıyor. Kendisinin bilmiyorsa, benim değiştiğimi nasıl görebilir?

Yastıklara doğru kayıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. Bu yatak nasıl hissettirirse hissettirsin, onun sıcak ağırlığı sarılmadan mükemmel hissettirmiyor. Ama bu şekilde nasıl devam edebiliriz? Kendine ve bana güvenmeyi bıraktı. İkimiz de bu şekilde yaşayamayız. Annemle babamın ya da diğer pek çok sosyete ailesinin sahip olduğu türden bir ilişki istemiyorum.

Boynuma dolanan elinin görüntüsü bir anda aklıma geliyor ve gözlerimi kapatıp tadını çıkarıyorum. Kim bilir bunu bir daha ne zaman yaşayacağım.

Saate bakıyorum, sonra giyinmek ve kahvaltıyı bulmak için kalkmayı düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bütün gece ondan uzakta uyumama izin vermesine şaşırdım. Küçük bir parçam yatak odamın kapısını açıp onu çerçeveye yaslanmış bulmayı bekliyor. Bilmiyorum. Belki de koruma stratejisinde çok ileri gittiğini fark etmiştir. Gerçi onu tanıyorsam, muhtemelen aklında fazla ileri gitmek diye bir şey yoktur.

Yine de bunların hiçbir önemi yok, çünkü incindim. Evli çiftlerin tartıştığı gibi kolayca geçirilebilir bir şekilde değil. Hayır, çocuğumuz için beni reddediyormuş gibi hissediyorum ki bu son derece saçma.

Yatağa yeniden yerleşiyorum ve kahvaltı etmemeye karar veriyorum. Bu odadan ayrılmak, onunla yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına geliyor ve ondan tekrar uzaklaşmama izin vereceğinden şüpheliyim. Muhtemelen korkakça bir hareket ama burada beni bunun için yargılayacak kimse yok.

Kapı hafifçe vurulmaya başladığında bu düşünceyi daha yeni düşünmüştüm.

"buradan!" Bağıriyorum. Diğer tarafta kimin durduğu bile önemli değil. Kimseyle konuşacak havada değilim.

Tekrar geliyor, bu sefer daha sert ve daha acil. "Valentina?"

Kapıyı çalanın Kai olduğunu anlamam bir anımı alıyor ama yine de onunla konuşmak istemiyorum.

Adımı tekrar söylüyor ve ben uzun bir of çekiyorum. "Sana dedim. Eğer onun için buradaysan, seninle konuşmak istemiyorum çünkü o beni kendi başına bulabilecek kapasitede. Eğer kendin için buradaysan, bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum." Sesimi yükseltmeye zahmet etmiyorum. Beni duyarsa ne âlâ; duymazsa da umurumda değil. İznim olmadan içeri girecek değil ya. Eğer Adrian onu yatak odamda bulursa, onu öldürür.

"Çocuk gibi davranıyorsun Valentina," diye .

Dilimin ucunda onu bu bel altı vuruşundan dolayı azarlamak var ama yapmıyorum. Aslında işe yarıyor. Utanç içimde zonkluyor, ta ki ondan saklanmak için yorganı çenemin altına kadar çekene kadar. Babam aynı sataşmayı kaç kez yapmıştı? Beni azarlamamanın en sevdiği yolu buydu.

Tam ona ağzının payını vermek üzereydim ki kapı gümbür gümbür çaldı ve koridor sessizleşti. Adrian'ın nasıl tepki vereceğini bilmeme rağmen içeri dalabileceğini düşünerek içimi bir korku kaplıyor.

Ama başka bir şey olmuyor. Kapı kolu dönmüyor. Kimse içeri girmiyor.

"Benimle konuşana kadar gitmiyorum. Burada, bu koridorda oturacağım ve konuşana kadar kapının arkasından sana bağıracacağım," diyor tahtanın arasından yüksek sesle.

Ses, kapıya yaslanmak için oturmasından geliyor olmalıydı. Binlerce dolar değerinde yünle koridorda yerde oturmasının saçmalığına kıkırdıyorum.

"Yapacak işin yok mu senin? Seni buraya kapımdan bana bağırman için göndermediğini biliyorum."

Kapıyı titreten bir ses duyuldu. "Beni hiç göndermedi. Burada tek başımayım."

O duymasa bile homurdanıyorum. "Evet doğru, çünkü patronunun karısının peşinden koştuktan ve çitleri onarmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyin yok." Bu numaranın özgeçmişte nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Uzun bir sessizlik oluyor ve gitmiş olmasını umuyorum. Tam uykuya geri dönmek için gözlerimin kapanmasına izin verdiğimde, sesi beni tekrar uyandırıyor. "Hâlâ buradayım. Hala gitmiyorum."

İç çekerek, yüksek sesli bir iniltiyi bastırmak için yüzüme bir yastık bastırıyorum. Ben ona dikkatimi verene kadar bütün gün dışarıda kalacağını sanmıyorum. Sorun şu ki, söyleyeceğim her şey doğrudan Adrian'a geri dönecek.

Birkaç dakika sonra, beni rahat bırakmasını sağlayacaksa konuşmasına izin vermeye karar veriyorum. "Ne istiyorsun?" Gerektiğinden daha yüksek sesle bağıriyorum.

Yanıtı dengeli ve sakindi. "Adrian'ın şu anda nasıl hissettiğini düşünmeni istiyorum."

Yastığı yatağa çarpıyorum ve kapıya ters ters bakıyorum. "Seni buraya göndermedi, değil mi? Ne saçmalık."

"O yapmadı. Buraya tek başıma geldim çünkü olayları onun bakış açısından görmenizi istiyorum."

Hâlâ kapıya doğru hançer gibi bakarak bağıriyorum: "Onun bakış açısına göre artık onun için sadece bir bebek yapıcı olarak işe yarıyorum. Geri kalanına gelince, kesinlikle seninle bu konuda konuşmuyorum çünkü bu seni ilgilendirmez. Sadece bunun her açıdan çok sinir bozucu olduğunu bilin. Düşünülmesi gereken sadece onun bakış açısı değil."

Bunu söyleme şekli bana çocuk gibi davrandığımı söylediğini tekrar düşündürüyor. Sonra babam aklıma geliyor ve kendimden nefret ettiğim çembere geri dönüyorum. Hepsi de zar zor tanıdığım bir adamın birkaç kelimesi yüzünden.

Biliyorum. Hayatını kurtarmış olmama rağmen sadakati kocama olan bir adam.

"Çok dar düşünüyorsunuz. Korktuğu hiç aklına geldi mi? Seni kaybetme düşüncesinden o kadar korkuyor ki, seni yanında tutmak için başka bir şekilde kaybetmeyi tercih ediyor."

Oh, Tanrı aşkına. "Eğer bu tekrar gitmemle ilgiliyse, gitmeyeceğime söz verdim. Ve gitmeyeceğim. Geçen sefer sadece korktuğum için ayrıldım. Ayrıca, beni tehlikeye atabilecek başka bir sırrım da yok. Taze çıktı."

Sabırsız bir ses çıkarıyor ve ben yine tahtaya bakıyorum. O göremiyor ama bu beni daha iyi hissettiriyor.

"Seni kaybetmekten kastım bu değil. Şu an ile bebeğin doğacağı zaman arasında her şey olabilir. Konsey'le savaş halindeyiz, komplikasyonlar yaşayabilirsin ya da Sal'in ailesi intikam almak için harekete geçebilir. İşler pek çok yönden sarpa sarabilir. Artık çekip gitmenden korkmuyor. Ölmenden korkuyor."

Nefesim kesiliyor ve gözümü tavana kırkıyorum, beynim bu yeni gerçeğin üzerinde dönüp duruyor. Adrian bu tür bir korkuyu kabul edecek türden bir adam değil, özellikle de doğrudan ona bağlı olan kişiye.

Lanet olası Kai ve işgüzarlığı. Yorganı üstümden atıyorum, şifonyerden birkaç yedek eşofman alıp içine giriyorum ve sonra kapıyı açıyorum.

Memnuniyetle, otuz bin dolarlık İtalyan takım elbisesiyle ayaklarımın dibinde geriye doğru düşüyor. "Güzel. Söylemen gerekeni söyledin, şimdi gidebilirsin. Kahvaltı yapmam lazım."

Dirsekleri üstte kalacak şekilde dizlerini bükerek tekrar oturmaya başladı. "Seninle konuşmamı henüz bitirmedim."

Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturup ona dik dik bakıyorum, bunu görebileceğinden memnunum. "Peki, bu sabah içini dökmek için başka neye ihtiyacın var?"

Gözleri koridordan aşağıya kayıyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor. Evet. Buraya nasıl tek başına geldiğini tekrar anlat.

Kapıyı tutup çarpmak için hamle yapıyorum, ama o beni durduruyor, iri eliyle kapıyı açık tutmak için tahtaya dayanıyor. "Bekle. Bu konuda onunla yüzleşmeden önce anlamam gereken bir şey var."

Hâlâ ters ters bakıyorum. Şu anda onu dinlemem konusunda bana bir seçenek sunmuyor.

"O seni seviyor."

Omuzlarım çöktü. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki beni seviyor, yoksa bunu yapmazdı."

Gözlerini kırptırıyor, şaşkınlık yüz hatlarında geziniyor. "Ama..."

"Beni sevdiğini biliyorum, ben de onu seviyorum. Ama birini sevmek onun size zarar vermeyeceği anlamına gelmez. Sevgi dolu bir elin tam boynunuza dolandığında nasıl hissettirdiğini tecrübelerimden biliyorum," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. "Yani evet, beni sevdiğini biliyorum ve çocuğumuzu ve beni güvende tutmak istediğini de biliyorum ama ilişkimizi onun aşırı ihtiyatı için feda etmeye niyetim yok."

Bu kez Kai elini kapıdan çekti, ben de kapıyı nazikçe kapattım ve onu söylediklerimi düşünmesi için koridorda yalnız bıraktım. Eğer Adrian dinliyorsa, o zaman daha iyi, çünkü daha sonra nihai yüzleşmemiz gerçekleştiğinde kendimi tekrarlamak zorunda kalmayacağım.

Tekrar yatağa tırmanıp yorganın altına giriyorum. Bu sefer gerçekten kıyafet giydiğim için daha sıcaktım. İç çekiyorum ve gözlerimin tekrar kapanmasına izin veriyorum, kocamın kollarının beni sarması için duyduğum özlemle savaşıyorum. Dünyada onun yanına sokulmak, boynundaki kokuyu içime çekmek, onun bana ve sadece bana ait olduğunu bilmek gibisi yok.

İçimdeki umutlu bir parça oraya geri döneceğimize ısrar ediyor. Ona alan ve zaman tanımalı ve her şeyi kendi başına kabullenmesine izin vermeliyim.

Ama başka bir parçam daha var. Çok uzun süre babamın gözetiminde kalmış olan. Rose'un kendi evimde izin veren. Hala sözde aşkın izlerini taşıyan.

O parçam daha iyisini biliyor. Adrian'ın içimde büyüyen bu duyguyu boğmasına izin vermeyeceğimi de biliyor. Bana yaşamaya ve uğruna savaşmaya değer olduğumu söyleyen bir his.

ADRIAN

I uyumuyorum. Onun yerine, dikkatlice yanından uzaklaşıp ofisime koşuyorum. Zaman alıyor ve insanları uyandırıyor ama

başta çıkabilecek kadar. Üç saatten kısa bir süre içinde ihtiyacım olanı aldım ve sessizce yatağın yanına döndüm.

Hâlâ uyuyor, bukleleri bağlı değil ve yastığın üzerinde dağınık bir şekilde duruyor, bir elini yanağının altına koymuş. Bir an durup ona bakıyorum çünkü o kadar güzel ki. Karnı çocuğumuzla şiştiğinde daha da güzel olacak ve onun içinde büyüdüğünü hissedebiliyorum.

Vücudunun nasıl değişeceğini düşünürken, sesimi minimumda tutarak ayaklarımın etrafındaki kağıt torbaları usulca kazıyorum. Çocukken, babamın dikkatini çekmemek için görünmez ve sessiz olma sanatını mükemmelleştirdim. Bu becerilerim bir yetişkin olarak da işime yarıyor.

Bu sefer, her bir çantadan her bir eşyayı çıkarmamın ne kadar sürdüğünü takip etmiyorum. Yıllar sürebilirdi ve ben durmazdım, gözümü kırpmazdım, şu anda buradan başka bir yerde olmazdım.

İşim bittiğinde yatağın kenarına oturuyorum, uyuyan bedeninin etrafına yerleştirdiğim düzinelerce bebek eşyasından biraz uzağa. Uyandığında, bu işi yürütme konusunda ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyorum. Ailemize birlikte başlamak konusunda. Mükemmel olacak mı? Kesinlikle hayır. Ama bizim olacak ve önemli olan da bu.

Artık işim bittiğine göre, uyanması için sabırsızlanıyorum ama uykuya ihtiya ı olduğunu da biliyorum. Kişisel müşterilerin görevlerini tamamlamalarını beklerken, ilk üç aylık dönem ve bunun ona ne yapacağı hakkında bir şeyler okudum. En azından, bir dahaki sefere onun üzerine titrediğim için tartıştığında, kararlarımı desteklemek için kaynak gösterebilirim.

Sonunda yorganın içinde kıpırdandđında, kayan dizleri giysilere ve oyuncaklara çarpıyor, şafak öncesi puslu ışığa gözlerini kırpıştırarak uyanıyor. Beni bakarken gördü ve dondu kaldı. "Ne oldu? Neyin var?"

"Karıma hayran olmam için bir şeylerin yanlış olması mı gerekiyor?"

Kaşlarını çatıyor, ağzını çevreleyen çizgiler alnını ikiye bölen çizgilerle eşleşiyor ve genç yaşını yalanlıyor. "Evet, eğer kocam yatakta oturuyor, tamamen giyinik ve bakıyorsa... kesinlikle bir şeylerin yanlış olabileceğini düşündürüyor."

yumuşak bir gülümseme verip başımı sallıyorum, sonra gözlerimi kasıtlı olarak en yakınındaki eşyaya kaydırıyorum: yumuşak, gri bir bebek battaniyesi.

Bakışımı takip etti ve küçük bir "Oh"  ekti. Sonra bakışları, her şeyi kavramak için doğrulana kadar bir dizi eşyanın üzerinde geziniyor. "Hiç uyudun mu?"

Ellerini avu larımla içine alacak kadar yatağı gevşetiyorum. "Hayır, ama bunun bir önemi yok. şu anda önemli olan tek şey bu konuda ciddi olduğumu bilmen. Bu haber biraz şok yaratmış olsa da heyecanlıyım. Sen ilerledikçe aşırı tepki vermeyeceğime dair söz ama sana y k olmamak için elimden geleni yapacağım."

Benden başka her şeye bakarken yüz hatları hâlâ gergin. " nemsiyor olman bir yük değil."

Yavaşça parmaklarımı onunkilerden çekiyor ve yatağın üzerindeki eşyaları topluyorum. Hâlâ uykulu olduğu için yavaşça tepki veriyor, ben kaldırmadan önce eşyaları yakalamak için ellerimin peşinden koşuyor. "Ne, bekle, dur, ne yapıyorsun?"

 l m ne tuttuğu bebek battaniyesini çekiştirirken gülmekten kendimi alamıyorum. "Onları şimdilik beşiğe koyuyorum, merak etme."

Battaniyeyi bırakıyor ve yatağın kenarından bakıyor. "Beşik mi var? Onu görmedim bile. Nerede-?"

Konuşmasını engellemek için dudaklarından öpüyorum. Beklediğim gibi elleri yüzümü çevrelemek için yukarı kalkıyor ve ceketimin cebinde sakladığım mücevherleri çıkarmam için bana yer açıyor. Onun dikkati dağılmışken, elmasları kalçalarının etrafına daire şeklinde diziyorum ve sonra en büyüğü melek kanadı kolyeyi boynuna takıyorum.

Nefes nefese kalıyor ve çıplak tenine bakmak için öpücüğü kesiyor. Battaniyeler kucağının etrafında toplanıyor ve ben onun elmaslarla örtülü, çıplak göğüslerinin altında sergilenen görüntüsünü daha da sevimli buluyorum.

"Ne?" Nefes nefese kaldı ve parmaklarını, onu yıkamak için biriktirdiğim bilezikler, küpeler, yüzükler ve diğer kolyelerin üzerinde gezdirdi. "Aman Tanrım, bütün bunlar nereden geldi?"

Eğilip dudağını ısıırıyorum, parmaklarımı aşağı doğru kaydırarak pembe sivri meme ucunu parmaklarımın arasında nazikçe yuvarlıyorum. "Kuyumcu, aşkım, her zamanki gibi."

Ofluyor ve göğsümü itiyor, dudaklarında şimdi bir gülümseme oynuyor. "Belli ki. Tüm bu servetin burada öylece durması seni endişelendirmedi mi? Bunların hepsine ihtiyacım yok."

Vücuduna daha fazla erişebilmek için örtüleri , loş ışıktaki parlayana kadar vücudundaki her bir mücevher parçasını katlamaya başlıyorum.

Her şeye bakması için ona bir dakika veriyorum. Kollarını kaldırıyor ve daha iyi için ellerini ve parmaklarını büküyor. "Bunların hepsi çok güzel ama gerçekten bunlara ihtiyacım yok."

Şimdiye kadar öğrenmediyse, istediğimi alırım. Şu anda tek istediğim onun mücevherlere bürünmesi, başka bir şey değil.

Kalçalarını kavriyorum ve dudaklarına karşı konuşabilmek için onu kendime yaklaştırıyorum. "Ne zamandan beri seçme şansın var? Bunları senin için aldım ve

Onları senin üzerinde görmek de benim için. Tek bir taş bile senin güzelliğinle kıyaslanamaz, ama lanet olsun, onları çok güzel gösteriyorsun."

Hafif pembe bir kızarıklık boynundan yanaklarına doğru yükseliyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp, asi bukleleri kulaklarının arkasına hapsediyorum.

Uzun bir iç geçiriyor ve yüzünü dokunuşuma gömüyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim, sanırım... Gerçekten çok güzeller. Daha önce hiç böyle bir mücevherim olmamıştı. Fa'm... şey... teşekkür ederim. Göz kamaştırıcı. Hepsi."

Babası hakkında konuşmaktan kaçındığını biliyorum, muhtemelen bir süre daha öyle yapacak. Bu durumla tek başına başa çıkmak zorunda kalması göğsümü ağrıtıyor. Eğer orada olsaydım, söz verdiğim gibi onu güvende tutsaydım, belki de bunu yapmak zorunda kalmazdı.

Çirkin suçluluk duygusu yükseliyor, onun gidişine karşı hâlâ içimde yanan öfkeyle karışıyor, ama bu anı onunla birlikte lekelemek istemediğim için onu itiyorum. Dünyaya ve ailemize getireceği yeni hayatı kutladığımız bu anı.

Eğiliyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum. "Evlendiğimizde bunu pek konuşmadığımızı biliyorum ama ben hep kendi çocuğum olsun istedim. Kendi babamın günahlarını silecek, ışık, sevgi ve neşe gösterecek bir bebek."

Gözlerini açıyor ve bakışlarımla buluşmak için geri çekiliyor. "Çocuğumuzun hayatı asla bizimki gibi olmayacak. Hiçbir zaman. Nefret edildiğini düşünerek büyümesine ya da kendisini hedef gibi hissetmesine izin vermeyeceğim." Sesi inancıyla birlikte titriyor. Sanki kelimeleri, onları var edecek kadar güçlü söyleyebiliyor.

Ama beni ikna etmesine gerek yok. Bu konuda değil. "O asla ama asla bizim çocukluğumuzdaki gibi hissetmeyecek. Sana söz veriyorum Angel. Hayatının her günü kendini güvende, güçlü ve korunmuş hissedecek."

"Ya kız olursa?" diye takılıyor.

Alt dudağını ısıyorum ve geriye doğru gıcırdamasına neden oluyorum. "O zaman kendini gúvende, güçlü ve korunmuş hissedecek. Ama büyüdüğünde, özellikle de erkekler etrafta dolanmaya başladığında bunun kıymetini bileceğini garanti edemem."

Gülüyor ve tekrar yanaklarımı okşuyor, elleri sıcak ve sert bir şekilde yüzüme yapışıyor. "Eminim. Ama annem burada olacak ve sizin kontrolden çıkmamanızı sağlayacak."

Annem. Dudaklarından çıkan kelimeyle neredeyse boğuluyordum. Annem. Lanet , anne baba olacağız. Bir endişe dalgası beni tekrar vurdu. Bir insan buna nasıl hazırlanabilir ve o an için gerçekten hazır olduğunu düşünebilir?

Parmakları çenemden aşağı kayıyor ve boynumun kenarlarında kıvrılıyor, sanki şimdi başladığı için bana dokunmaktan kendini alıkoyamıyormuş gibi. "Tüm bunları duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin. Bir çocuğu incitecek türden bir insan olmanı hiç beklemezdim ama sanırım sadece güvenceye ihtiyacım vardı. Bir şey olması durumunda ne istediğimi tam olarak bildiğini hissetmeye."

Sarsılıyorum ve kollarını tutarak ellerini uzaklaştırıyorum. "Hiçbir şey olmayacak."

Konuşmak için ağzını açıyor ama ben yavaşça başımı sallıyorum. "Hiçbir şey. Olacak. Olmayacak."

Bu sefer yutkunuyor ve ben onu tutuşumu gevşetene kadar sessiz kalıyor. Ancak o zaman konuşuyor, ama sanki yanlış bir kelimeyle patlayacakmışım gibi yavaşça. "İkimizin annesi de dünyadaki tüm zamanın kendilerinde olduğunu düşünüyordu. Onları kaybetmek babalarımıza çok kötü şeyler yaptı."

Homurdanıyorum. "Eminim ikimizin de babası onları kaybetmeden önce korkunç insanlardı."

"Onları doğru yöne göndermeye yardımcı olmadı. Ne olursa olsun bebeğimizin korunmasını ve el üstünde tutulmasını istediğimi açıkça belirtmem gerekiyor. Bana bir şey olursa nasıl hissedeceğin önemli değil."

Sertçe yutkunuyorum ve benimkini delip geçen bakışlarını karşılıyorum. "Sana hiçbir şey olmayacak ve bu düşüncenin konuşmamıza girmesine izin vermeyeceğim. Ama ne dediğini anlıyorum. Ama babalarımızın sahip olmadığı bir şeye sahibim, o da beşim... Babalarımızdan birine dönüşmemi izlemektense beni öldürürler."

Victor'un oğlumla hiç tanışamayacak olması beni derinden etkiliyor. Onun yokluğu içimde bir delik açıyor ve sızlatıyor.

Bir an gözlerime bakıyor ve sonra memnun bir şekilde başını sallıyor. Tekrar konuştuğunda sesinde bir gerginlik var. "Güzel. Sana bir şey olmasını istediğimden değil, ama... büyürken, annemin ölümünden sonra bana bırakılan babadansa, babamın olmamasını tercih ederdim. Hiçbir çocuk buna katlanmamalı ya da kendi ebeveyni için değersiz olduğunu hissetmemeli."

Öne doğru eğilip kollarını bana doladığında, ikimizin de unuttuğu mücevher gömleğime takılıyor.

Donup kalıyor ve tekrar elmaslara bakıyor. "Bunu çıkarmalıyım ki giyinebileyim ve biraz daha konuşabilelim. Planlar yaparız. Zamanımız olduğunu biliyorum ama şu anda konseyde işler çok karışık."

Mücevherleri çıkarmasına yardım ediyorum ve daha sonra mücevher kutusuna yerleştirmesi için komodinin üzerine koyuyorum. Yataktan çıktığında, herhangi bir değişikliği kataloglamak amacıyla gözlerimi çıplak teninde gezdiriyorum. Tabii ki hiçbir şey farklı değil. Uzakta geçirdiği zaman yüzünden biraz zayıf görünüyor ama bunu kolayca düzeltebilirim.

"Git duş al. Ben bunları kaldırayım, sonra-"

Başını sallıyor ve konuşmamı engellemek için parmaklarını dudaklarımın üzerine koyuyor. "Bununla işim henüz bitmedi. Bebeğimizin geleceği konusunda kendimi güvende hissetmem için senden birkaç şey daha duymam gerekiyor."

Parmaklarını ağızımdan indirirken şaşkınlığımı gizleme zahmetine girmiyorum. "Başka neye ihtiyacın var?"

Ona onca zaman önce söz verdiğim şey bu değil miydi... Güvende hissedecekti? Son zamanlarda bu sözü tutamadım ve bu kemiriyor.

"Çocuğumuzu hayatın pahasına koruyacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Ne olursa olsun, o benden bile önce gelecek."

Benden ne istediğini anlamam bir saniye sürdü. Kendi içime dönmem de... Kendi güvenliğim yerine başkasının güvenliğine söz vermek zor, özellikle de tanışmadığım, sarılmadığım ya da dokunmadığım birinin. Ama burada sadece tek bir doğru cevap var. "Çocuğumuzu koruyacağım. Ama seni kaybetmeyeceğim. Kabul edebileceğim tek şartlar bunlar. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, o zaman... umurumda değil."

VALENTINA

I açıklamasına nasıl bir tepki beklediğinden emin değılim ama kollarından çekilip çarşafı sarmanın bana göre olmadığını biliyorum.

ve beyaz Mısır pamuğundan bir iz bırakarak odadan ıkıyorum.

Komuta odasına giderken koridorda bir adım öne geçmemin tek nedeni onun şaşkınlığı.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor arkamdan. İpeksi sesi, şu anda düşünmeme izin veremeyeceğim şeylerle iç içe geçiyor, bunu bitirmem gerekirken değıl.

Dün geceki itirazlarına rağmen, ben bile bana karşı tereddütlü olduğunu görebiliyorum. Kendisine doğal gelen şekilde tepki vermekte yavaş davranıyor. İçgüdülerini engelliyor ve buna bir son vermem gerekiyor, yoksa içine düştüğümüz bu çukurdan asla ıkamayacağız.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve bacakları benimkilerden çok daha uzun olmasına rağmen oflayıp puflaması ve arkamda daha hızlı hareket etmesi gerekecek kadar hızlanıyorum.

"Angel," diye uyarıyor ben köşeyi dönüp komuta odasına girdiğimde, Kai'yi sandalyeye yayılmış, kravatı , bacaklarını masanın üzerine atmış halde bulduğumda donup kalıyorum.

Adrian, "Sakın ona bakayım deme," diye uyarıyor ama Kai içeri girdiğimizden beri bize doğru bir bakış bile atmadı.

"Dışarı," diye devam ediyor Adrian ama ben başımı sallıyorum. "Hayır. Ona bir dakikalığına ihtiyacım var."

Kocam neredeyse arkamda gerginlikten titriyor. "Affedersiniz?"

Dilimin ucunda ona olmasını söylemek var ama bunun birileri üzerinde ne kadar işe yaradığını biliyorum, o yüzden yapmıyorum.

Kıpırdamadan duran ve kesinlikle bize bakmayan Kai'ye el sallıyorum. "İhtiyacım olan şey bu. Bu sözü önceden tutmanı istiyorum. Eğer bize bir şey olursa bebek için hazırlık yap."

"Biz mi?" Adrian yumuşak bir sesle yankılanıyor. "Sana zaten söyledim, sana bir şey olmasını düşünmüyorum."

"O zaman sen," diyorum, sözcükler göğsümden bir şeyler koparıırken bile. O benim incindiğimi hayal edemez, ben de onun gittiğini hayal edemem. Ama bu... kendimi güvende hissetmek için ihtiyacım olan şey bu. Eğer çocuğumuz dış dünyadan bu şekilde korunursa, kendimi çok daha iyi hissedeceğim. Dahası, gözlerini bizden başka bir yere dikmeyen Kai'ye tekrar odaklanıyorum.

"Ayrıca Kai'nin bize bir şey olursa çocuğumuza bakacağına dair söz vermesini istiyorum."

"Ne?" diyor iki adam da aynı anda. Adrian küfrediyor ve Kai donup kalıyor, nefes almaktan bile korkuyormuş gibi görünüyor.

"Angel, önce bunu konuşmamız gerek. Senden önce..."

Başımı sallıyorum, çarşafı üzerime çekiyorum. "Hayır, çok ikna edici olsan bile beni bundan vazgeçirmene izin vermeyeceğim. Buna ihtiyacım var ve eğer ciddiysen... bana verdiğin tüm mücevherleri alabilirsin, ne olursa olsun... istediğim tek şey bu güvence."

Şimdi yüzüme doğru geliyor ve ellerini kollarımda gezdiriyor. Kızgın olduğunu, hala açıklamalarıma karşı öfke duyma ihtiyacıyla titreştiğini söyleyebilirim, ama beni bundan vazgeçirmesine izin veremem.

Ve bir sonraki bölümü söylediğimde işler daha da kötüleşecek.

Elinden çekip kurtuluyorum. "Çabucak üstümü değiştireyim de Kai benimle gerçekten konuşabilsin."

Gitmeme izin verdi. Hemen bir çift tayt ve büyük boy bir kazak giyip komuta odasına koşuyorum.

Adrian, Kai'nin yanında oturuyor ve başını ellerinin arasına almış. Ona bunu yapmak beni öldürüyor. Özellikle de onu terk ettikten ve benden şüphe etmesine, ona olan hislerimden şüphe etmesine neden olduktan hemen sonra.

Adrian'ın diğer tarafındaki oturup ellerimi önümdeki masaya koyuyorum.

"Kai bunu yapacak," diyor Adrian, sesi kesik ve soğuk.

Elimi ensesinde gezdiriyorum. Saçları uzamaya başladı, ne kadar endişeli olduğunun bir kanıtı. Aksi takdirde mükemmel olurdu, önüne çıkan zorlukla yüzleşmeye hazır olurdu. Bir suçluluk duygusu daha kaplıyor içimi.

"Dönüp bana bakar mısın lütfen? Bir sonraki kısım en zoru ve sen başka tarafa bakarken bunu söyleyemem. Konuşurken yüzümü görmeni istiyorum. Ben konuşurken beni görmem gerek."

Acele etmesine izin veriyorum ve o da yavaşça sandalyesini bana bakacak şekilde kaydırıyor, dizleri sanki bir şey anlatıyormuş gibi benim dizlerimin arasına sıkışıyor, uzakta tutmaya çalıştığı hâkimiyetini ortaya koyuyor.

"En zor kısmı hangisi? Çünkü bu çok acımasız Valentina," diyor, sesi de vücudu kadar kontrol için titriyor.

Sertçe yutkunuyorum ve kendi inancımdaki sarsıntı ve titremeyi duymaması için yavaşça nefes veriyorum. Her kelime bir test, onun için değil, kendim için. Eğer ona karşı duramazsam, onu korumaya yemin etmiş bir adam

Bu bebeği, ona zarar vermek isteyebilecek insanlardan nasıl koruyacağım? Ve dışarıda, ellerinden gelse ikimizi de parçalayacak o kadar çok insan var ki. Babamla yüzleşmem bu gerçeği benim için daha da pekiştirdi.

Yanaklarımdan sıcak bir gözyaşı süzölüyor ve parmağıyla yakalıyor, diğerlerini durdurmak için diğer taraftaki yüzüme vuruyor.

"Sadece Angel, böylece bu konuşmayı yapmayı kesebiliriz. Seni ağlarken görmekten nefret ediyorum. Bunu biliyorsun."

Burnumu çekiyorum, her şeyi içimde tutmaya çalışıyorum. "Konseydeki ve toplumdaki mevcut iklimde, ihtiyaç duyulduğunda benim ve çocuğumuzun kaçması bir yol ayarlamamı istiyorum. Ama sadece bizim için değil, senin için de... Onunla ya da benimle, onu kim güvende tutacaksa onunla birlikte kaçmanın bir yolu. Kai de," diye geç de olsa ekliyorum.

Önümde kaskatı kesiliyor ve en kötü kabuslarını gerçekleştirdikten kısa bir süre sonra ondan ne istediğimi biliyorum.

Oda ölüm sessizliğinde. Sanırım Kai de en az kadar nefesini tutuyor. Şüphesiz, ihtiyaç duyulursa beni korumak için ortaya çıkmayı bekliyor. Yine de o korkunç öfkesini üzerime boşaltması gerekirse bunu yapmayacağım. Her bir parçasını hak etmediğimden değil.

Ellerini tenimden çektiğinde, sanki ciğerlerimi oymuş ve onları da sürükleyip götürmüş gibi oluyor.

Bir şey söylemesi uzun zaman alıyor, çok uzun zaman. Ama bana değil. Kai'ye. "Yap şunu."

Sesi çok kısık, zar zor duyuyorum ama Kai hemen dizüstü bilgisayarında çalışmaya . Duvardaki ekran canlanıyor, böylece hepimiz ne yaptığını görebiliyoruz.

Kör edici bir hızla yazıyor. Elleri tuşların üzerinde uçuşuyor ve ekran ekran yanıp sönüyor. Çoğunu anlamıyorum ama bankalar, pasaportlar, para, bir insanın yeniden başlamak için ihtiyaç duyabileceği her şeyi görüyorum.

Kai uzun zamandır ilk kez konuşuyor. "Bir şey olursa buna erişmenin bir yolu olmalı. Beş kişinin bu bilgiyi zamanı geldiğinde ihtiyacı olan kişiye vermesini öneriyorum. Bu şekilde kimse yanlışlıkla erişemez."

Homurdanıyorum. Son kısım benim içindi ve ayrılışımla ihanete uğradığını hisseden tek kişinin Adrian olmadığını fark ettim.

Ama şu anda Kai'nin duygularıyla uğraşacak zamanım yok, yanımda patlamak üzere olan bir volkan varken olmaz.

Artık bana bakmıyor ve bunu anlıyorum. Anlıyorum. Midem düğümleniyor ve tüm söyledığıme ya da yaptığıma inanamıyorum. Büyük bir parçam her şeyi geri almak ve unut gitsin demek istiyor, sadece biraz önce bana baktığı o hülyalı gözleri tekrar görmek için. Ama yapamayacağımı biliyorum. Annem bunu benim için yapmalıydı. Hayatımın nasıl sonuçlanabileceğini bilerek beni bu şekilde korumalıydı. Belki saftı, ama başka bir çocuğun benim gibi zarar görmemesini sağlamak söz konusu olduğunda saf göze alamam.

Sandalyeden kayarak ayaklarının dibinde diz çöküyorum ve ellerimi kalçalarında gezdiriyorum ama o gözlerini ekrandan ayırmıyor, bana bakmayı reddediyor.

O donuk gözlerini bana çevirmeden önce onu kendime çekmek için gömleğini yumruklamam gerekiyor.

"Bunu neden yaptığımı çok sizin anlamanız gerekiyor. Bana ne olduğunu gördün. Çocuğumuzun güvende olduğundan emin olmalıyım. Eğer yapamazsam, bana verilen tek şeyde başarısız olmuş olurum. Sahip olduğum tek işte. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Başparmağı yanağımda geziniyor ve yüzünde bir şey hafifliyor. "Angel..." diye nefes alıyor. "Baban senin potansiyelini görseydi ve seni yükü yerine varisi yapsaydı nasıl bir güç olurdun merak ediyorum."

Gözyaşlarım yine yanağımdan aşağı kayıyor. "O zaman yapmadığında bana güven. Bu işte senin ortağın olmama izin ver. Ama önce çocuğumuza bakacağız."

Bu bizim sorumluluğumuz."

Hayatım boyunca kurban oldum. Ama artık bunu göze alamam. Hiçbir şey yapamazken Rose'un öldürülmesine izin verdim. O zamandan beri, şansım varken onu korumak için neler yapabileceğimi tekrar tekrar düşündüm. Bu şans o geceden önceki herhangi bir noktada olabilirdi. Artık kurban olmayacağım, bebeğimiz de öyle. Ben nefes aldığım sürece olmaz.

Beni kollarının arasına alıp kucağında döndürüyor. "Melek," diyor yine zar zor bir fısıltıyla.

Sadece kollarımı ona dolayıp sarılabiliyorum. Beni itmemesi için dua ediyorum, şimdi değil, sonunda doğru şeyi yaptığım zaman.

O şekilde kalıyoruz, bedenlerimiz sarmaş dolaş ve Kai'nin bir metre olması umurumda bile değil. Bırak görsün. Adrian benim tüm kalbim ve bir daha elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Nefesi boynuma geliyor ve parmakları beni kaybetmeyi bekliyormuş gibi göğüs kafesime giriyor. Eğer bir şey varsa, bunu düzeltmeliyim. Hiçbir yere gitmek istemediğimi görmesini sağlamalıyım. Bir daha asla.

Oda ölüm sessizliğine bürünüyor ve Kai'nin yazmayı bıraktığını fark ediyorum. Eğiliyorum ve Adrian omzunun üzerinden bakmam için beni serbest bırakıyor. Kai oturuyor, saçları dağınık, dudaklarının arasında bir lolipop var. Bakışları ekrana odaklanmıştı, ben de odağımı oraya çevirdim.

Bir dizi metin var, kod satırları sanırım. Hiçbirini okuyabildiğimden değil.

"Bitti," diye ilan ediyor şekerinin etrafında.

Adrian boynuma doğru başını salladı. "Bizi yalnız bırak. Sonra konuşuruz. Diğerleriyle bu konu hakkında konuştuğundan emin ol. Kullanılması gerekmedikçe bunu bir daha duymak istemiyorum."

Kai dizüstü bilgisayarını kapatır, takım elbisesinin ceketini sandalyesinin arkasına atar ve saniyeler içinde odadan çıkar.

Kapı kapanır kapanmaz, Adrian beni kucağından kaldırıyor ve kıcımlı önündeki masanın üzerine kaydırıyor. "Bundan nefret ediyorum, Angel. Sana söylememe gerek yok çünkü bunu gördüğünden eminim. Ama bunu neden yaptığını da anlıyorum."

Konuşmak üzere sertçe yutkunuyorum ama başını yavaşça sallayarak beni oyalıyor.

"Sadece onu güvende tutmak istediğini biliyorum ve Kai'nin bunu yapmasına izin vermemin tek nedeni de bu. Ama beni dinle, Angel. Ölüm kalım meselesi olmadan bir daha gidersen seni kendim öldürürüm. Bana bunu bir daha yaşatma. Buna dayanamam."

"Asla," diye söz veriyorum, ellerimi boynuna dolayarak. "Bir daha asla gitmeyeceğim."

ADRIAN

T Bana verdiği gülümseme, son birkaç dakikadır ne olduğunu açıklarken çektiğim tüm kalp ağrısına değdi. ihtiyacı var. Nefes nefese kalıp bana sarılana kadar yüzümü aşağı eğip alt dudağını . Tam da onu sevdiğim gibi.

Ona doğru bastırđıđımda, masanın üzerinde öne doğru kayarak dizlerini kalçalarımaya doluyor ve beni kalçalarının arasına kilitliyor. "Beni şaşırttın," diyor boynunu eğerek, böylece dudaklarımı boğazının sütununda gezdirebiliyorum.

Isırıklar arasında "Nasıl?" diye sordum.

Elleri ensemdeki saçları avuçluyor, vücudu bana doğru eğiliyor, kıyafetlerinin üzerinde yumuşattığım her dokunuşa doğru eğiliyor. Çok fazla giydiği kıyafetler.

Üzerindeki kazağı sıyırıp atıyorum, göğüslerini çıplak ve meme uçlarını ağzıma hazır bulduğum için mutluyum. "Mmm... Angel, beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Tüm masumiyetiyle omuz silkiyor ama bana yapışmış, bir sonraki okşamamı arzularken gözleri ağır ağır kapanıyor. "Bilerek yapmadım. Sadece sen ve Kai odadan beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakmadan önce çabucak buraya dönmeye çalışıyordum."

"Asla." Elimi taytının ön kısmına daldırıyorum ve amını avuçluyorum, parmaklarım ıslak dikişı boyunca kayıyor. "Seni asla kendi başının çaresine bakman için bırakmam. Seninle ilgilenmekten bu kadar keyif alırken bu bana acımasızca geliyor."

Şakacı sözlerime ofluyor, ikimiz de şu anda aramızdaki sorunların kesinlikle seksle ilgili olmadığını biliyoruz.

Ama sonra parmaklarım klitorisinin üzerinde gezinirken kolayca dikkati dağılıyor, ta ki ben hafifçe çimdikleyip kollarımda sarsılana kadar. "Ne yapıyorsun?" diye omzuma doğru soruyor.

"Belki de bunca acıdan sonra sana dokunmaya ihtiyacım var. Ellerimi tenine koymaya ve seni kollarımda parçalara ayırmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya ihtiyacım var." Bu kez boynuna geçirerek hak iddia ediyorum. "Gerçek olduğunu, burada olduğunu ve benim olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Başını salladığında pantolonunun kenarlarından tutuyorum ve çıkarıp atıyorum. Kendini dik tutmak için bana yapıştığında cırılçıplak çok güzel görünüyor.

"Peki ya sen?" diye sızlanıyor gerçek bir enerji olmadan.

"Benim de kıyafetlerimi çıkarmak istiyorsun Angel, onları benim için çıkarman gerekecek."

Elleri ceketime saldırıyor, sonra yavaşça gömleğimin düğmelerinden aşağı inerek pantolonumdan çekip çıkarıyor. Tenimi daha fazla ortaya çıkarırken yüzünü izliyorum. Teninin cazibesine kapılan tek kişi ben değilim. Belli ki o da benim her bir parçamdan büyülenmiş. Göğsümde sıcak bir sızı başlıyor ve onu uzaklaştırmak için ovuyorum.

Kemer tokamı almak için eğiliyor ve sonra pantolonumu bacaklarımdan aşağı iterek ayaklarımda dibinde biriktiriyor. Bana dokunmayı bırakmasını istemediğimden, çoraplarım ve ayakkabılarımla birlikte onları da tekmeleyip beni onun çıplak bırakıyorum. "Daha iyi misin?"

Gözleri çıplak göğsümün üzerinde geziniyor ve sonra parmak uçlarıyla her bir kasımın izini sürdüğü karın kaslarıma iniyor. Aşağı indikçe gıdıklanıyor ve kalça kemiklerime ulaşmadan önce elini durdurmak zorunda kalıyorum. "Şimdi kabalaşmaya başladın, Angel."

Keşfine devam etmesi için onu bırakıyorum ve göbek deliğime doğru çıkarken zaten sert olan sikime doğru gidiyor. Sıcak parmaklarını tabanın etrafına sardığında, bir nefes gözlerimi sıkarak kapatıyorum. En azından kendimi kendi tenimde tutmaya odaklanmak için. Evlendiğimizden beri bana nasıl dokunacağını, beni nasıl memnun edeceğini öğrendi ve artık beni doğrudan orgazma göndermek için talimatlara ihtiyacı yok.

Elini ikinci kez durduruyorum ve sonra masaya götürüyorum, böylece onunla oynamak için daha fazla zamanım oluyor.

Reddedildiği için dudağında bir somurtma var, bu yüzden ağzını kendi yakalıyorum ve soyuyorum. Dilimin kavuruculuğu altında eriterek, inleyene kadar ağzını yutuyorum, vücutlarımızın ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi yaratabilmesi için bana yaklaşmak için çaresizce.

Dudağını ısırıyorum, sonra öpücüğü kesip kulak memelerine doğru ilerliyorum. Dişlerim bir tanesinin üzerine yaklaşırken, elimi bedenlerimizin arasına sokuyorum ve parmaklarımı kaygan göbeğinden geçirerek girişine ulaşıyorum. Titriyor ve tırnaklarını omuzlarıma sistemime bir acı şimşeği gönderiyor. Bu beni daha da zorluyor, onu benimle birlikte eşiğe getirmek için dokunuşumun baskısını artırıyor. Amına girmeden ve onu tekrar sahiplenmeden önce sırlıslık olmasını istiyorum.

"Bana ne yapacağımı söyle. Bu sefer ihtiyacın olanı sana nasıl verebilirim?" diye yalvarıyor usulca, sesi ancak fısıltı kadar. Hâlâ cevabımdan korkuyor mu?

Derin bir nefes alıyorum ve yüzünü göğsüme yaklaştırıyorum, böylece dudakları kaslarımla çarpışıyor. "Isır beni, Angel. Sertçe yap ve güven bana, bir gezintiye çıkacaksın."

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı çeviriyor, ben de onun derimin etrafına kenetlenmiş düz beyaz dişlerine bakıyorum. Bir saniye sonra, bir acı vuruyor ve planlarımı kaybediyorum. Onun içinde olma ihtiyacı daha fazla direnemeyeceğim kadar büyüktü.

Kalçalarını kendime doğru çekiyorum, vücutlarımızı masanın yüksekliğine göre olabildiğince iyi hizalıyorum ve sonra kendimi onun sıcaklığına bırakıyorum. Dişlerinin uçlarını göğüs kaslarımın üzerinde gezdiriyor ve dizlerim bu his yüzünden neredeyse bükülüyor. "Sakin ol Angel. Çok erken gitmek istemiyorum. Önce sana iyi gelmesini sağlayayım."

"Zaten çok yakınlım, lütfen, sik beni. Lütfen."

Beni farkında olmaktan çözülmeye iten onun ekstra küçük yalvarışı lütfen. İstedğim açığı yakalamak için kalçalarını yeterince eğiyorum ve ona vuruyorum. Çılgınlık içinde, beni ısırarak kadar dik duramıyor, ama her biri çatlak bir buzulun üzerine inen bir kırıcı gibi, vücuduma zevk ve acı çatlakları gönderiyor.

Şimdi kıcını daha sıkı sıkıyorum, daha fazla yerimle daha fazla temas etmesini sağlamaya çalışıyorum ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki zar zor düşünebiliyorum. Nefes nefese bir inilti çıkarıyor ve dişlerini tekrar göğsüme geçiriyor. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum ya da duramıyorum. Artık hiçbir şey bunu engelleyemez.

Ona daha sert, daha hızlı vuruyorum, ta ki bacakları kalçalarımın dolanıp her itişte masaya geri dönmesini engelleyene kadar. Amcığı beni o kadar sıkıyor ki başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Ta ki "Boşalacağım" diye bağırana kadar. Lütfen, durma."

Her itiş daha hızlı, daha sert, ta ki masanın kendisi onun altından kayana kadar. Bu yüzden onu kollarımın arasına alıp vücuduma sarıyorum ve duvara doğru taşıyorum. Sırtını duvara dayadığında, vücuduna daha fazla batacak kadar çömeliyorum ve sonra duvarı kaldıraç olarak kullanarak daha derine bastırmak için düzeliyorum

"Evet!" diye bağırıyor, tırnakları sırtıma, topukları kalçalarımın batıyor. Vücuduna doğru her itiş yeni bir şok dalgası

zevkle tamamlamaya gittikçe yaklaşıyorum, ama önce o bitirene kadar değil.

"Benim için gel Angel," diye kulağına homurdanıyorum. Saniyeler içinde, sıkı kılıfı sikimin etrafında kasılırken ellerini kollarımda aşağı yukarı hareket ettiriyor. Kesinlikle evet. Devam ediyorum, orgazmı boyunca hızımı koruyorum ve ancak avuçlarımla arasına yığıldığında, vücudu gevşediğinde, bitirmeme izin veriyorum, ona bir kez daha vuruyorum, onu duvarla kendi arasında sıkıca sıkıştırıyorum.

Nefes nefese kalıyorum, mümkün olduğunca çok hava çekiyorum, zevk yavaşça bacaklarımda, göğsümde, uyluklarımda ve sırtımda donuk bir ağrıya dönüşene kadar dönüyor. "Şimdi seni yere bırakacağım Angel. Ayakta durabilir misin?"

Bana hülyalı gözlerle bakıyor. "Ayakta durmak mı? Evet, eğer kalırsam."

Yavaşça, bacaklarını altına alana kadar ayağa kaldırıyorum. Benimkiler gibi sallanıyorlar ama koluma tutunurken kendini dik tutuyor. "Artık yatağa dönebilir miyiz? Ya da kahvaltı. Belki ikisine de..."

Yumuşakça gülüyorum. "İkisi olur. Ben kahvaltı sipariş edeyim, sen de yatağına gir. Birazdan sana katılacağım."

Koridordakilere dikkat ederek onu odamıza doğru götürdüğümde, komuta odasına dönüp hızla giyiniyorum, sonra da daha sonra ihtiyaç duyarsa diye onun kıyafetlerini de alıyorum. Bana kalırsa .

Mutfağa gitmek için koridora döndüğümde neredeyse Andrea'ya çarpıyordum. Sarsılarak durdu ve sonra aramıza mesafe koyacak kadar geri çekildi.

"Özür dilerim, nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Homurdanıyor. "Tüm çatı katı nedenini duydu." Ama benimle alay etmiyor. Gözleri çok vakur ve verdiği yanıt da lafı dolandırmaktan başka bir şey değil, bu da beni onun hakkında daha da endişelendiriyor.

"İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Çenesini eğiyor, uzun siyah saçları yüzünde hala iyileşmekte olan morlukları gizlemek için öne düşüyor. "Hayır, ben iyiyim, teşekkür ederim. Bir şey yapmamı istersen bana haber ver. Şu anda olan biten her şey yüzünden kendimi işe yaramaz hissediyorum."

Koluna dokunmak için uzanıyorum ama temas kuramadan kaçıyor.

"Siktir, özür dilerim," diye mırıldanıyor ve ben daha bir şey söyleyemeden koridorda koşarak uzaklaşıyor.

Kai'nin doktora ek olarak bir terapist bulmasına yardım etmesi gerekecek. Andrea'yı kaybedemem, bu şekilde olmaz.

Mutfağa doğru yürüyorum, kahvaltılıkları topluyorum, sonra da karımın yatağına giriyorum.

Kısacık bir an için, yatakta tembel bir sabahın tadını çıkaran, sevişen ve birbirini takdir eden normal bir çift olduğumuzu hayal ediyorum.

Yarın büyüğü bozmak ve hepimizi nasıl hayatta tutacağımızı bulmak için yeterince erken.

Valentina

I Bir hafta kadar sürdü ama yavaş yavaş çatı katında parmak ucunda bıraktım. Bu Adrian'ın ortaya çıkıp Beni hiç sanmıyorum. Sözleri söylese ve rol yapsa bile.

Garip bir şekilde, affedilmeye ihtiyacım varmış gibi hissetmiyorum. Bunun en büyük nedeni, beni yetiştiren adamın aksine Adrian'ın bu konuda tek bir kelime bile etmemesi. Babam her küçük hatamı yüzüme vururdu.

Diğerlerinin affetmekte daha yavaş davrandığını çabucak öğreniyorum, özellikle de durumumu öğrendikten sonra. Michail, sessiz yoğunluğuyla benimle konuşmayı reddediyor. Kai, konuştuğunda, tanıdığım adamın sürekli flört etmesinden anlayamadığım soğuk bir ton kullanıyor. Benimle flört etme riskine girdiğinden değil Ama Adrian'ın beni evden çıkarmaya cüret ettiği son seferde bunu çok iyi görmüştüm.

Bu artık benim sorunum oldu. Adrian beni bir yere götürmeyi ya da birkaç dakikadan fazla gözünün önünden ayrılmama izin vermeyi reddediyor. Onun ilgisini ne kadar sevsem de, tek odağı olmak zor çünkü Adrian'ın konsantrasyonuna sahip olmak boğulup ölmek gibi bir şey

Gezegendeki en yumuşak ipekle. Kaçmak mı yoksa daha fazlasını istemek mi istediğinizden emin değilsiniz.

Buğun Adrian masasında sessizce çalışırken ben de onun ofisinde oturuyorum. Beni tamamen içine büyük boy bir sandalyeyi köşeye taşımışlar ve itiraf etmeliyim ki şimdiye kadar oturduğum en rahat mobilya parçası.

Artık zamanımın çoğunu bu şekilde geçiriyorum. Komuta odasında değilsem, her zaman ondan sadece birkaç metre uzaktayım, daha fazla değil. Bazı günler, beni masasının üzerine kaldırıp herkese dışarı çıkmalarını emretmesi gibi heyecan verici oluyor; diğer günler ise sıkıcı.

Buğun sıkılmayı tercih ederim.

Kai biraz önce geldi ve Adrian'ın masasına bir DVD ve bir celp koydu ve şimdi hepimiz sanki ısıracaklarmış gibi onlara bakıyoruz.

İlk düşüncem... bu sonun başlangıcı. Konsey her zaman kazanır. Babam bunu pek çok kez söyledi ve bir noktada buna inanmaya başladım. Ama bu sefer, eğer konsey kazanırsa... bu benim kaybettiğim anlamına gelir.

Her şeyimi kaybederim.

Bir başkasının, başka bir adamın her şeyimi benden almasına izin vermeyeceğim.

Herkesin dikkatini çekerek masadan DVD'yi alıyorum, sonra da çalıştırmak için kumanda odasına gidiyorum.

Kai ve Adrian birkaç saniye sonra beni takip ediyor ve arkamda sessizce dikilmekten başka bir şey yapmıyorlar.

Masadan kumandayı kapıyorum ve oynat tuşuna basıyorum. Video hemen başlıyor ve neye baktığımızı anlamamız saniyeler alıyor: Andrea'nın saldırısı.

Boğazımdaki safra yükseliyor ve sahne ilerledikçe ağzımı kapatıyorum. Yenilmiş ve hala savaşıyor. Çok sert savaşıyor.

Kai bir ses çıkarıyor ve ekrana sırtını dönüyor. Adrian da aynısını yapıyor ama ben . İzliyorum. Görmek istediğim için değil, birilerinin onun cesaretine tanıklık etmesi gerektiği için. Birinin onun elinden geldiğince çok savaştığını ve bunun yeterli olmadığını kabul etmesi gerekiyor.

Göğsümdeki bir şey sertleşiyor. Birilerinin bu piçleri teşhis edebilmesi gerekiyor ki doğru zaman geldiğinde paramparça edilebilsinler.

İki saat sürüyor. Yanımdaki masayı sıkıca kavradığım ve bu adamların suçlarının bedelini nasıl ödemeleri gerektiğini hayal ettiğim lanet olası iki saat. Son ekran Andrea'nın yüzünün yakın çekim görüntüsü. Uzun zamandır ağrıyan kaslarımla arkamı dönüp Kai ve Adrian'a bakıyorum. Öfkeyle titriyorlar ve gözlerinde öfkelerini boşaltma ihtiyacını görebiliyorum.

"Sen bir kurban görüyorsun," diyorum başımı sallayarak, "ama ben bir savaşçı görüyorum. Sen kızgın olabilirsin ama onun ne kadar kızgın olduğunu hayal et. Bu onun intikamı. Bunu ondan alamayacaksın."

Adrian bana doğru ilerliyor ve sesini ölümcül bir fısıltıya indiriyor. "Kendi evimde bana emir veremezsin Valentina."

Bu kadar kızginken bile bana zarar vermeyeceğini bildiğim için onunla karşılıklı konuşuyorum. "Hayır, size emir vermek istemiyorum ama ikinizin de bunun intikamını nasıl alacağınızı hesapladığınızı görebiliyorum. Ama bu sizin alacağınız bir intikam değil. Onun intikamı."

Ekrana el sallıyor. "Saldırı ona yapıldı ama bu video benim için. Bu benim için bir alay, onun için değil." Zarfı kaldırıyor ve masaya geri atıyor. "Hatta bana gönderilmişti."

Masaya oturmak için kayıyorum, bacaklarım o kadar titriyor ki dik duramıyorum. Bana istediği kadar bağırabilir ama ben savunmayı asla bırakmayacağım.

Andrea'nın kendi saldırganlarının peşinden gitmeye hakkı var. Daha güçlü olsaydım, ben de aynısını yapardım.

Topuklu ayakkabılarının tam zamanında duydum ve masadan atlayıp kapıyı kapattım. Bana bir metreden fazla yaklaşarak kısa düştü. "Ne... ne oluyor?"

Kollarımı girişe doğru açtım ve başımı salladım. "Özel toplantı."

Alnı geriliyor ve kollarını kavuşturuyor. "Artık yetkili sen misin? Adrian'ı öldürdün ve hiçbirimiz fark etmeden yönetimi ele mi geçirdin? Kai'nin son zamanlarda kışından ne kadar uzakta olduğunu düşünürsek, bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum."

Ses tonu karşısında irkildim ve onu suçlamıyorum. Her şey olduğundan beri önce saldır, sonra soru sor modunda. "Hayır, burada benimle birlikte, sadece kapıya ulaşmak için daha yavaş."

Ağzı ürkütücü bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Oyalanmayı bırak Val ve beni içeri al."

Çenemi tuttum ve başımı tekrar salladım. "Özür dilerim."

Gözleri gözyaşı dolu yüzümde geziniyor ve şüphesiz gözlerimdeki acıyı görüyor. Sempatimi acılamakla karıştırmaması dışında.

"Yoldan çekil yoksa seni taşıyım," diye .

Sıkı duruyorum ve ben daha ellerini üzerime koyduğunu fark etmeden beni omuzlarımdan sertçe itiyor.

Tökezleyerek geri döndüm ve odanın ortasında kışımın üzerine düştüm. Adrian bir saniyeden kısa bir süre sonra onun yüzündeydi. "Senin sorunun ne?"

Ona karşılık vermemesinin tek nedeni az önce gördükleridir. Tereddüt onun kendi sempati biçimidir, ama yine de bunu bu şekilde algılamaz. Bu sefer Adrian'ın boğazına saldırıyor.

Kai sonunda devreye giriyor ve bir saniyeden kısa bir sürede onu tutuyor. Çılgına dönüyor, gözleri , vücudu sarsılıyor ve buna karşı savaşıyor. Ama bu her gün öğrendiği dikkatle disipline edilmiş hareketler değil, kapana kısılmışın ateşli, tehlikeli, biçimsiz kavgası.

"Bırak onu," diyorum ayağa kalkarken, ellerim yere sürtünmekten acıyor.

Her zamanki gibi kimse beni dinlemiyor. "Bırak onu," diyorum tekrar, bu sefer elimi nazikçe Kai'nin koluna koyarak. Herkes donakalıyor ve Adrian beni geri çekiyor.

Bir dakika sürer ama Kai tutuşunu gevçetir ve Andrea onu iterek tutuşundan kurtulur. "Ne halt olduğunu bilmiyorum-" Gözleri nihayet ekrana takılıyor ve anlıyor.

O biliyor.

"Sen..." Nefesi titreyerek kesiliyor. "Onu gördün mü?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ben onu rahatlatmayı o kadar çok istiyorum ki. Adrian beni bırakmayı reddediyor, onun demir pençesinden ne kadar kurtulmaya çalışsam da. Şu anda o tehlikeli. Köşeye sıkışmış bir yaratık, gerçekliğe geri dönmek istiyor. Hem o kafesi hem de o sınırı yakından tanıyorum.

Gözleriyle buluşmak için Adrian'ın avuçlarında dönüyorum. "Bana zarar vermez. Beni ittiğinde, muhtemelen bu kadar sert düşeceğimi tahmin etmemişti. Bir arkadaşına ihtiyacı var ve bu evde ruhu bozulmadan bunu atlatmasına yardım edebilecek tek kadın benim."

Bir eliyle buklelerimi yüzümden uzaklaştırıyor, parmakları nazik ama inatçı. Gözlerinde bir milyon soru ve bir milyon cevap var, ama bana keskin bir baş işareti yapıyor ve sonra elini bırakıyor.

Ona yavaşça yaklaşıyorum, ellerim teslimiyetle havada. " yok. Bunu sadece biz gördük. Başka kimse görmedi."

Boğazından boğuk bir hıçkırık kaçıyor ve daha fazlasını için arkasını dönüyor. Yüzüne tekrar bakmak için yanından geçmeden önce ona bir dakika veriyorum. "Neler yaşadığını bilen biri varsa o da benim. Bunu zaten konuşmuştuk, hatırladın mı? Şu anda yüzümde gördüğün şey acıma değil, öfke... sempati... o piçlerin kalbine bir bıçak saplama ve sonra onları kendi besleyecek kadar uzun süre hayatta tutma ihtiyacı."

Şiddete olan susuzluğuma biraz şaşırarak ağzımı kapatıyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor, temkinli ama bir o kadar da şaşkın. "Bunu görmelerini istemiyorum. Zayıf olduğumu düşünecekler."

Nazikçe dirseklerini tutuyorum ve çocukları ya da ekranı görmemesi için onu yönlendiriyorum. "Bunu izleyen hiç kimse senin zayıf olduğunu söyleyemez. Milyon yıl geçse bile, nasıl savaştığınızdan ve nasıl hayatta kaldığınızdan sonra."

Omuzları yavaşça kulaklarından uzaklaşıyor, uzun siyah saçları hareketle birlikte etrafında sallanıyor. "İntikam almak istiyorum, " fısıldıyor. "Ama henüz onu alacak kadar güçlü değilim. Onlardan birini görme korkusuyla bu lanet binadan çıkamıyorum ve her şeyle yüzleşmeye hazır değilim."

Ona sarılmayı çok istiyorum ama Andrea kesinlikle sarılmayı sevmiyor, o yüzden mesafemi koruyorum. " değil. İstedğin kadar bekleyebilirsin. Sen hazır olana kadar kimse bu puştlar için harekete geçmeyecek. Eğer hiç hazır olmazsan, senin için bu işi halletmekten başka bir şey çok güçlü beş adam tanıyorum. Söz veriyorum, eğer söylersen, bu pisliklerin her birinin kellesini bir ucunda teslim edecekler."

Bakışlarını benimkinden Adrian'a, oradan Kai'ye ve tekrar benimkine çeviriyor. "Tamam. Sana inanıyorum."

Adrian'ı tekrar kızdıracak aptalca bir şey yapmayacağından emin bir şekilde başımı sallıyorum. "Bunu onlara anlatmak ya da bu konu hakkında konuşmak istiyor musun?"

Çılgınca başını ileri geri sallıyor. Ellerimi pazılarında yavaşça ileri geri gezdirerek onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Tamam. Tamam. Tamam. Tamam."

, tamam mı? Sorun yok."

Masaya doğru ilerledim ve DVD oynatıcının düğmesine basarak diski çıkardım. Sonra onu bulduğumuz kâğıt ambalajın içine koyuyorum. Tekrar önünde durduğumda, ellerini diskin etrafına sarıyorum. "Kai, eminim, yok edilebilecek herhangi bir dijital kopya olup olmadığına bakmaya çalışacaktır. Bu sana ait, ama eğer yapabilirsen, kanıt olarak ihtiyacımız olması ihtimaline karşı saklamaya çalış."

Hıçkırıklara boğuluyor. "Kime sunmak için kanıt? Bana bunu yapan aynı konseye mi? Hayır. Ama gerekirse diye şimdilik saklayacağım."

Başımı sallıyorum ve o da kapıdan çıkmak için adamların arasından iterek geri dönüyor. Gitmesine izin veriyorlar ama gözden kaybolana kadar gözleriyle takip ediyorlar.

Adrian tekrar bana odaklanıyor, yüz hatlarında yeni bir şey yazılı. "Angel..."

Başımı sallıyorum ve Kai'nin çağrısı dediği kâğıdı alıp ona uzatıyorum. Yüzünü buruşturarak kâğıdı kapıyor ve kenarlarını açarak sayfayı tarıyor. Parmakları üst ve alt kısımları kavırıyor ve sonra kâğıdı Kai'ye uzatıyor, o da alıyor.

"Ne oldu?" Şimdi onun açık kollarına doğru adım atarak soruyorum. Son birkaç saattir beni ayakta tutan güç, Andrea ile yüzleşmemden sonra yavaş yavaş tükeniyor gibi görünüyor.

Kai iç çeker ve kâğıdı dikkatlice masanın üzerine koyar. "Bu bir çağrı ve bir tehdit. Görünüşe göre konsey bizimle resmen savaşa girmekten memnun."

"Ben," diye düzeltiyor Adrian, çenesini tepemdeki saçlara bastırarak. "Konsey beni istiyor ve ben de onlara tam olarak istediklerini vermeyi planlıyorum."

ADRIAN

T O tehdit bana yapıldı ve Andrea konseyin olmanın bedelini çoktan ödedi. Bu riske girmeyeceğim.

Adamlarımın geri kalanı . Bahisler bu kadar yüksekken olmaz.

Sonraki birkaç gün boyunca pek uyumadım, o kadar ki Valentina beni sabah üçüncü kez boşluğa bakarken yakaladığında bunu yorumladı. "Bana ne düşündüğünü söyleyecek misin?"

Elimde olduğunu bile hatırlamadığım çatalımı ona doğru sallıyorum. Çatalın dişlerinden bir parça kavun sarkıyor. "Senin ve diğerlerinin gidebileceği güvenli bir yer bulmam gerektiğini düşünüyorum."

Kendi yemeğini çiğnerken alını buruşuyor. "Diğerleri mi?" diye yineliyor.

"Andrea zaten yaralı ve başka kimseyi riske atmayacağım. Bu iş bitene kadar hepinizin saklanabileceği güvenli bir yer bulacağım."

Kısa ve keskin bir kahkaha atıyor. "Sırf sen emrettin diye gideceklerini sanıyorsan, dikkatini vermiyorsun demektir. Her biri Andrea'nın uğradığı saldırının ve Konsey'in seni hedef almaya devam etmesinin intikamını almak istiyor. Onlar senin arkanda olsa bile, bu beşli sen olmadan yere gitmeyecek. Özellikle de sen olmadan." Gözlerini kısıyor. "Zaten onlara bunun için para vermiyor musun? Seni güvende tutmaları için."

Boğazımda mırıldanıyorum. "Diğer şeylerin yanı sıra," diye çitliyorum. Herkesin uzmanlık becerilerinin kapsamını bilmesine gerek yok.

Sonunda çatalımı bırakarak masadan telefonumu kapıyorum ve Kai ile diğerlerine hızlıca bir mesaj atıyorum. En azından onlardan kurtulmaya çalışmalıyım. Kalbim bana Kai'nin onlardan kurtulması en zor kişi olacağını söylüyor. Belki onu doğrudan Valentina'nın güvenliğiyle görevlendirirsem.

Telefonumun kenarından, masaya yayılmış gazeteyi okurken mutlu bir şekilde bir kase meyve yiyen karıma bakıyorum. Onun da beni terk etmesini sağlamak yeterince zor olacak. Özellikle de korumacılığım konusundaki anlaşmazlığımızı nihayet aştıktan sonra.

Kahvaltımı bir kenara bırakıp beklemek üzere sandalyeme yerleştiğim birkaç dakika geçiyor. Yeterince hızlı bir şekilde içeri giriyorlar, Kai kaşlarını çatarak Andrea'yı takip ediyor ve Ivan önde gidiyor.

Victor'un yokluğu beni tekrar vurdu. Andrea'nın saldırısıyla birleşince, bunu sindirecek zamanım bile olmadı. Arkadaşımı özlüyorum.

Ağır bir yumru yutuyorum ve hepsini inceliyorum. Michail, uzun boylu ve seri. Kai, ikinci komutanım, her zamanki gibi mükemmel giyinmiş. Alexei ve Andrea, birbirlerine çok benziyorlar ama bir o kadar da farklılar. Son olarak, bugünlerde öfkesi her zaman ön planda olan Ivan. Patladığında yakınında olmak istemediğim bir barut fıçısı.

Ellerimi karnımın üstünde birleştirip soğukkanlı olmaya çalışıyorum. İşe yarayacağından değil ama bir yerden başlamam gerekiyor. "İçin özel bir işim var. Önümüzdeki birkaç saat içinde gitmeye hazır olmanızı istiyorum."

Kapı aralığından Kai'nin yüzünü buruşturduğunu görüyorum. Şüphesiz o da tartışmaları bekliyor. Kimse konuşmayınca yüz yüze bakışıyoruz.

"Ne istiyorsun patron?" Michail, yüzündeki ifadeyle beni ve Kai'yi de şaşırtarak, "Patron," dedi.

Her birini inceliyorum ve Andrea ile göz göze geliyorum. "Gitmeye hazır mısın yoksa bu işin diğer tarafına geçene kadar seni güvenli bir eve mi yerleştirmemiz gerekiyor?"

Bakışları daha küçük bir adamı saniyeler içinde yere serebilirdi. Bunu görmezden geliyorum ve karşılığında başımı sallıyorum. "Sal'in ailesindensin ama herhangi bir hareket yapma. Bu kesinlikle bir izleme, değerlendirme ve Kai'ye rapor verme işi."

Dönüyor ve kimseye, hatta ciddi bir ifadeyle onun gidişini izleyen ikizine bile tek kelime etmeden oradan ayrılıyor.

Bir an için dikkatimi ona yöneltiyorum. "Sen kumarhanedesin. Kim olduklarını bilmeden kimse girip çıkmayacak. Biz bununla uğraşırken her şeyin yolunda gittiğinden emin ol."

Kız kardeşinin aksine, bana kısa bir baş selamı veriyor ve sonra kız kardeşinin çıkışını takip ediyor.

Kai, Ivan ve Michail'e yaklaşıyor, şüphesiz kendi emirlerini bekliyor. Sonra Michail'e bir bakış attım. "Siz güvenli evler üzerindesiniz. geleni yapmalı ve kullanmamız gerektiğinde tehlikede olup olmadıklarını bilmeliyiz."

"Yiyeceklerle birlikte mi yoksa sadece temel malzemelerle mi hazır olsunlar?"

Valentina için de bir tane hazırlatmayı düşünüyorum ama şu anda ona söylemeyeceğim. Hele ki beni duyup korumam hakkında yine atıp tutmaya kalkarsa. "Şimdilik sadece temel bilgiler."

Sonra o gidiyor, sonra da Ivan'ı inceliyorum. Tüm adamlarım arasında en büyük soru işareti hep o olmuştur. Bir an son sakinken, bir an sonra kendisine çok yakın oturduğu için bir pisliğin tepesine basıyor. "Kumarhane dışındaki işlerle ilgilenebilir misin?"

"Dikkat istediğin bir şey var mı?" diye soruyor.

Kai'ye bakıyorum. "Zamanın olduğunda ona göz kulak olması gerekenlerin bir listesini ver."

Kai başını onaylarcasına eğiyor ve Ivan'ın odadan çıkışını izliyor. Onunla göz göze geldiğinde başını sallıyor. "Beni göndermek için saçma bir iş vermeyi aklından bile geçirme. Yardım istesen de de arkanda birine ihtiyacın var."

"En kötüsü olursa Valentina'nın güvenli bir şekilde dışarı çıkmasını sağlayacak birine de ihtiyacım var. Bunu yapmak için güvenebileceğim tek kişi sensin. Onun dışında, onun için kurduğumuz düzen üzerinde tam kontrole sahip olan tek kişi."

Valentina masanın ucundan boğazını temizliyor. "Buradayım çocuklar. Etrafımda cansız bir nesneymişim gibi konuşmanıza gerek yok."

İkimiz de ona doğru bakıyoruz ama konuşmaya devam ediyoruz. Şüphesiz daha sonra bu konuda söyleyecek bir şeyleri , ama o zamana kadar onu soyabilir ve kendimi daha iyi hissetmek için küstahlığı için onu tokatlayabilirim.

Kai odağını tekrar bana çeviriyor. "Eğer işler o kadar kötüyse, o noktadan sonra zaten kendi başının çaresine bakacaktır."

Haklı ama bunu yüksek sesle duymak beni daha iyi hissettirmiyor. Meleğimin orada, konseyin merhametinde tek başına olduğu düşüncesi de öyle.

Onunla göz göze geliyorum. Son zamanlarda aramızda çekişmeler oluyor, en azından benim açımdan, yine de diğer topluluk üyelerinden daha iyi teklifler aldığını bildiğim halde benim yanımda kalıyor. "Gitmeni sağlayacak söyleyebileceğim ya da yaptırabileceğim bir şey var mı?"

Kai masaya doğru eğilir ve kendine bir bardak portakal suyu doldurur, eli bardağı dudaklarına götürürken sabittir. "Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum." Sonra suyu iki büyük yudumda geri içiyor ve bardağı tekrar masaya koyuyor.

Valentina onun diğer tarafından bir ses çıkarır. "Lütfen, buyurun."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum, en azından aile içinde normale dönebileceğimiz anlamına geldiği için tartışmalardan memnunum. Bunun dışında... şey, hazırlıklı olduklarını sanmadığım bir bok fırtınası geliyor.

Kai ellerini pantolonunun ceplerine sokarak, "Hiçbir yere gitmediğime göre, Patron," diye vurguluyor, "bizi hazırlamak için burada ne yapmamı istiyorsun?"

"Biz" şekli... sanki uzun vadede bu işin içindeymiş gibi, soğuk terler dökmeme neden oluyor. Valentina'yı nasıl kaybedemezsem onu da .

Onun dikkatini çekerek beni hemen cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Babamın kayboluşu ya da mal varlığı, parası hakkında bir şey duydunuz mu? Herhangi bir şey?"

Kai başını sallıyor, ona doğru bakarken gözlerinde yumuşak bir ifade var. Bu cinsel değil, sempatik bir bakış ve onu yemek odasından dışarı itip kapıyı suratına çarpmamamın tek nedeni de .

"Şu ana kadar bir şey yok. Elbette ölümünü araştıran müfettişler var, birçok söylenti var, ama size ya da Adrian'a geri dönen hiçbir şey yok. Mal varlığının size ya da bir başkasına devredilmesinden de söz edilmiyor. Yine de vasiyeti ellerinde. İçinde ne olduğunu biliyor musun?"

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor ama bunu yaparken omuzlarının sertliğini görüyorum. "Hayır, ama önemli değil. Zaten ondan hiçbir şey istemiyorum. Eğer bana bir şey , onu hayır kurumlarına bağışlayacağım."

Kalan yemeğini çatalıyla karıştırırken gözleri kâsesine kilitlenmiş durumda. Yüzündeki kederli ifade onu kollarıma alıp yeniden teselli etmek istememe neden oluyor. İhanetleri ve aralarındaki ilişkinin nasıl bittiği önemli değil, sanırım her zaman onun geri dönüp kendisini sevebileceğini umdu. Hangi küçük kız babasının onayını istemez ki?

Kai bana bakıyor, bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini soruyor ama ben başımı sallıyorum. "Diğerlerine göz kulak ol ve her bir konsey üyesinin başında biri olsun. Bize doğru nefes alıp almadıklarını bilmek istiyorum. Aksi takdirde, size daha önce verdiğim görevde kalın."

Bir görev aldığı için rahatlamış gibi hızla kapıdan çıkıyor. Onunla konuşabileceğim son birkaç seferden biri olmamasını umarak gidişini izliyorum.

Başını eğdiği yerden tepesine bakıyorum, bukleleri bugün yüzünün etrafında bir cümbüş oluşturmuş. "Buna hazır mısın, Angel? Seni bir uçağa bindirip bir sahil adasına götürmek ve her şey bitene kadar orada bırakmak isterdim."

Oflayıp pufluyor ve çatalını kâsesinin yanına koyarak ters ters bakıyor. "Her şeyi tekrar gözden geçirmemiz mi gerekiyor? Hiçbir yere gitmiyorum, özellikle de sen ve diğerleri tehlikedeyken."

Konseyden tehdit aldığımdan beri bana durmadan bu cevabı verdiği için beklediğim cevap buydu. "Peki. Ama fikrini değiştirirsen diye sormaya devam edeceğim."

Başını öne eğiyor. "Peki. Fikrini değiştirirsin diye hayır demeye devam edeceğim."

Dudaklarımı yalıyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. Geveze küçük velet.

Ayağa kalkıp masanın etrafına geldiğimde, beni kendi tarafına kadar takip ediyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Halının üzerine diz çöküyorum ve bana yer açmak için kalçalarını itiyorum. "Sanırım burada kimin yetkili olduğuna dair bir hatırlatmaya ihtiyacın var."

Mükemmel bir kara kaşını bana doğru kaldırıyor. "Dizlerinin üzerinde olan sensin."

Eğildim ve kalçasının iç kısmına, külotunun hemen altına bir ısıruk attım. Elimde titriyor, ben de aynısını diğer tarafa yapıyorum. "Dizlerimin üzerinde olabilirim ama bu boyun eğmek değil. Bu otorite."

Sandalyede arkasına yaslanıyor ve kollarını iki yanındaki dayanaklara yerleştiriyor. "Otorite, ha? Bu neye benziyor?"

Tenini tekrar ısıyorum, her küçük ısırıkla dudaklarından bir inilti çıkarıyorum. Daha yeni duş almış olmasına rağmen, amı yüzüme bu kadar yakinken uyarılmışlığının yumuşak misk kokusunu alabiliyorum. Eğilip onu külotunun yumuşak pamuğunun üzerinden öpüyorum.

Nefes nefese inlemesi beni sarsıyor ve sikim doğru sertleşiyor. "Arkana yaslan, Angel. Sana o küçük tatlı amcığına nasıl sahip olduğumu göstereyim."

Külotunun üzerinden yarığını dilediğimde tekrar iniyor. "Bu bana ait. Sadece daha iyi bir tat almak için diz çöküyorum."

Parmakları saçlarımı karıştırıyor ama bunun bir önemi yok. Yalvarmaya başladığında değil, benim için haklılığımı kanıtlıyor.

VALENTINA

D Döndükten sonra aldığım soğuk omuzlara rağmen, Adrian'ın herkesin sağladığına sevindim. Çatı katı çok sessiz ama halkını kendinden üstün tuttuğu için gurur duyuyorum. Farkında olmayabilir ama görüldüğünden çok daha iyi bir insan. Kesinlikle birbirimize sürtünüyoruz ve bu sadece cinsel anlamda değil. Andrea'ya saldıranları yakalamaya yardım edeceğim gerçeğiyle barıştım. Eğer seçme şansım olursa kendi ellerimle. Bunu yapmak Rose ve benim katlandığımız şey için adalet gibi geliyor. O zamanlar hak ettiğim intikamı alacak kadar güçlü değildim.

Artık Adrian'ın yanında ihtiyacı olan kadın olabilirim ve onun insanlarına kendi ailemiş gibi bakabilirim. Ki sanırım artık öyleler.

Çatı katındaki koridorlarda dolaşıyorum, aslında bir şey aramak için değil, daha çok egzersiz yapmak için. Adrian muhtemelen ofisinde ya da komuta odasında Kai ile birlikte en az kan dökülmesini sağlayacak bir çözüm bulmaya çalışıyor. Çoğu konuda aynı fikirde olsam da, Andrea'nın saldırısından sorumlu kişiler söz konusu olduğunda aynı fikirde değilim. Bu gerçeği hem kocama hem de Kai'ye açıkça ifade ettim. Şanslıyım ki onlar da aynı fikirde. Onları alaşağı etmek işleri kızıştırırsa da umurumda değil. Bunu hak ediyorlar.

Hayal edilebilecek en kötü ceza... Eğer hala böyle bir şey varsa.

Koridorda attığım üçüncü turdan sonra yatak odamıza dönüp yatağa tırmanıyorum. Adrian en sadık korumalarından bazıları hariç tüm personeli uzaklaştırdığı için çarşaf lar buruş buruş. Bunun saflarımızdaki ihaneti azaltmak için olduğunu söylüyor ama ben aynı zamanda bunu onları korumak için yaptığını da düşünüyorum. Düzenli temizlik ekibinin ve mutfak personelinin bu savaşta hiçbir payı yok. Bu düşünceyle içimde bir gurur sızısı daha oluşuyor.

Bu durumun en kötü yanı kendimi oldukça işe yaramaz hissetmem. Şu anda bürokrasiye ve duruşa karşı yapabileceğim hiçbir şey yok. Özellikle de Adrian çatı katı dışında bana özgürlük tanımayı reddederken.

Yastıklara yerleşip yatak başlığına yaslanıyorum. Yapabileceğim bir şey olmalı. İşe yarayabilecek bir şeyler bulmak için beynimi zorluyorum ama şu ana kadar bir şey .

Benim tek avantajım Sal'in aile operasyonlarının iç yüzünü bilmek. Bunların hepsini Kai ve Adrian'la uzun bir sorgulamada ayrıntılı olarak paylaştım. Eğer bunu kullanabilirlerse, memnun olacağım. O piçlerin ne ticareti öğrendiğim ilk andan beri her ayrıntıyı beynimden kazımak istedim. Hatıralarım canlanınca boğazıma bir şeyler düğümleniyor.

Sal bana telefonuyla çektiği son sevkiyatlarının videolarını gösteriyor.

Sal en son reşit olmayan fetihleri hakkında övünüyor.

Sal benim tiksintimi izleyerek boşalıyor.

Ve ailesi de bir o kadar kötü. Geriye dönüşten çıkmam, kendimi şimdiki zamana bırakmam ve artık o gerçeklikte olmadığımı hatırlamam bir anımı alıyor.

Kendime geldiğimde, sisin içinden bir fikir kayıyor. İlk başta aptalca bir fikir olduğu için silkeliyorum, ama kafamda yer kaplamasına izin verdikçe, özellikle de bu konuda güvendeysen, beni daha çok etkilemeye başlıyor. Potansiyel olarak, işe yararsa her şeyi çabucak yatıştırabilirim. Ama Adrian öğrenirse, bırakın Kai'yi, onun bile bu konuda ne hissedeceğini bilmiyorum.

Yatağımın başucundaki masadan telefonumu alıp eski hesaplarıma doğru manevra yapıyorum. Bu telefon temizlendi ve uzun zamandır mutlu bir şekilde yıkadığım eski bir kişiyi bulmam gerekiyor.

Yine de bulduğumda ekrana bakıp kaşlarımı çatıyorum. Bu muhtemelen çok aptalca bir fikir... ama denemezsem, gelecek olan zararı azaltmak için her şeyi yapmış gibi hissetmeyeceğim. çoğunlukla benim hatam olan bir hasar. Adrian'la anlaşma yapmamış olsaydım, şimdi burada olmazdık. Ayrıca, muhtemelen ölmüş olurdum.

Gönder tuşuna basmadan önce parmağımı tam bir dakika boyunca arama tuşunun üzerinde gezdiriyorum. Telefon diğer tarafta çalarken bile geri almak, telefonu kapatmak ve bunu yapmamış gibi davranmak istiyorum.

Sert bir ses cevap veriyor ve ben donup kalıyorum, ellerim titriyor. Bu sesi Sal'in sayısız videosunda duymuştum. Bana yöneltildiğini duymak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Sal'in babası Nigel affedici bir tip değil ve oğlunun ölümünden beni sorumlu tuttuğuna şüphe yok. Aynı zamanda, kişisel meselelerin işine karışmasına da izin vermez, bu yüzden en azından bir pazarlık yapmak için küçük bir şansım var.

"Alo?" Nigel tekrar söylüyor, ses tonu ikinci seferde daha da sabırsız.

Telefonumu iki elimle kulağıma bastırarak sabitliyorum. "Alo?"

"Kimsiniz?"

Elbette kim olduğumu bilmek istiyor ve olaylara nasıl bakarsam , dürüstlük en iyi seçenek gibi görünüyor. "Valentina Novak ya da

Daha doğrusu, Doubeck. Valentina Doubeck." Düzeltmenin bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamak gibi olmamasını umarak ırkiliyorum.

"Ne istiyorsun?" Ses tonu benimkini yansıtan bir tiksintiyle dolu.

Beni görmemesine rağmen omuzlarımı dikleştiriyorum ve babamın sosyete üyeleriyle iş konuşurken kullandığı soğuk ve inatçı tonu deniyorum. "Sana bir iş teklifim var."

"Oh?"

Sertçe yutkunuyorum, umarım hattan duymaz. "Sen konseyi başımızdan sav, ben de senin için harcadığım çabaya değsin."

Anlayamadığım bir ses çıkarıyor. "Yüz yüze görüşmeliyiz kızım ve bu tür şeyleri yüz tartışmalıyız. Yapılacak en doğru şey bu."

Ona neyin doğru olduğu umurumda değil demek istiyorum. Ona yaklaşmayacağım. Onun yerine, "Hayır, teşekkürler." diyorum.

Cevap olarak verdiği oflama sesi biraz gülmeye benziyor. "Ne teklif ediyorsun?"

Teknik olarak ona verecek tek bir şeyim bile yok ama bunu itiraf etmenin iyi bir pazarlık taktiği olmadığını ben bile biliyorum. Bunun yerine biraz bocalıyorum, sonra aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Para. Size para teklif edebilirim."

"Para, hmm..."

Bu sefer, birkaç gergin nefes alırken ağızlığı kapatıyorum. Sabit duruyorum ve cevap vermiyorum, daha fazlasını söylemesini bekliyorum.

"Bu durumdan kurtulmana yardım edeceğim kızım, ama sana pahalıya patlayacak." "Ne kadara?"

Bu kez kahkahası karanlık ve midemi bulandırıyor. "Yirmi milyon ve senin küçük sorununla ilgileneceğim."

Beni görebilseydi, hiç şüphesiz, yüzümden akan kana tanık olurdu. Köpeklerini çağırmaktan başka bir şey yapmayan birinin bu parayı ödeyebileceğini düşünüyorsa çıldırmış olmalı. Çok mantıksız olduğu için rakama karşılık bile .

Ama yine de deniyorum. "Bir milyona ve bizden yaptığın zulüm için kimsenin ailenin peşine düşmeyeceğine dair bir anlaşmaya ne dersin?" Hepsinin, Sal'in tüm ailesinin ölmesini istediğim için bu aşağılık ve kirli bir yalan, ama bunu bilmesine gerek yok. Adrian insanların yalan söylemesinden hoşlanmaz, ama bu durumda... beni affedebilir.

Düpedüz gülüyor. "Kızım, o kadın hiçbir zaman senin olmadı, sadece kocanın oldu. Neden böyle güzel bir kadını etrafında tutmayı sevdiğini kendine sor. Muhtemelen bu çok açık, çünkü sen hiçbir zaman bakılacak biri olmadın."

Telefonu yüzümden çekip ona ters ters bakıyorum. Siktiğimin piçi. Sırf oğluna ve ailesine yaltaklanmadım diye birden çirkinleştim. Hayır. Sadece beni kızdırmaya çalışıyor. Andrea'ya sataşmasıyla birlikte. Eminim ikisi de birbirleriyle yatmaktansa kendi gözlerini oymayı tercih eder.

"Bir milyon benim tek ve son teklifim."

"On milyon," diye kestirip atıyor, nefesi boğuklaşıyor. Gag.

O parayla ne yapacaklarını ve kimi satın almak için kullanacaklarını bildiğim için bunu yapamam. Parmaklarımı karnımın üzerinde gezdirip başımı sallıyorum. "Hayır. Tek teklifim bir milyon."

"Beni sen çağırdın kızım, tam tersi değil. Konseyin tüm yok etmesini izlemekten son derece memnunum. Memnuniyetle devreye girer, parçaları satın alır ve kocanızın sahip olabileceği mirası yok ederim.

Sola." Koca kelimesini ağızına iğrenç bir şeymiş gibi tükürüyor.

"Karaborsada daha fazla çocuk alıp satmanız için size on milyon vermeyeceğim. Bunu yapmayacağım." Ona kendimi açıklamama hiç gerek yok. Bu noktada, sadece . En başından beri bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ama denemek zorundaydım. Adrian için. Ailemiz için.

Tekrar gülüyor ve sonra diğerlerinin güldüğünü duyuyorum. Tabii ki bunca zamandır beni hoparlörden dinliyordu. Muhtemelen hepsi bir araya toplanmış, anlaşma yapmak için yalvarışlarıma gülüyorlardır.

Önemli değil. insanları güvende tutmak için gururumu feda ederim. Artık benim için bir anlamı yok.

"Sanırım konuşmamız bitti," diyorum ses tonumu hafif ve sakin tutarak. "Yakında görüşürüz kızım," diye hırlıyor telefonda.

Telefonu kapattım ve tekrar yastıklara yaslandım. Görüşme sırasında dikkatle dinlemek için oturmuştum. Fark etmemiştim bile.

Kapıdan yumuşak bir huff sesi geliyor ve Adrian'la göz göze gelmek için başımı kaldırıyorum. Yüzü ciddi, gözleri benimkilerle buluşurken nazik. Ve bir an için gurur duydum.

Sonra tekrar gitti, kapı aralığı karanlıktı. Kollarımı kendime ve Sal'in ailesi teklifimi kabul etmediği için şükran dolu bir dua fısıldadım. Şimdi, hepsi öldüğünde, kimseye yalan söylemedim. Ruhumda bu aldatmacayı taşımayacağım.

Sadece kanları.

ADRIAN

N Ne söylersem söyleyeyim ya ne yaparsam yapayım
Valentina'yı kaçıp saklanmaya ikna edemiyorum. İşleri
sonuna kadar götürmeye kararlı.

benimle bitecek. Onu bir uçağa atıp zorla istesem de, bunu yaparsam beni asla affedeceğini sanmıyorum. Ve eğer bir mucize olur da bu işten sağ çıkarsak, karımla çok uzun ve mutlu bir hayat yaşamayı planlıyorum. Benden nefret etmemesi de bunu kolaylaştıracak.

Şu anda onun güvenliğini nasıl sağlayacağımı bulmaya çalışıyorum çünkü konsey hiç şüphesiz onu bana karşı kullanmaya çalışacaktır. En azından, itaat etmemi sağlamak için onun güvenliğini tehdit edecekler - eğer istedikleri gibi olursa, daha çok itirafım gibi.

Çağrının üzerinden iki hafta geçti ve o gün hızla yaklaşıyor. Ofisimde oturuyorum, sandalyede arkama yaslanıyorum, ayaklarımı masanın kenarına dayıyorum. Hayatım şu anda olmadan ağrıyan bir delik ve herkesin güvenliği için endişeleniyorum. Aslında sadece kendim ve Valentina için endişelenebilirim, ama bana yaklaştıkça insanları da bu karışıma eklememek çok zor.

Val ofise bir kot pantolon ve beyaz bir tişörtle giriyor. Televizyondaki temizlik reklamlarından fırlamış gibi. Ayaklarımı indiriyorum ve gözlerimle onu hızlıca tarıyorum. "Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Etrafımda dolaşması ve kollarıma sarılması için can atarken bile sandalyenin kenarına oturuyor. "Gerginim sanırım. Bebek hakkında soruyorsanız, hasta değilim." bebeğin orada büyüdüğünü hissediyormuş gibi eli otomatik olarak karnına gidiyor.

Vücudunu başından ayak parmaklarına kadar taramaya devam ediyorum, farklılıklar arıyorum, ama aynı görünüyor. Saçları hâlâ parmaklarımı dokunmaya davet eden buklelerden oluşan güzel bir cümbüş. Vücudu hala benimkine uyacak şekilde mükemmel kıvrımlı.

"Konuşmamız gereken bir şey var mı?" diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Oh?"

"Bir noktada benim varlığımı talep edecekler, değil mi? En azından seni tehdit etmek için. Gardırobumu güncellememiz gerektiğini hissediyorum, size uyum sağladığımdan ve bir parça gibi görüldüğümünden emin olmalıyım. Dolabıma koyduklarımın çoğu futbol annesi şıklığında. Rahat ama tam olarak sofistike değil."

"Sence faydası olur mu?"

Omuz silkiyor, tişörtünün kenarını çekiştiriyor. "Bilmiyorum. En azından oynamam gereken rolü oynamama yardımcı olabilir. Geçen gün Kai'nin bana seslendiğini duyduğum vahşi yaratığa ulaşmama yardımcı olabilir." Gülüyor ama gözlerine ulaşmıyor.

"Sana hakaret etmiyordu, ..."

Endişemi elinin tersiyle itti. "Hayır, üzüldüğüm bu değil. Sadece senin için endişeleniyorum ve ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Her şey yeniden yoluna girmeye başlamıştı ve tabii ki bir şey gelip bunu mahvetmek zorunda. Mutlu sonlar için yaratılmadığımı düşünmeye başlıyorum."

Sandalyeden kalkıp masamın üzerinden geçiyorum ve elimi tutması için ona uzatıyorum. "Hadi alışverişe gidelim, Angel."

Çatı katından ayrılıp arabaya doğru giderken, Kai de arkamızdan geliyor, sanırım dışarıda olduğu için rahatlamış. Onu kaçırılma ya da daha kötüsüne maruz bırakmaktan korksam da... buna ihtiyacı var gibi görünüyor.

Trafikte manevra yapmak ve birçok kez uğradığım küçük bir butiğin önünde durmak sadece birkaç dakika sürüyor. Yolda mesaj atıp mekânı boşaltmalarını ve bizim için kapatmalarını rica ettim. Mahremiyet ikimizi de daha iyi hissettirecek.

Kai'yi arabada bırakıyorum ve ikimiz de dükkana giriyoruz, girerken cam kapıyı arkadan kilitliyoruz.

Dükkân sahibi Tricia, dekoratif perdeli oyuklardan çıkıp bizi VIP müşterileri için hazırladığı giyinme odası salonuna götürüyor.

Ne istediğimizi sormasını bekleme zahmetine girmeden hemen siparişleri vermeye başlıyorum. "Bize kahve ve çay lütfen. Ve onun bedeninde ne varsa bize getirin. Sonra da seçimi bize bırakın."

Sanki garip alışveriş alışkanlıklarına alışkınmış gibi, bize küçük bir baş selamı veriyor ve asistanlarıyla birlikte envanterine doğru ilerliyor.

"Bu çok tuhaf," diye fısıldıyor Valentina yanımda, elini sıkıca benimkinin içine sokmuş.

Onu uzak duvara dayalı uzun gri bir kanepeye götürüyorum, takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum ve oturuyorum. "Tuhaf olabilir ama çok sıkıcı olabilecek bir şeye kesinlikle biraz eğlence katıyor."

Alnı, çok düşündüğü zaman sevdiğim o sevimli şekilde kırışıyor. "Hiçbir zaman çok fazla alışverişe çıkamadım. Babam sadece önemli insanlar tarafından görüleceği zaman yeni kıyafetlere para harcardı."

Göğsümde küçük bir sızı hissediyorum ve bir an için parmaklarını sıkıyorum. "İstediğin her şeyi alabilirsin ve ben de benim beğendiğim her şeyi alman için ısrar etmekten çekinmeyeceğim."

Yanakları kızarıırken bakışları benimkilere kayıyor. "Burada olmaz," diye fısıldıyor yüksek sesle.

Kıkırdıyorum ve tezgâhtarlardan biri masaya bir tepsi bırakırken öne doğru eğiliyorum. Tek kelime etmeden patronunu bulmaya gidiyor ve bizi kendi halimize bırakıyor.

"Çay?" İsteyeceğini bildiğim için ona küçük porselen fincanı uzatarak soruyorum.

Bardağı yavaşça kavırıyor ve tabağı altından tutuyor. "Teşekkür . Yine de keşke şu anda kahve içebilseydim."

"Bir fincan doldurmamı ister misin?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, bir süre kafein almamak istiyorum, en azından doktordan temiz raporu alana kadar."

"Şimdiye kadar okuduklarıma göre, günde belli bir miktara kadar içebilirsiniz," diyorum kendi kahveme biraz süt koyarken.

kaskatı kesiliyor, ben de ona bakıyorum. "Ne oldu?"

"Hamilelik hakkında bir şeyler mi okuyordun?"

Sesindeki şaşkınlıktan alınmamaya çalışıyorum. "Neden araştırmayayım ki? Senin yeni bir anne olacağın kadar ben de yeni bir baba olacağım. Ayrıca, şu anda sana bakmak benim için bir ayrıcalık ve bunu mükemmel bir şekilde yapmak niyetindeyim."

Tricia ve diğerleri bir yığın eşya taşıyarak geri dönüyor ve bunları asistanlarının getirdiği masaların üzerine diziıyor. "Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Buradan sonrasını biz hallederiz. Lütfen ben size tekrar mesaj atana kadar bizi rahatsız etmeyin."

Hepsi odadan kaçıyor ve bize biraz mahremiyet sağlamak için perdeleri arkalarından kapatıyorlar. Kupamı masanın üzerine koyup ayağa kalkıyorum ve o çayını bitirirken ben de kıyafetleri karıştırmaya başlıyorum.

Onu giyerken görmek istediğim Şeyleri ve muhtemelen içinde en çok güvende hissedeceği parçaları seçip kanepede ona getiriyorum. Hepsi mücevher tonlarının güzel tonları: lal, siyah, gümüş ve orman yeşili.

" ok güzeller," diyor, her bir parçaya bakmak için askıları kaydırırken.

"Bir göz atıp kendiniz karar vermek ister misiniz?"

Başını sallıyor, gözleri seçtiğim her Şeyin detaylarında geziniyor. "Tam da benim seveceğim Şeyi se miŐsin gibi hissediyorum. Belki de moda tasarımcılığını  zlemiŐsindir."

Cevap vermek yerine giysilerin üzerinden uzanıyorum ve onu kalçalarından tutup dizlerimin arasına çekiyorum. "O zaman soyunmana yardım edeyim, böylece birkaç Şey deneyebilirsin."

Kot pantolonunu açıp bacaklarından aşağı indirebilmem için ellerini kaldırıyor. K lotu görüŐ alanıma girdiği anda ağzım onu tatmak için sulanıyor ama tatmıyorum.     amaŐırı hariç her Şeyini çıkardıktan sonra eğiliyor ve denemek için giysilerini yaklaştırıyor.

Son birkaç parçaya gelene kadar giysileri teker teker gözden geçiriyor; bunların hepsi onun vücudunu saracağını ve tüm varlıklarını göstereceğini bildiğim elbiseler. Onları satın almaktan neredeyse nefret ediyorum, çünkü olsa benden başka kimse görmeyecek. Ama bu giriŐimin amacı bu değil. Onun unutulmaz olması ve her santimiyle kraliçe gibi görünmesi lazım.

"Nasıllar?" Arkama yaslanıp soruyorum, dizlerimi a mıŐım, o hâlâ dizlerimin arasında duruyor.

Ellerini kalçalarından aşağı doğru kaydırarak elbisesini düzeltiyor. "Kendimi... seksi hissediyorum. Hoşuma gidiyor. Bundan emin misin? Rol m  oynamaya yetecek kadar birkaç parça alabilirim ve seni tüm paradan kurtarabilirim."

Doğruluyorum ve onu kucağıma çekmek için kalçalarını kavıyorum. Elbiseyi mahvetmemek için neredeyse beline kadar manevra gerekiyor ama umurumda değil. "Para umurumda mı sanıyorsun? Seni gülümsetecekse hepsini senin için harcayabilirim."

Onun cevabı eğilip bana derin bir öpücük vermek oluyor, dili benimkini kolayca buluyor. Ağzının içinde inliyorum ve kalçalarını kendime daha sıkı çekiyorum. İşte bu. İhtiyacım olan şey bu. Ellerimi kışının etrafında birleştiriyorum ve vücutlarımız arasındaki sürtünmeyi artırmak için yanaklarını yoğuruyorum. Öpüşmeyi kestiğinde, kendi ağzımla onun ağzını kovalamak niyetiyle ona doğru eğiliyorum, ama onun yerine parmaklarını oraya bastırıyor.

Tamam. Bununla çalışabilirim. Yavaşça, parmaklarından birini dudaklarımın arasına alıyorum ve bana karşı sallanmasına neden olacak kadar sert emiyorum. Sonra parmağının ucunu ısırıp diğerine geçiyorum ve onu yine dilimle yalıyorum.

"Uslu duracak mısın?" diye fısıldıyor.

Parmaklarını ağzımdan çıkarmasına izin verdim. "Neden? Kimse bizi rahatsız etmeyecek çünkü onlara ben söyleyene kadar geri gelmemelerini söyledim. İnanın bana, alacakları bahşişi her beş dakikada bir bizi kontrol etmekten daha çok istiyorlar."

Göğsüme bastırarak göğüslerini bana yasladı. "Bu durumda..." Ağzı tekrar aşağı eğiliyor, yavaşça benimkini alıyor, her yenilenen fırça ve ağır nefesle beni kızdırıyor.

Tekrar ayrıldığımızda, sertleşmişim ve külotuna doğru sallanıyordum. Bu hızla gidersem, sadece kuru sikişten bile pantolonuma boşalacağım. "Hadi şu işi bitirelim de seni eve götürüp doğru düzgün sevişebileyim."

Dudakları tepedeki ışıktaki parlıyor, onları dişlerimin arasına almam için yalvarıyor ama yapmıyorum. Bunun yerine onu kucağımdan dikkatlice indiriyorum, böylece o giyinirken ben de aldıklarımızı istifleyip Tricia'ya bir mesaj gönderiyorum.

Çıkış için kalmayacağız. Tricia'ya ihtiyacı olan bilgiyi veriyorum ve Valentina'yı elinden tutup arabaya sürüklüyorum. İçeri girdiğimizde, onu tekrar kucağıma yerleştiriyorum, kalçalarını kendi kalçalarımın üzerinde geniş tutuyorum, çıplak tenimizi kat kat giysiler ayırsa da kalçalarını bana doğru nasıl eğdiğinin tadını çıkarıyorum.

"Yakında Angel," diyorum, onu derinden öperken ağzını kontrol etmek için yüzünü ellerimle kavıyorum.

Tadı kurtuluş gibi ve Tanrı biliyor ki kurtuluşa her şeyden çok ihtiyacım var.

"Her zaman mi olacak?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

Sağlıklı ilişkiler konusunda fazla deneyimim olmasa da, umarım öyledir. O yüzden omuz silkiyorum. "Bilmiyorum Angel. Ama seni istemekten asla vazgeçmeyeceğimi söyleyebilirim. Bedenimde nefesim kaldığı sürece. Beni lanetlesen, benden nefret etsen, benimle savaşsan bile... Seni her zaman isteyeceğim. Sen benimsin."

Aramızda yüksek sesle yutkunuyor ve yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor. "Sen de benimsin."

VALENTINA

O Derneğin son teslim tarihine sadece birkaç gün kaldı. Her birinin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum. ve hepimizi durumdan kurtarır.

Aklıma gelen her şeyi denedim. Sal'ın ailesiyle konuşmak işkencenin en kötüsüydü ama yine de onu kurtarabileceği umuduyla bunu yaptım. Elbette benimle alay etmekten zevk aldılar ve şüphesiz hepimizin eşit bir zeminde duracağı güne kadar bunu yapmaya devam edecekler.

Kahvaltımı, bugün yulaf ezmesini kurcaladım ve umursamadım. Çalışanların çoğu güvenlik için ayrıldıktan sonra, Adrian sanki hayatı boyunca yemek pişirmiş gibi mutfakta koşuşturduğunda şaşırmıştım. O zaman onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim, bugün de fark ediyorum. Özellikle de geçmişini. Ailesinin kim olduğunu ve onun için ne kadar acı verici şeyler olduğunu biliyorum ama hobilerini ya da boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlandığını bilmiyorum. taşındığımdan beri böyle bir şey yaptığını görmedim. Her zaman benimle ya da bizimle ilgiliydi, bu yüzden onunla gerçek bir boş zaman geçiremedim.

E-postalarını okurken kahvaltısını yapıyor ve ben kalbim boğazımda onu izliyorum. Çağrıya yaklaştığım her saniye onunla geçireceğim bir saniye daha azalıyor.

Kaşığımı masaya koyuyorum ve boğazımı temizliyorum.

Zekice. Kasesinin üzerinden bana bakıyor. "İyi misin?"

"Çağrılara cevap vermek yerine kaçsak nasıl olur?" Günlerdir kendime sorduğum bir soru bu. İkimiz de güvende olurduk, sadece kendimizi düşünecek kadar bencil olurduk ama onu daha uzun süre elimde tutabilirdim ve bu süreçte çocuğumuz da güvende olurdu.

Parmağını kaydırarak telefonunu kapatıyor ve masaya çarpmasına izin veriyor. "Affedersiniz?"

Ne demek istediğimi açıklamaya çalışıyorum. "Ya cevap vermezsen ve sadece kaçarsak... Yeterince paramız ve kaynağımız var. İkimiz de ortadan kaybolabilir ve çok az çabayla her şeye yeniden başlayabiliriz."

"Bu... Neden bu konuşmayı yapıyoruz? Bu fikir nereden aklına geldi?"

Omuz silkiyorum ve bakışlarının yoğunluğundan kurtulmak için kaşığımı geri almayı düşünüyorum. "Bu sadece düşündüğüm bir şey. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Angel," diye tersledi. "Bana bak."

Gözlerimi onunkilere diktiğimde bana yavaşça ve kasıtlı bir kafa sallama hareketi yapıyor. "Bana hiçbir şey olmayacak, birincisi, ikincisi... ikimizin birden kaçmasının neden şimdiye kadar masada bir seçenek olmadığını söyler misin?"

Dudaklarımı yaladım ve beynimi yokladım. "Bilmiyorum."

"Ne kadar uzağa kaçmaya çalışırsak çalışalım, konsey peşimizden adam gönderirdi ve sizi ne kadar çok kovalamak zorunda kalırlarsa, onlara karşı geldiğiniz için cezanız o kadar kötü olur."

Ona huysuz bir bakış atma sırası bende. "Yani hepimizin üzerinde böyle efendilik taslamalarına izin mi vereceğiz? Ne zaman gelip ne zaman gideceğimizi onların emirlerine göre mi söyleyeceğiz? Bu nasıl adil olur?"

Alay ediyor ve bu bende yüzüne bir pasta fırlatma isteği uyandırıyor. "Adalet çocuklar için bir kavramdır. Hayat asla adil değildir ve konsey bundan daha da az adildir. Kendileri ve kendileri için çalışıyorlar.

tek başına. Belki bir gün onlara meydan okuyacak kadar güçlerini sarsabiliriz ama o gün bugün değil."

Kahvaltıma bakıyorum ve gözlerimde biriken yaşları görmesine izin vermiyorum. Beni ağlatan onun beni aşağılaması değil. Yine, zamanımızın hızla tükeneceği düşüncesi. Çok çabuk.

Sıcak bir el ensemden geziniyor, sonra gömleğimin arkasından aşağı inip omurgam boyunca ilerliyor. "Angel," diye fısıldıyor, sonra elini çekip sandalyemin yanında diz çöküyor. "Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın, sana söz veriyorum. Ve biliyorsun ki ben kolay kolay söz vermem."

"Bu benimle ilgili bile değil. Sana ne yapacakları ile ilgili. Sadece onlara karşı geldiğin için değil, Sal'in ölümü ve eğer senden şüphelenirlerse babamın ölümü için," , ondan çok yemeğime.

Çenemi parmaklarının arasına alıyor ve yüzümü yavaşça gözleriyle buluşacak şekilde çeviriyor. "Beni şu anda dışarı çıkarmaya cesaret edemezler. Sezonun açılmasına daha birkaç ay varken olmaz. Tekrar açıldığında başımız belaya girebilir. Şimdilik bizi korkutmak ve beni yola getirmek istiyorlar, hepsi bu."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, onu ikna edecek herhangi bir şey, ama bakışlarındaki teslimiyet beni durduruyor. Onu ikna etmek için kullanabileceğim hiçbir şeyim kalmadı. Ve toplantıyı durdurmak için araya girebilecek konuşabileceğim başka kimse de yok. Tanrım, bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum. Yaklaşan her saniye, evlendiğimizden beri oluşturduğum özgüveni biraz daha yok ediyor.

Belki de bu yüzden onlardan bu kadar nefret ediyorum. Kendimi yeniden kurban gibi neden oluyorlar. Bunun için onlara kızıyorum.

İç çekerek ayağa kalkıyor ve kahvaltısını bitirmek için masanın diğer yerine dönüyor. Israrına rağmen, kafamda senaryolar kurmaya devam ediyorum, kaçabileceğimiz yollar, bize yardım etmeye ikna edilebilecek insanlar. Daha az itibarlı birine yardım etmesi için para ödemekten çekinmiyorum, tabii onun kadar kötü olmadıkları sürece.

Sal'in ailesi... ya da aynı işte. İnsan kaçakçılarına bu tür kaynaklar sağlama düşüncesini midem kaldırmıyordu.

"Angel, orada hâlâ çok düşünüyorsun," diyor, neredeyse sohbet eder gibi, ama ses tonunda rahatlığı yalanlayan bir keskinlik var.

"Ara sıra oluyor," diye karşılık veriyorum ve ağzıma bir lokma daha yulaf ezmesi atıyorum.

Tekrar ayağa kalkıyor, masanın etrafında dolaşıyor, beni kolumdan tutup sandalyemden çekiyor ve koridora doğru sürüklüyor. tökezliyorum, kaşığım hâlâ elimde. "Nereye gidiyoruz?"

"Eskiden çok daha az soru sorardın," diyor omzunun üzerinden, sonra da cephaneliğinin kapısını açıyor.

Bana başka bir seçenek bırakmadığı için onu takip ediyorum ve silahların kokusu içimde kahvaltımı gündeme getirebilecek bir mide bulantısı dalgası yaratıyor.

Bıçakların olduğu masayı bulduktan sonra birkaçını iterek yoldan çekip beni kaldırıyor ve paslanmaz çelik masanın üzerine koyuyor. Gıcırdıyorum ve eteğimin altındaki çıplak bacaklarımdaki soğuğa karşı yerleşiyorum. "Burada ne işimiz var?"

Bıçağı ağzından tutup kaldırıyor ve sapını avucuma vuruyor. O kadar sert sıçıyorum ki neredeyse düşürüyordum ama son anda elini benimkine kenetliyor. "Sakin ol. Sana birkaç şey göstereceğim, böylece kendini daha güvende hissedeceksin ve ayrıca beş kişi yanımda olmasa bile kendi başımın çaresine bakabileceğimi göreceksin."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam... Neyi bilmem gerekiyor?"

Elimi yeniden konumlandırıyor ve bileğimi yukarı aşağı hareket ettirmek için kaldırıyor. "Bu şekilde tut ve her zaman aşağıdan gel, asla yukarıdan değil."

"Ya da kimseyi bıçaklamayabilirim."

Arkasından el sallıyor. "Onun yerine silah mı istiyorsun? Sana bunu da öğretebilirim."

Adam amacına ulaştı. Bıçağın parıldayan kenarına bakıyorum. "Kullanmam gerekene kadar onunla ne yapmamı istiyorsun? Eğer o noktaya gelirse, zaten boku yemiş olurum, değil mi?"

Eli sıkılaşıyor ve bakışlarını benimkilere kilitliyor. "Bir anlaşma yaptık... Çocuğumuzu hayatın pahasına koruyacaksın. Eğer ben yerdeysem ve sana doğru geliyorsa, yine de kendini korumaya çalışacaksın, anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve bıçağı eline bastırmaya çalışıyorum. "Bunu şimdi kaldırabilir miyiz? Ona burada ihtiyacım yok."

Gözleri bıçağı tuttuğum yere kayıyor ve ben de bakışlarını takip ederek neredeyse kucağımda onu kavrayan ellerimizi izliyorum. "Sana nasıl kullanılacağını gösterene kadar olmaz."

"Aman Tanrım, çok tuhafsın. Hoşuna gidecek olsa bile seni bıçaklamayacağım."

Ağzının köşesi küçük bir imayla yukarı kalkıyor. "Komik, Angel."

Bağlı ellerimizi kaldırıyor ve bıçağın ucunu boynuna, sert çene çizgisinin birkaç santim altına bastırıyor. Sonra serbest elimi tutuyor ve işaret parmağımla boyun kaslarının oluşuna bastırıyor. "İşte, ne kadar yumuşak olduğunu hisset. Burası bıçaklamak için harika bir yer, özellikle de daha kısa bir bıçakla, omurgaya vurmadığın sürece tüm hasar, kemik etkisi yok."

Beni sıkıca kavırıyor, o kadar sıkıyor ki ucunun her an derisini keseceğinden korkuyorum. "Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, biraz gösteriden korkarken biraz da bilgisi ve kendinden emin uygulamasından tahrik oluyorum. Bu beni güvende tutabilecek bir adam ve mağara kadını beynim buna bayılıyor.

Bıçağı tutan eli benimkinden ayrılıyor ve belimin etrafında kıvrılıyor. "Şimdi öne doğru eğil Angel, kalçalarını benimkilere yaklaştır."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Öne doğru kayıyorum, çelik çıplak kalçalarımın altında rahatsız edici sesler çıkarıyor ve şimdi eteğim yukarı kalktığı için çıplak kıçım.

Bacaklarımı onunkilere doluyorum ve dizlerimi orada kilitliyorum. Sanki lisede yavaş dans edecektik gibi kollarımı boynuna doluyor. Ama bıçaklı elim boynuna dolandığında, bıçağın ucunu tam boynu ile kürek kemiği arasına, takım elbise ceketinin dışına yönlendiriyor. "Başka bir yumuşak nokta daha var. Bıçak tam batacak, sonra bırakıp kaçacak. Çok hızlı bir şekilde kan kaybından ölürken bıçağı çıkarmaya çalışarak zaman harcayacaklar."

Bu seksi ağız bana bu kadar yakınken ve bir adamı öldürmekten bahsederken boğazım düğümleniyor. "Bana göstermek istediğin başka numaralar var mı?"

"Mmm... bıçakla değil." Ağız saniyeler içinde benimkini alıyor, alt dudakımı dişlerinin arasına alıyor ve ben onun duyabileceği kadar yüksek sesle inleyene kadar kemiriyor. Sonra beni tekrar öpüyor ve şehvet dolu sersemliğimle gerçek bir hasar vermeden önce bıçağı elimden almak için elini yukarı .

Şimdi bıçağı kaldıracığını düşünüyorum ama onun yerine bıçağı boğazına götürüyor ve elimi tekrar bıçağın etrafına doluyor. Bir nefesle dudaklarından ayrılıp bıçağa bakıyorum. "Hayatta olmaz, seni öldürebilirim."

Bıçağı doğru eğiliyor ve derisinde çok silik kırmızı bir çizgi çiziyor. Kontrasta karşı gözlerimi kırıştırıyorum ve bakışlarımı gözlerine doğru kaydırıyorum. Parlak ve ağır göz kapakları var. Şu anda bana güvendiğini fark ediyorum. Zayıf noktası olarak gördüğü bu şey konusunda bana güveniyor.

Başka bir şey görmeme gerek yok. Bir elimde bıçağı tutarken, pantolonunu açıp elimi içine sokuyorum ve onu sertleşmiş, geniş ucundan pre-cum sızmaya başlamış halde buluyorum. Yatakta olsaydık onu ağızma alırdım ama şu anda sadece rahatlamasına yardım etmek istiyorum.

Onu hızlı ve sert bir şekilde çalıştırıyorum, aynı anda hem yüzünü hem de bıçağı izleyerek daha fazla kan ya da acı belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum. Tek aldığım nefes nefese kalması, sonra ben onu daha sert çalıştırırken alnını benimkine yaslıyor, bıçağı tutan kolum efordan karıncalanıyor.

"Daha sert, Angel, acıt."

Emirleri üzerine yüksek sesle inliyorum ve onu elimde sertçe pompalarken tırnaklarımı biraz kazıyorum. Boşaldığında bir homurtu ve ellerimi kayganlaştıran sıcak döl püskürmeleriyle boşalıyor. Yeterince gevşeyip bana karşı titremeyi bıraktığı anda bıçağı bırakıp yere düşmesine izin veriyorum.

Şimdi tek ihtiyacım olan, kendi keskin ihtiyacımı gidermesi. Ve o ateşli gösteriden sonra, onu parçalara ayırmak istiyorum.

Ona uzandım ve cesur bir bakışla ve yakasındaki kan çizgisiyle dizlerinin üzerine çöktü ve eteğimi yukarı kaldırdı.

Bakışları zevk vaat ediyor, ama aynı zamanda acı da vaat ediyor. Aramızda her zaman ikisi de var.

ADRIAN

T Çağrının geldiği gün soğuk ve . Uyuyamadım ve gecenin çoğunu Valentina'yı izleyerek geçirdim.

Mışıl mışıl uyuyordu. Eğer onun gözlerindeki periyi kaldırabilseydim, bunu yapardım. Eğer onu bundan kurtarabilirsem, her türlü sınava katlanırdım.

Kai koridorda volta atarken vaktin geldiğini anladım. O fark etmeden sızışmayı umuyordum ama yatağın kenarına geçtiğimde elimi sıkıca kavradı. "Gizlice , değil mi?"

"Düşündüm," diye itiraf ediyorum.

Gözyaşları gözlerini kaplıyor ve sonra solgun yanaklarından aşağı kayıyor, bukleler ıslak izlere yapışıyor. "Buraya gel," diye fısıldıyor.

Onu son bir kez kollarıma almak için ayakkabılarımla birlikte yatağın üzerinde sürünüyorum.

Ona konseyin beni ortadan kaldırmaya çalışmayacağını söylediğimde yalan söyledim ve iyi yalan . Beni yeryüzünden silmekten başka bir şey istemiyorlar, böylece benim küçük parçamı ele geçirebilecekler. Bu yüzden babam öldüğünden beri olduğu gibi onlara meydan okuyamıyorum.

Kollarımda o kadar yumuşak ve sıcak ki, kendimi bırakmaya ikna edebilir miyim bilmiyorum. Elleri göğsümde geziniyor ve kemer tokama yapışıyor.

"Angel..." Ama içinde gerçek bir ateş yok. Ta ki dudaklarımı kemiklerimi eritmekle tehdit eden bir öpücükle yakalamak için eğilene kadar.

Parmakları kemeri açmak için çılgınca dönüyor ve elini boxer külotumun içine sokup beni sıkıca kavrarken sikim demire dönüşüyor.

"Bir kez daha," diyor. "Şu anda seni içimde hissetmeye ihtiyacım var. Lütfen."

Pantolonumu çoktan kalçalarımın kadar indirdi ve ben de elimi çıplak kalçasında gezdirerek buklelerinin benim için çoktan ıslanmış olduğunu görüyorum.

Onu ters çevirmem, kıcını sikime yaklaştırmam ve ıslak kılıfının içine girmem saniyelerimi alıyor. Sanki saatlerdir değil de yıllardır beni hissetmek için bekliyormuş gibi başını koluma yaslayarak iç geçiriyor.

Kalçasını kavriyorum ve ileri atılırken kalçalarını içime çekiyorum. Ona duyduğum çılgınca ihtiyaç ve amının beni tatlı bir şekilde sıkması arasında boşalmak üzereyim.

İnlediğinde, elimi kalçasının üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarımı klitorisini bulmak için içeri sokuyorum. Yavaşça sıyırıyorum ve bana karşı titriyor. "Bu nasıl bir his, Angel?"

"Mükemmel." Onun sesinde de bir titreme var ve ona odaklanmak için kendi duygularımı bir kenara itiyorum. Ona bunu verebilirim. Son bir kez, onun iyi hissetmesini sağlayabilirim.

"Bana doğru geri it. Seni çok sert boşaltacağım."

Emirlerime uyuyor ve kalçasının kıvrımını takip ederek kalçasına, oradan da küçük, sıkı kıcına ulaşıyorum. Elim aramıza sıkıştırmak için biraz manevra yapmak gerekiyor ama başparmağımı deliğinin etrafında döndürdüğüm anda nefesi kesiliyor.

Başparmağımı nazikçe küçük kas halkasına sokuyorum ve eli klitorisini devralmak için aşağı kayıyor. "Benim için gel, Angel. Parçalandığını görmeme izin ver."

Tekrar titriyor ve gözlerini kapatıp dizlerini birbirine vuracak kadar sert bir şekilde titrerken yüzünü izliyorum.

"İşte bu " O kadar mükemmel ki. O kadar mükemmel ki. Elimi kışından çekiyorum, kalçalarını kavriyorum ve vücuduna birkaç kez daha çarpıyorum. Onu kendi orgazmıma kadar takip etmek için gereken tek şey bu.

Sonra, takım elbisemi bozmamak için dikkatlice uzaklaşıyorum ve ikimizi de . Geri döndüğümde gözlerinde yine yaşlar vardı. "Fikrini değiştir."

İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu zaten konuşmuştuk. Gitmem gerekiyor." "Fikrini değiştir," diye tekrarlıyor daha bir şekilde.

Bu kez önce alnına, sonra dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve Kai'nin beni beklediği kapıya yöneliyorum.

Benimle geleceğini sanıyor ama ona geride kalmasını, Valentina'yı korumasını ve ne olursa olsun o piçlerin ona ulaşmasına izin vermemesini emrediyorum. "Onu hayatın pahasına koru. Anladın mı beni?"

Sıkılmış çenesi ve kızarmış gözleriyle bir kez başını sallıyor. Vücudunun her hattında öfke var. Bana kızgın kalabilir, umurumda değil. En azından hayatta olacak.

Buluşma yerine kısa bir yolculuk yapıyorum ve binaya girerken üzerimde karımın kokusu olduğu için şaşırtıcı bir şekilde zihnim açık. İki adam kapının hemen girişinde beni durduruyor ve tepeden tırnağa üstümü arıyor. "Endişeli biri mi var?" Şakayla karışık.

Yüzüm acıyla yarılıyor ve gözlerimdeki bulanıklığı kırıştırıp gardiyanın beni için kullandığı yarı otomatik silahın kenarına bakıyorum. Gözleriyle buluşuyorum ve umarım orada ölümünü görüyordur çünkü eğer bundan kurtulursam, önce o ölecek.

İkinci gardiyan üst kolumdan tutup beni öne doğru çekti. Ondan biraz uzun ve kiloluyum, bu yüzden işimi kolaylaştırmıyorum. Beni bir kapıya götürüyorlar, ellerimi bağlıyorlar ve içeri sokuyorlar. Bir konferans masasının etrafında konseyin şu anki başkanları oturuyor ve ben bakıyorum

O orospu her birini yere serip içlerine Tanrı korkusu salmayı umuyorum.

Muhafızlardan biri dizlerime tekme atıyor ve sonra iyi bir önlem için kafamın yan tarafına tekrar vuruyor. Kulağıma bir damla kan sızıyor ama acıyı hissetmiyorum bile. Benim için bu bir ön sevişme. Konseye bir gülümseme veriyorum ve bekliyorum.

"Adrian Doubeck, cinayet suçlamasıyla buradasınız. Mevsimi dışında adam öldürmenin yasak olduğunu ve ölümle cezalandırıldığını biliyorsunuz," diyor masanın başındaki kadın. Sabıka kaydını bir alışveriş listesiymiş gibi okurken sesi sıkıcıydı.

Sessiz kalıyorum. Çok pahalı avukatımdan öğrendiğim ilk şey buydu. Hiçbir şey söyleme, konuşmak zorunda kalırsan her şeyi inkar et.

"Kendi adınıza söyleyecek bir şeyiniz var mı?" diye devam ediyor, gözleri hala önündeki tablette.

Sessiz kalıyorum ve kafama bir darbe daha alıyorum, bu sefer gardiyanın ağır metal silahı yerine bir yumruk. Sanırım en azından bunun bir kısmı için beni bilinçli tutmak istiyorlar.

Sonunda kadın başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. Onun gözlerinde hiçbir şey yok. Donmuş bir çorak araziye bakmak gibi.

Dudaklarını büzüyor, ağzının etrafında ince çizgiler oluşuyor. "Hiçbir şey mi?"

"Nasıl olsa beni kınayacaksınız. Neden size yardım edeyim ki?"

Ellerini kaldırıp topluluğa doğru sallıyor. "Belki de yapmayacağız. Bu bir duruşma, infaz değil. Bilinen düşmanlarınız olan iki yüksek profilli toplum üyesinin ölümü hakkında söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

Dudağımdaki kanı yalıyorum ve tekrar gülümsüyorum. "Kimdi onlar? Belki bana sözde kimi öldürdüğümü hatırlatabilirsin?"

İç çekiyor. "Bu çok saçma. Olayları tırmandırmazsak onunla hiçbir yere varamayız. Kızı getirin." Son sözünü muhafızlara söyledi, içlerinden biri onun emriyle odadan çıktı.

Zihnim yarışıyor. Hangi kızdan bahsediyor olabilirler? Kırılmış saçlarını sertçe arkaya atmış olan kadınla gözlerimi kilitliyorum. Onu doğru düzgün tehdit etmek için bile adını hatırlayamıyorum. "Eğer sen-"

Kapı tekrar ve Valentina odaya itilirken bakakalıyorum, ama arkasındaki bir koruma değil. Andrea'ydı.

Saniyeler içinde ayağa kalktım ama Andreaya ulaşamadan diğer gardiyan beni tekrar yere serdi, sonra da başka bir fermuarlı bağla beni yerdeki demir halkaya sabitledi. "Seni lanet olası hain," diye tükürüyorum ona, kendimi ona doğru fırlatmak için kurtulmaya çalışıyorum.

Valentina titriyor, dizleri yara bere içinde, bukleleri at kuyruğundan dağılmış. Gözlerinde yaşlar var ama çenesi sabit ve başını bana doğru sallıyor. "Ben iyiyim. Sakin ol. Sakin ol."

Konuşurken Andrea'ya ters ters bakıyorum. "Seni parça parça kesip nehre atacağım. Balıklar seni , o piçleri de bulacağım ve her şişleyeceğim."

Andrea çenesini kaldırır. "Bu çok renkli ama bu senin iyiliğin için. Güven bana."

Öfkemden titriyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki görüşümde siyah noktalar var.

"Bay Doubeck," diye çıkışır masadaki kaltak. "Lütfen dikkatinizi bana verin. Gördüğünüz gibi, sizi konuşturmak için önlemler almaya hazırız. Bize zaman ve enerji kazandırın ve şimdi itiraf edin."

Ağzımı açıyorum, bir kez olsun onun dediğini yapmaya hazırım, ama ben konuşmadan sözümü kesiyor. "Ya da belki de sevgili karını bu mahkemede yargılamalıyız? O olan ile en yakın olan

Hem kayıp Novak lideriyle hem de diğeriyle... nişanlısıyla bağlantılıydı, değil mi?"

Soğuk gözleri Valentina'ya kaydı, Valentina şükürler olsun ki onlara hiçbir şey söylemedi ve çenesini dik tuttu.

"Hiçbir şey," diye ekliyor. "O zaman çıtayı yükseltelim..."

Kapı bir kez daha açıldı ve Kai, gereksiz büyüklükte bir silah taşıyan başka bir muhafızın arkasından içeri sürüklendi. Onu Valentina ile benim aramda yere atıyorlar. "Göz önünde bulundurmamız gereken bir şüpheli daha," diye kestirip atıyor, hâlâ tamamen ilgisiz.

Kai yan tarafına yuvarlanıyor ve kan öksürüyor. Yüzü benimkinden daha beter bir haldeydi. Andrea'ya baktım. "Ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor ve silahını Valentina'nın şakağına daha sert bastırıyor. "Bunu o istedi."

Kendimi tekrar ona doğru fırlatmak için hamle yapıyorum ama ellerimi serbest bırakmak için en ufak bir hareket bile yapamıyorum. "Seni katledeceğim," diyorum dikkatlice. "Beynin ve kalbinden başka kesilecek bir şey kalmayana kadar her dilimi yavaşça hissedeceksin."

Yine tehditlerime karşı ilgisiz görünüyor. Gözlerimi Valentina'ya çeviriyorum. "Bana ne olursa olsun onlara hiçbir şey söyleme."

Bana göz kırpmıyor ve sonra tekrar konseye doğru bakıyor. Gözleri yaşlarla dolu ama dudaklarını sımsıkı tutuyor.

Kadın iç geçiriyor ve adını öğrenmeye çalışıyorum çünkü Andrea'dan sonra buradan çıktığımda ilk hedefim o olacak.

Vücudumdaki her şey ağrıyor, ama bunun yanında ihanet çok daha kötü. Onu bu kadar incittikleri halde bunu bize nasıl yapabildi, onlara nasıl yardım edebildi? Bir şey söylememi bekleyen kadını görmezden gelerek onunla tekrar göz göze geliyorum. "Neden? Bunu neden yaptın?"

Andrea gülümsüyor, ama biraz dengesiz bir gülümseme. "Bana tam olarak istediğimi verdiler. Valentina ve Kai'ye karşılık Sal'ın kardeşleri. Bir

kolay ticaret..."

Başımı salladım. "Onları bir araya getirecektik."

"Hayır," diye tükürdü bana. "Onları alacaktın ve garanti ederim ki planladığın şey, ikisine de yapacaklarımın yanında hiçbir şey. Şu anda benim için planladığın şey, onları elime geçirdiğimde sonlarının nasıl olacağıyla kıyaslanamaz bile."

İşe yaramaz şekilde bağlanmış ellerimi konseye doğru çırpıyorum. "Bu pislikler pek güvenilir sayılmaz. Bizi alıp sizi öldürmeyeceklerini ve bu işi bitirmeyeceklerini kim söyleyebilir?"

Başka bir gülümseme. "Merak etme, elimde koz var."

Şimdi merak ediyorum... Beşliden birini daha mı yakaladı? Herhangi birinin onun bu çılgın planına uyacağına inanamıyorum. Bana ihanet etmek için. Hepimize ihanet etmek için.

"Kaldıraç mı?"

Bakışlarını masaya çeviriyor. "Fark etmediniz mi? Bugün tam bir mahkeme heyeti yok. Sayılarından biri eksik."

VALENTINA

O H, bu plan çok kötü bir fikir. Andrea ve Kai yatak odama girdiklerinde Adrian çoktan gitmişti.

Tartışmak. Bana istediğimi verirken neden tartışayım ki? Ama... burada durup ona zarar vermelerini izlerken, kendimi tamamen kaybetmeden önce daha fazla dayanamıyorum.

Konsej, her zamanki gibi, kendilerinden başka kimseyi umursamıyor. Andrea'nın bu işi yapabilmesinin tek nedeni, casusluk görevinde bazı kirli işler yapan yalnız bir konsey üyesini tespit etmesiydi. Ondan sonraki şantaj, onun itaat etmesini sağlamak, onun için de yeterince kolaydı.

Titriyorum ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyorum. Her yeri morarmış ve hırpalanmış. Otoyolda kontrolden çıkmış bir araba gibi çarptı bana... Bana yalan söyledi. Adam önümde durdu ve bana onu çıkarmaya çalışmayacaklarını söyledi. kadarıyla, acısını dindirmek için bunu yavaşça ve acı çektirerek yapıyorlar. Sonra beni kullanacaklar ama elimden gelse buna izin vermeyeceğim.

Andrea'nın elinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi yaparak kolumu salladım. Kayıtsız ihanet eyleminin ona bu kadar kolay gelmesi ve Kai yanımda kambur dururken bunu ne kadar gerçekmiş gibi göstermesi beni şok etti. Dürüst olmak gerekirse, en zor kısmı buydu. Onu ve konsey muhafızlarının Kai'yi zapt etmek için dövmelelerini izlemek.

Ama Şimdi burada olduğumuza göre, hepimizin geri dönmesi için bir yol göremiyorum. Andrea belki, eğer hain rolünü oynamaya devam ederse... en azından haber beşlinin geri kalanına ulaŐana kadar. Yoksa neden hepimizi burada, Şu anda  ld rmesinler ki? Belli ki bunun için acımasızlar.

Asıl soru, eğer bir başkası bu su ları itiraf ederse, bu Adrian'ın pa ayı kurtaracağı anlamına mı gelecek, yoksa yine de hepimizi öldürecekler mi? Odada silahlar varken ve baş konsey üyesinin soğuk gözleri bana dikilmiŐken düşünmek zor. Korkuma ve hepsinin gördüğünden emin olduğum titremeye rağmen omuzlarımı geriye itip çenemi kaldırıyorum. Adrian güçlü olmamı, buraya aitmiŐim gibi davranmamı, bu insanların benden aşağı olduğunu düŐünmemi isterdi.

Bu küçük meydan okuma karşısında konsey sakinleŐti ve baŐkan bana el salladı. "Sen, Novak kız, itiraf edecek bir Şeyin var mı? Ne de olsa kayıp olan ve öldüğü varsayılan kişi senin baban. Ve sana ne kadar az değer verdiği bir sır değildi."

Ahh. Bu biraz acıtıyor. Yabancıların istismara uğradığım hakkında bu kadar çok Şey bilmeleri, babamın bana yaŐattıĐı her Şeyi bilmeleri ve hiçbir Şey yapmamaları bu insanlardan daha da nefret etmeme neden oluyor. "Henüz söyleyecek bir Şeyim var mı bilmiyorum. Dinlemeye istekli misiniz, yoksa uygun gördüğünüz gibi yargılayacak ve yine de herkesi öldürecek misiniz?"

"Valentina," diye tersledi Adrian. "Sessiz ol."

Tam bir gardiyan elinde bir tıka la arkasından yaklaşıp ağzından geçirerek başının arkasına sabitlerken ona bir bakış fırlatıyorum. KonuŐamamasına rağmen, ihtiya ı olan her Şeyi gözleriyle söylüyor.

Bana bunu halletmesine izin vermemi söylüyor. Beni ve çocuğumuzu korumak için ölmesine izin vermemi. Beni gerçekten tanısaydı, bu Şekilde ölmesine izin vermemin ne kadar imkansız olduğunu bilirdi. Benim için değil. Ama ona verdiğim sözü tutacağım ve ne olursa olsun bebeğimizin yaŐamasını sağlayacağım.

Meclis  yesi Adrian'la alay ediyor. Sanki bağlı bir adam görmek onu ediyormuş gibi. Ondan nefret etmek için bir neden daha. Kesinlikle

Önünde kanlı ve kırık bir şekilde duran kocama bakarken gözlerinde bir şey var.

Bu bebek şu anda elimdeki tek koz. Varlığından haberdarlarsa, ne olursa olsun ölmemi isteyebilirler. Eğer itiraf eder ve onları benimle bir anlaşma yapmaya zorlarsam, o zaman küçük olanı güvende tutabilirim.

"Bir itirafım var, Meclis Üyesi, ama sadece benimle bir anlaşma yaparsanız."

Beni tepeden tırnağa tararken boncuk gibi gözleri kısılıyor. "Dur tahmin edeyim, sevgilini kurtarmamı mı istiyorsun?"

Elimi Adrian'a doğru salladım. "Onu neyden kurtarayım? Ağzından mı? İtirafımı duyduğunuzda, onu masum bulmaktan ve yine de serbest bırakmaktan başka seçeneğiniz kalmayacak. Burada kendi kurallarınızı uyguladığınızı biliyorum ama onu haksız yere, provokasyon olmadan öldürmek mi? Sanırım bazı destekçilerinin bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir."

"Önemli değil, ikinizin de bu işin içinde olduğunuzu rahatlıkla söyleyebilirim. İkiniz de toplumu ve bu konseyi gasp etmek ve ele geçirmek için bu cinayetleri işlediniz."

Omuz silkiyorum. "Eğer risk almak istiyorsan, bu senin seçimin. Ama ben sana başka bir yol öneriyorum. İmzalı ve mühürlü bir itiraf. Tek yapman gereken bir anlaşma yapmak."

Görünüşe göre şimdi tüm dikkati bende. Diğer konsey üyeleri birbirlerinin kulaklarında mırıldanıyor ve sonra hepsi susup bana bakıyor.

Adrian yakalanmasına karşı kıvranıyor, konuşmaya çalışıyor, kısıtlanmasına karşı öfkeleniyor. Cesaretimi kaybedeceğimden korktuğum için ona bakma riskini bile göze alamıyorum. Söz konusu olan bu kadar çok şey varken olmaz. Parmaklarım uyuştı, yanıyor ve bayılmama beş saniye kaldı. Umarım Andrea, onun üzerine yığılsam bile beni yakalar.

"Aklınızda ne tür bir anlaşma var?"

Andrea kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ama ben de ona bakmıyorum. "Önceden duyuracağım türden bir şey değil. Kimseyi serbest bırakmakla bir ilgisi olmadığına söz verebilirim. Sana vereceğim tek ipucu bu."

Kaşlarını çatıyor, tırnaklarını masaya vuruyor. "Bu kadar oyun yeter. Hepinizi öldüreceğim."

Diğer konsey üyelerinden biri konuşuyor, babamın eski arkadaşlarından biri olduğunu düşündüğüm yaşlı bir adam. "Onun söyleyeceklerini dinlemeliyiz. Çoğumuz Novak için adalet istiyoruz. Ona uygun bir cenaze töreni yapılmasını ve katilinin cezalandırılmasını istiyoruz. Eğer bu kız cinayeti biliyorsa ya da bizzat işlediyse, bunu duymak istiyorum."

Sanki benim büyüdüğümü ve babamın elinden o kadar kötü muamele gördüğümü görmemiş gibi "bu kız" demesi beni rahatsız ediyor. Yıllarca bana yardım etmek için hiçbir şey yapmayan "kendi işine bak" erkekler kulübünün bir başka örneği.

Konsey üyesi, bugün kan dökülmesinden ziyade dinlemek zorunda olduğu tüm konuşmalardan gerçekten bunalmış gibi derin bir iç çekiyor. "İyi, çok iyi. Bir anlaşmamız var."

Başımı sallıyorum. "Yazılı olarak. İmzalı, tabii ki."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, şimdi zorluyorum. İşlemlerini bu şekilde bölmeye cüret ettiğim için beni parçalamak istiyor.

Adrian dikkatimi çekmek için yüksek bir ses çıkarıyor, ama vücudum ona dokunma, ona yardım etme ihtiyacıyla titreşirken bile onu görmezden gelmeye devam ediyorum. Daha önce konuşan adam ceketinin cebinden bir not defteri çıkarıyor ve bir not karaladıktan sonra meclis üyesine uzatıyor.

Adını sayfaya yazarken benimle göz göze geliyor. "İyi olsa iyi olur."

Derin bir nefes alıyorum ve karnımı öne doğru bastırıyorum. "Çocuğum önce beni öldürmeyeceğinizi kabul ettiniz, teşekkür ."

Oda sessizliğe gömülür. Çok sessizdi ama öfke ve düşmanlıkla doluydu. Bu öfkenin çoğu şu anda Andrea'yla benim onun planlarını bozmamız ve şimdi de konseyin çocuğumuzun varlığından haberdar olması yüzünden Adrian'dan fıskırıyor.

"Pekâlâ," diyor konsey üyesi kadın, sabırsızlığı her hecenin altında çatırdıyor. "İtirafınız o zaman..."

"İkisini de ben öldürdüm. Babam hayatımı cehenneme çevirmek için elinden geleni yapan yaşlı bir piçti. Nişanlım olan Sal, beni öldürmeye çalışmadan önce kuzenime vahşice tecavüz etti ve onu öldürdü. Ben de bu olaylar onu öldürdüm." Bunu sanki içim parçalanmıyormuş gibi soğukkanlılıkla söylüyorum.

"Onları sen öldürdün. İki yetişkin adamı mı? Başka yardım almadan mı?" diye sorar yaşlı adam. Ama bu bir soru değil. Tamamen alaycı. Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyor.

Omuz silkiyorum, hâlâ sakın ve rahat görünmeye çalışıyorum. "Küçük bir kadın için bir erkeği silahla öldürmek yeterince kolay. Babam bana ilaç verip kürtaja zorlamaya çalıştı, ben de onu karnından vurup ölüme terk ettim."

Oda tekrar sessizleşiyor ve birkaç dakika sonra ilk kez Adrian'a bakma riskini göze alıyorum. Bunu onun için yaptığımı gözlerimde görebilmesini umuyorum.

"Ve sen," diyor meclis üyesi, dikkati Adrian'a da yöneliyor. Muhafız ağzındaki tıkaçı çıkarmak için uzaklaşır. Hâlâ ayakta duramıyor ama omuzlarını dikleştirmiş, her santimi kırık bir kral gibi görünüyor, çenesinden kan damlıyor, sanki dünyadan bir ısırık almış ve geri kalanını yutmayı planlıyormuş gibi.

Beni aşağı çekmekle ve burada söylediğim her şeyi geri aldirmekle tehdit eden ihtiyaç ve sevgi dalgasına karşı yutkunuyorum.

"O son Novak ve Doubeck aile soyunun varisini taşıyor. O öldürülemez, bunu sen de biliyorsun. Sanırım tek

burada olmayan tek kişi o." Yüzüme tekme yemiş gibi hissettiren küçümseme ve acıma dolu bir bakış fırlatıyor.

Meclis üyesi hepimize kaşlarını çatarak baktı ve sandalyesine geri oturdu. "Görünüşe göre yapmam gereken bazı değerdendirmeler var. İtiraf etti. Onun son Novak olduğunu bilen tek kişi bu odada. Sanırım hepinizi öldürmek ve tüm bu meseleyi bitirmek en mantıklı seçim gibi görünüyor. Özellikle de insanlar ölmenizi isterken hayatta kalmaya meyilli olduğunuz gerçeğini göz önüne alırsak," diye ekliyor, gözleri Adrian'ın vücudunda geziniyor.

Kocama o şekilde bakmaya devam ederse Andrea'nın elinden kurtulup masanın üzerine tırmanmama ve bu kaltağın suratını maun ağacına çarpmama beş saniye kaldı.

"Eklemek istediğin başka bir şey var mı?" Gözlerinin Adrian'ın kalçalarına kaymasına izin veriyor; kalçalar Adrian'ın takım elbise pantolonunun dikişlerini geriyor. "Belki de özel olarak konuşmalıyız ve bir şeyler bulabiliriz."

"Sakın buna cüret etme," diye fısıldıyorum ona.

Bana bir bakış attı. "Bunu senden duymak çok güzel. Sana bunu halledebileceğimi söyledim ve sen bana itaatsizlik edip buraya gelmeyi seçtin. Çocuğumuzu tehlikeye atmayı ve her şeyi mahvetmeyi seçtin."

"Her şey mi?" Karşı çıkıyorum, artık sesimdeki acıyı gizlemeye çalışmıyorum. "Tüm planın yakalanıp öldürölmek miydi? Çünkü bana ve Kai'ye göre bu pek de plan gibi görünmüyordu."

"Kai benim çalışanım. Davranışlarım hakkındaki fikirleri için ona para ödemiyorum. Sen benim karımsın ve ben de seninkini istemedim." Yere tükürüyor, kan parlak betonun üzerine sıçrıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve hâlâ yan yatmış, kaburgalarını tutmakta olan Kai'ye doğru bir bakış fırlatıyorum. Kırılmış olmalılar. Andrea'nın silahı var ama muhafızların daha büyük silahları var. Dikkat dağıtmak ve kaçmak gibi küçük bir plan işe yaramayacak, hepimiz yaralıyken olmaz.

Benimle tartışıyor, benimle kavga ediyor, ama bir şekilde bunun bir rol olduğunu biliyorum. Sözleri orada ama güzel gözlerinden onları kastetmediğini anlayabiliyorum.

Peki oyun ne?

Peki buradan nasıl canlı çıkacağız?

ADRIAN

I Hiç bu kadar gurur ve düşmanlık karışımı hissetmemiştim. Bir yanım emirlerime karşı gelip buraya geldiği için ondan nefret ediyor. Diğer parçam ise

Böylesine cesur ve özverili bir kadınla evlenmeyi başardığıma inanamıyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra bile karanlıkta bana yol gösterici olabiliyor.

Meclis üyesi, karımın teklifine karşılık vermemi bekliyor, her şeyden çok kellemin uçmasını istediğini biliyor. Ben de aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Karımı zapt edin ve ağzını kapatın, siz ve ben medeni bir konuşma yapabiliriz."

Odanın öbür ucundan Valentina'nın soluğunu duyuyorum ama konsey kadınının dikkatini kaybetmekten korktuğum için ona doğru bakmıyorum bile. Beni yatağına almadan önce bir silaha erişimim olmadığı sürece onunla yatmamın imkanı yok. Ama saygıdeğer konsey üyemiz hakkında bildiklerimi bildiğimden, baştan çıkarılmaktansa istediğini almam için beni yatak başlığına bağlar.

Parmaklarını şıklattı ve bir gardiyan hemen bir sandalye getirip onu bağladı, sonra da onu susturmak için bana kullandıkları tıkacı kullandı. Andrea odanın köşesinde oyalanıyor ve ilk geldiklerinde ona saldırmaya çalışmış olsam da, sakinleşmek ve her şeyi iyice düşünmek için zamanım oldu. Hiçbir şey Andrea'yı bana ihanet etmeye ikna edemezdi. Kai'nin emriyle burada olmalı, her ne kadar şu anda pek de iyi görünmese de.

Ŗu anda hiçbirini dŖnemiyorum. Bu, onlardan bazılarını bile kurtarmak için son Ŗansım ve Valentina'yı kurtaramazsam, yaŖamam için hiçbir neden kalmayacak. Eskiden kadınların diken diken eden bir bakıŖla meclis üyesini kıstırıyorum. Korkudan mı yoksa beklentiden mi, hiç bilemedim. Bana kalırsa ikisi de. Muhtemelen gözlerimden biri neredeyse ŖıŖmıŖ ve yanaklarım etkisinin bir kısmını kaybediyor ama yine de elimden geleni yapıyorum.

Dudaklarını yalayıp masanın etrafından bana doğru geldiğinde onu yakaladığımı anlıyorum. Diğer adamlardan biri onu çok yaklaŖmaması konusunda uyarıyor ve haklı. Eğer onu ellerimin arasına alırsam, l bir kadın olur. Ama beni tutan bağlarımla ulaŖamayacaėım kadar uzakta duruyor.

"Peki senin teklifin ne?" diye soruyor, gözlerini kasıklarına indirip tekrar yukarı kaldırarak.

Valentina küfür gibi boğuk bir ses çıkartıyor ama Ŗimdi ben onun hayatını kurtarıırken görmezden gelme sırası onda. Onun aksine ben ne yaptığımı biliyorum ve baŖarısız olmayacağım.

Boğazımı temizliyorum ve genellikle sosyete etkinliklerinde takındığım kayıtsız maskemi takıyorum. "Toplumda bu iŖin i yüzünü sizin ya da benim gibi bilen çok az kiŖi var. İstesem buradaki tüm konsey üyelerini, ailelerinizi, arkadaŖlarınızı, kedilerinizi, kpeklerinizi, ev alıŖanlarınızı ve komŖularınızı avlayabilirim."

Meclis yesi homurdanıyor. "Sizin müzakere anlayıŖınız bu mu? Dizlerinin üzerinde yere bağlanmışken bizi tehdit etmek."

Omuz silkiyorum ama ellerim yere bağlıyken bunu yapmak zor. "Neler yapabileceğimi biliyorsunuz. Hepiniz biliyorsunuz, bir baŖ cemiyet üyesinin oğlunu ve sonra da bir aile reisinin kendisini ortadan kaldırılabildiğim gerçeğinin kanıtladığı gibi... ve hala onu bulamadınız, değil mi? Merak etmeyin, bulamayacaksınız. Benim yardımım olmadan olmaz."

İnce kalçalarını masaya yaslariken sabırsızca bana el sallıyor. "Ve... ne öneriyorsun? Az önce suçlarını itiraf ettin. Seni şimdi öldürebilirim ve toplumda kurallarımız hakkında tartışmak isteyen herkese karşı kendimi savunabilirim."

"İsterseniz... ama diğer herkesin gitmesine izin vermeniz gerekir ve beşlimin ölümünün cezasız kalmasına izin vermeyeceğini garanti ederim."

Bakışlarını hâlâ betonun üzerinde inleyen Kai'ye çeviriyor. Bu noktada, ya ciddi şekilde yaralanmış ya da henüz anlayamadığım bir nedenle yaralarıyla oynuyor.

"Yani seni öldürürüm ve peşime korumalarını takarım. Seni öldürmeyip onun yerine karını ve varisini öldürürsem... o zaman ne olacak?"

"Peşinizden gelecek olan ben ve beşim olacağız. Konseyin geri kalanı değil. Sadece sen olacaksın. Ve söz veriyorum, bu odada geçirdikleri her dakikayı sana ödeteceğiz. Acı çektiği her dakika için."

Bir kez daha oflayıp pufladıktan sonra kıkırdayarak ayağa kalkıyor ve sanki onları vurgulamak istermiş gibi kollarını göğüslerinin altında birleştiriyor. "Bundan benim çıkarım ne? Sizi öldürürsem beşiniz peşime düşecek, siz düşeceksiniz. Pazarlık nerede başlıyor?"

"Bırakın Valentina yaşasın. Doubeck ve Novak holdinglerini devralmasına izin verin ve siz beni öldürmeden önce, beşlinin bunun için konseyin yakınına bile gelmemesini sağlayacağım," diyorum.

Onları tehdit edip sonra da kendi tehdidimi hafifletmeye çalışmak cesurca bir hareket. Sadece adamlarımın itibarından dolayı bunu düşünüyor. Toplumdaki pek çok kişi onlardan korkuyor, aynı zamanda onları kendileri için çalmak istiyorlar.

Küçük zihninde dönen dişlileri görebiliyorum. Onun için buna değer... Ben öldükten sonra bile onları bağlı tutabileceğime dair kanıt isteyecek. Paylaşmaya zahmet etmiyorum. Buna ihtiyacım olmayacak. Öldüğüm anda görevleri Valentina'yı ve varisimi korumak olacak. Tek bir kişi bile bu emre itaat etmeyecek, aksi takdirde Kai derslerini zor yoldan öğrenmelerini sağlayacak.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, Kai yüzü şiş ve kanlı bir şekilde yuvarlanıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Gardiyanlar hemen içeri girip ellerini yerdeki başka bir halkaya sabitliyorlar.

Bu pislikleri süsleyerek harika bir iş .

Dikkatimi tekrar meclis üyesine çeviriyorum, Kai'nin heyecanından en ufak bir endişe duymuyor gibi görünüyor. Onu bir karara zorlamanın zamanı geldi ve umarım bu karar beni binicisine atçılık oynamak zorunda bırakmaz. Bu düşünce bile midemi . Ölüm tercih edilebilir.

"Ne diyorsunuz, Meclis Üyesi? Bir anlaşmamız var mı? Her şeyi açıklığa kavuşturduğum sürece yazılı olarak da isteyeceğim."

Gözleri kısılıyor ve aramızda bir ileri bir geri bakıyor. Teker teker bakıyor ve dudak büküyor: "Bu oyunlardan bıktım. Sadece zaman kazanmaya çalışıyorsunuz ve işleri kendiniz için daha da kötüleştiriyorsunuz. Bulduğum yerden hepinizi öldürüp Doubeck ve Novak hattıyla işimi bitireceğim. Siz öldükten sonra mallarınıza teklif verdiğimde bu beni çok fazla zahmetten ve çok fazla paradan kurtaracak."

Bu küçük külçeyi aklımın bir köşesine atıyorum ve ona teklif edebileceğim başka bir şey bulmaya çalışıyorum. Valentina'yı ve çocuğumuzu kurtarmak için bana yeterli kozu verecek bir şey. Kai ve Andrea, asıl önceliğimin karım olacağını bilerek kendilerini bu odaya getirdiler. Kaderleri artık onlara bağlı. Neyse ki başarısızlıklarımın yasını tutacak kadar hayatta olmayacağım.

"Councilwo-" Ben başlıyorum.

Elini bir çorap kuklası gibi kapattı. "Konuşmanı dinlemekten bıktım. Pazarlık bitti."

Arkamdan derin, hırpani bir ses geliyor. "O zaman belki benimle pazarlık yaparsın," diyor Kai.

Ona lanet okuyarak başımı eğiyorum. Kaybettiğini bildiği halde neden durmuyor? Bu her zaman onun bir kusuru olmuştur. Ne kadar sert vurursa vursun

Bayılmadığı sürece dövüşmeyi asla bırakmaz. Şu anda bunu takdir etmiyorum, özellikle de Valentina'nın ölümüne sebep olacaksa.

"Çeneni kapatıp orada oturacak mısın? Bu bir emirdir."

Kai bu kez beni görmezden geliyor ve dikkatini meclis üyesine yöneltiyor. "İsterseniz bu kişileri yargılayabilirsiniz ama itiraf ettikleri her şey tartışmalı. Bu odada cesetlerin nerede bulunacağını bilen tek kişi benim."

İçimden sıvı soğukluğunda bir ürperti geçiyor ve ona tekrar bakıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Valentina sandalyesinden kalkmaya çalışırken gözleri yaşlarla doluyor ve Kai'ye kilitleniyor. Bana söylemedikleri bir şey var, planladıkları bir şey, bu darbe gibi, Kai'yi tamamen mahkum etmek üzere.

"Unutuyorsun, seni tüm küçük arkadaşlarınla birlikte öldürebilirim."

Kai boğazını sertçe temizler ve öksürerek kan kusar. Kan dudaklarından ve çenesinden aşağıya damlıyor. "Buraya geldiğimden beri tüm bu toplantıyı toplumun internet forumlarında yayınladığımı düşünürsek, itirafımı bir kazanç olarak kabul etmenizi ve Bay ve Bayan Doubeck'i serbest bırakmanızı öneririm."

Ağzı bir balık gibi açılır ve uzun süre Kai'ye bakar. Sesini geri aldığında kekeleyerek, "Yalan söylüyorsun. Bu binaya sinyal göndermenin hiçbir yolu yok. Üzerinizde silah arandı; gardiyanlar bir kamera bulmuş olmalı."

Kai öne doğru kayıyor ve başını gömleğinin düğmelerinden birine doğru eğiyor. "Eğer doğru şekilde bakmıyorlarsa hayır. Ayrıca sinyalleri girmemeleri gereken yerlere sokup çıkarmakta da iyiyimdir. Beni test edin, Konsey Üyesi, ya da itirafımı alın, beni kilitleyin ve Doubecks'e toplumun iki büyük ailesinin hüküm süren reisleri olarak hak ettikleri nezaketi gösterin. ... Konsey üyeliği için yeniden oylama zamanı geldiğinde, kurşunlarınızla kaç kişiyi adaylıktan çekin, aday gösterilmeniz biraz zor olabilir."

Yine ağız açık kaldı. Konseyin geri kalanı biraz daha dik oturuyor, her biri sanki görünmez izleyicileri odada bizimle birlikteymiş gibi gözlerini etrafa dikeyor. Lanet olası Kai ve lanet olası oyuncakları. bir şey planlayacağını bilmeliydim.

İşin üzücü yanı, şu anda ondan nefret bile edemiyorum. Ne kadar istesem de, bu plan Valentina'yı buradan çıkaracak. Tek istediğim bu. Onu güvenli bir yere götürüp orada tutabilirsem, daha sonra onun için geri gelebilirim. Arkamda beş kişi varken yenilmeziz. Toplumdaki hiç kimse tam gücümüzle bize karşı koyamaz.

"Kai," diye fısıldadım. "Bundan emin misin?"

Gardiyanlar çoktan fermuarlı bağlarımı çözüp Valentina'yı sandalyesinden çekiyorlar. Kai'nin belden yukarısı soyuluyor ve sonra benim için kullandıkları yerdeki halkaya yeniden sabitleniyor.

Kolumu muhafızın elinden çekip alıyorum ve her zaman arkamı kollayan ikinci adamıma bakıyorum. "Bundan emin misin, Kai? Eğer seni daha önce buradan çıkaramazsam..."

"İzi bitirene kadar beni idam etmeyecekler. Kameram sağ olsun, şu andan itibaren bu pisliklerin her biri en iyi davranışlarını sergileyecek. Biraz zamanın olacak."

Başımı sallıyorum ve çürüklerime rağmen diz çöküp yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Kanlı alnını benimkine bastırıyor ve başını sallıyor. "Eğer buradan çıkamazsam, bana söz vermelisin patron."

Başımı sallıyorum, boğazım artık konuşamayacak kadar kalın. "Ne istersen."

"Yeşil güvenli evde. Ne kadar sorgulanacağımı bilmediğim için taşınması . Onu riske atamam. Onu güvende tutacağıma söz verdim ve tuttum da, ama bu pislikler tarafından kaçırılmaması için gidip onu alman gerekiyor."

Valentina'nın onun söylediklerini dinleyip dinlemediğini görmek için bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Onun yerine, bir kez başımı salladım ve şişkinliğini okşadım.

yüzünü nazikçe. "Ben halledeceğim. Merak etmeyin. Rose'u ait olduğu yere, evine götüreceğim."

EPILOG

KARANLIĞA BAĞLI

Kai

I Karanlıkta sessizlik var. Lanet olsun, yıllardır hayatımda bu kadar sessizlik olmamıştı. Neredeyse kulaklarımı çınlatacak. Her

Uzun ve derin bir nefes alıp yavaşça verene kadar kalp atışlarım o gürültünün içinde atıyor gibi görünüyor. Bu köşeye sıkıştığım ilk sefer değil ve son da olmayacak.

Benim hücrem beton. Katı, kalın ve serbest bırakılmadıkça içinden çıkılamayan türden. Bu yüzden bekliyorum. Adrian ve Valentina burada çürümeme izin vermeyecekler. Yaptığım onca şeye rağmen, ikisine de hayatım pahasına güveniyorum.

Yüzüm kan içinde ama bana verdikleri çok az suyu yıkayarak ziyan etmiyorum. Piçlerle dövüşmekten parmak eklemlerim morarmış ama cevap almak için beni morartırlarken birinin diziyile sırtıma bastırılırken yapabileceğim fazla bir şey yok.

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. Benden hiçbir şekilde alamayacakları cevaplar. Bu onların anlayamayacağı bir şey. Şimdi kaşınan kurumuş kanı elimin topuğuyla ovuyorum. Vücudumda çürük olmayan tek yer orası.

Doğrama tahtasındaki yerlerini aldığım da merhamet sözü verdiler ve sanırım itirafımdan hemen sonra kafama bir kurşun sıkmamak onların hoşgörü biçimi. Bu insanlar merhametin anlamını bilmiyorlar.

Ve bu hücreden çıktığımda, bunu onlara öğretecek kişi ben olmayacağım.

Tahminime göre bir hafta oldu, her ne kadar bulanık olsa da. Gerçekten uyanık olduğum tek zaman, beni hücreden çıkardıkları, hortumla yıkadıkları, Viagra verdikleri ve meclis üyesinin yatağına bağladıkları kısa süre. Düşündüğüm den daha da iğrenç . Daha da kötüsü, herkesin onu istediğini sanıyor. Yani uyuşturulmuş ve bağlanmış olmama rağmen, bunun tecavüz değil de baştan çıkarma olduğunu düşünüyor.

Buradan çıktığımda, bunun ve Andrea'ya karşı düzenlediğinin bedelini ona ödeteceğim. Saldırısı sadece Henrietta tarafından onaylanmış olabilirdi, çünkü benden iznim olmadan sikimi sürerken onu aramamı istedi.

En azından kendime karanlığın benim seçimim olduğunu söyleyebilmek için gözlerimi kapatıp sıkıyorum. Her şeyin üstesinden böyle geliyorum. Bir parçasını tutup kendime mal ediyorum. Buradan çıkıp ben de aynısını yapacağım.

Rose her zaman yaptığı gibi aklıma geliyor ve sakinleştiğimi, daha derin nefes aldığımı hissediyorum. Bu, onu çatı katının dışındaki daireme ilk götürdüğümde öğrendiğim bir numara. Ben sakin olursam, o da sakin oluyor. O sakin kalırsa, eşyalar kırılmaz ve ben de ağlayan, çılgın atan bir kızı olması gerekenden çok daha uzun süre kucaklamak zorunda kalmam.

Adrian ona dokunmamam konusunda beni uyarmıştı ve ben de çoğunlukla bu sözümü tuttum. Ellerimi ona sürdüğüm zamanlar tıbbi bakım ya da rahatlık içindi. Daha fazlası değil. Bunu düşünmüş olsam bile.

Koridorda bir ses var. Betonla ilgili sorun da bu, yüksek sesle yankılanıyor ve benim kulaklarım çok iyi işitir. Bu bir tıkırtı değil.

Ne beni tekrar çağırdığını haber veren yüksek topuklu ayakkabılar, ne de son iki saattir hücremde bir ileri bir geri volta atan gardiyanın ağır davul sesi.

Sanırım gece oldu. En azından havadaki serinlikten öyle hissediyorum. Henrietta beni kullandıktan sonra bu sabah giymem için verdikleri temiz boxer külottan başka bir şey giymiyorum. Zamanı ayırt etmek daha zor. Gardiyanlar her sekiz saatte bir vardiya değiştiriyor ve yürüyüşlerine bakılırsa dört gardiyan düzenli hücremde nöbet tutuyor. Birine ağır tak tak tak adımları yüzünden şişko diyorum, diğerine her dönüşünde adımlarında bir tür sürüklenme olduğu için topal. Bir tanesi koridorda bir ileri bir geri koşuyor gibi görüldüğü ve her nöbet sırasında egzersiz yapmaya gibi hızlı hareket ettiği için zıpzip. Sonuncusu en acımasız olanı ve ben ona sadece orospu çocuğu diyorum. Adımları normal, en azından bu grup için, ama yumrukları diğerlerinden sert ve bana vurmaktan çekinmiyor.

Benim tahminim... Henrietta kendini geliştirmeye karar vermeden önce onunla yatıyordu.

Tekrar basamaklara odaklanıyorum ama artık birkaç tane var. Birini her yerde tanırım. Yıllardır çatı katının koridorlarında onları dinliyorum.

Çıplaklığımı gizlemek için bacaklarımı yukarı kıvrıyorum ve morlukları görmemesi için kollarımı dizlerimin üzerinde birleştiriyorum.

Kapı açılır, ama içeri giren Adrian değil, Valentina'dır. Ah. Hafif ve ufak tefektir, kızgın olmadığı sürece etrafta dolaştığını duyamam.

Adrian tam kışının üzerindeyken hücreye bir adım atar. Gardiyan kapıyı arkalarından kapatır.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum. "Seni buraya getirdiklerine göre, bir daha dışarı çıkmaya izin vermeyebilirler."

Adrian cebinden cep telefonunu çıkarıyor ve birbirimizi görebilmemiz için el fenerini yakıyor. "Burası bir bok çukuru. Bilmiyorlar mı?"

Beton, hücre tutmak için pek uygun değil, ısıtması çok zor."

Onu haklı çıkarırcasına titriyorum ama bu havadaki gerçek soğuktan ziyade onları görmenin verdiği adrenalinden kaynaklanıyor. "Burada ne işiniz var? Yaptığım akıntı size kaçmanız için zaman kazandırmalıydı."

Homurdanıyor ve telefonunu tutmayan elini cebine sokuyor. "Gerçekten seni öylece bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Karısına el sallıyorum. "Valentina'yı ve çocuğunu korumak için elbette yaparım." Belki de emirlerine karşı geldiğim ve açıkça yasaklamasına rağmen peşinden geldiğim için benimle dalga geçiyordur. "Ve hiçbir koşulda onu buraya getirecek kadar aptal olacağınızı düşünmemiştim."

Gözlerimin içine bakıyor ve omuz silkiyor. "Görünüşe göre onu hiçbir şeyden mahrum edemiyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca her gün tek isteği buraya gelip seni buradan çıkarmak oldu Benim de seni bu cehennem çukurundan çıkarmak istediğimi düşününce, bunu gerçekleştirmeye meyilli oldum."

Göğsümde parlak bir ışık dalgalanıyor. "Gidiyor muyuz?"

"Henüz değil," diyor Valentina, aramızdaki mesafeyi kapatarak. Ona bakıyorum, bankta oturan ben ve onun kısa boyuyla neredeyse eşit boydayız.

Bana saldırdı ve yanağıma sert bir tokat attı. Tokatla birlikte kulağımın da bir kısmını yakaladı ve çınlamasına neden oldu.

Yüzümü tuttum ve ona doğru baktım. "Ne be? Son zamanlarda yeterince dayak yemedim mi?"

"Ses tonuna dikkat et," diye tıslıyor Adrian, arkasına geçip kollarının üst kısmını kavrayarak onu birkaç adım geriye çekiyor.

"Rose'un hayatta olduğunu bana neden söylemedin?" diye soruyor, yumruklarını sıkmış bir halde.

Omzunun üzerinden Adrian'a bakıyorum ve cevap veriyorum. "neden? Siparişler. Yaptığım her şeyi bu yüzden yapıyorum."

Odanın içinde abartılı bir şekilde el sallıyor, kolları Adrian'ın el gölgeleri oluşturuyor. "geldiğinde emirlere itaat etmiyor gibisin ve ben senin hayatını kurtardım, yoksa unuttun mu?"

Suçluluk duygusu. Bir başka eski dost beni boğmakla tehdit ediyor, ama onu tekrar aşıya itiyorum. "Onun varlığını gizli tutma kararımın arkasındayım. Sal'in ailesi ve baban arasında kalmak ikiniz için de güvenli değildi. Ayrıca, zihinsel olarak hâlâ çok fazla bakıma ihtiyacı var. Bir şeyleri algılamakta, dokunulmakta ve hatta dışarı çıkmakta bile zorlanıyor. Ve sana söylemememin önemli bir nedeni daha var."

Elleri ince kalçalarını çerçeveliyor, bukleleri öfkeyle yüzünün etrafında dönüyor. "Evet?"

"Seni görmek istemiyor. Bunu konuşmuştuk. Bana özellikle seni görmek istemediğini söyledi."

Benim bu sözlerim üzerine Valentina nefesini tutup geriye, Adrian'ın göğsüne doğru adım atıyor. Adrian onu hemen kollarının arasına alıyor, ışık dönerek zemini aydınlatıyor. Onu koruyabileceği çok fazla şey var ve gerçek bunlardan biri değil.

Henrietta dönmeden ve bana ne yaptığını öğrenmeden önce bu boktan kutudan çıkmak istediğimden, bir an önce kendine gelmesi için dua ederek bekliyorum.

"Bu kadar mı?" diye fısıldıyor. "Bilmem gereken başka sırlar var mı? Beni pusuya düşürmek için sakladığın başka yalanlar var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Onu güvenli bir yere götürmek ve güvende tutmakla görevlendirildim ve bunu yaptım."

Donup kalıyor, vücudu kaskatı kesiliyor. "Aman Tanrım, bunca zamandır orada tek başınaydı ve sen onu kontrol edemedin. Ya yaralandıysa ya da yiyeceği bittiyse-"

"Bir sistem . Parker adında bir temizlikçi kadın var, her hafta geliyor ve ben onu kontrol etmek için eve dönemezsem diye ihtiyacı olabilecek her şeyi teslim . Merak etmeyin. Bir insanı nasıl saklayacağımı ve ona nasıl bilirim."

Yüzündeki bir ifade bunun hiç de güven verici olmadığını söylüyor. "Onu görmek istiyorum. Gidip onu almak ve eve getirmek istiyorum."

Adrian'ın omzunun üzerinden bakan gözleriyle karşılaşıyorum. "Bu akıllıca mı? Tüm bu konsey işine kendini kaptırmış değil. Anladığım kadarıyla dünya onun varlığını bile unutmuş durumda. Onu da konseyin hedefine koymaktansa bu şekilde kalması daha iyi olmaz mı?"

Valentina tartışmak ister gibi görünüyor ama bir süre sonra çenesini indirip başını sallıyor. "Belki de haklısın. Tüm bunlar sona erene kadar onu güvende tutmalı ve korumalıyız, sonra da hak ettiği gibi onu eve getirebiliriz."

Adrian onu rahatlatmak için kollarını ovar.

Küçük bir parçam bu rahatlığı, insan bağının zarar vermek değil iyileştirmek amaçlı yumuşak dokunuşunu kıskanıyor. Ben sadece inciniyor gibiyim.

Onun kucağında dönüyor ve kollarını boynuna doluyor. Beni buradan çıkarmaları için zihinsel olarak acele ederken bile onlara bu anı veriyorum.

Adrian onu bıraktığında tekrar bana bakıyor. "Yaptığın canlı yayın bazı ateşli destekçilerimizin sinirlerini bozdu. Konseyin geri çağırılmasını ve işlediğin suçlar için yeniden yargılanana kadar bir tür kefaletle serbest bırakılmanı talep ediyorlar. Seni eve götürüyoruz."

Ayağa kalkıyorum ve Adrian'ın daha sonra beni öldürebileceği bir şey görmemesi için ellerimi aşağıda tutuyorum. Sadece iç çamaşırlarımla olduğumu fark ettiğinde gözleri tavana dikiliyor. "Seni böyle mi tuttular?"

"Önemli değil." Kapıya doğru koşuyorum. "Fikirlerini değiştirmeden ve hepimizi içeri kilitlemeden gidelim."

Adrian hücrenin kapısına vurdu ve kapı açılarak bir gardiyan ortaya çıktı. Görünüşüne bakılırsa şişman biri.

Gardiyan yoldan çekilir ve Adrian onun alanını işgal eder. "Giysiler. Hemen. Onu bu şekilde dışarı çıkarmayacağım."

Koridorun sonundan bir ses araya giriyor. "Oh, ama çok güzel görünüyor. Bunu onun üniforması yapmaya karar verdim."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Gelmemesini umuyordum ama işlerini yüzüme vurabilecekken neden gelmesin ki?

Yaklaşıyor ve elini kolumda gezdiriyor. "Birlikte çok eğlendik ama görünüşe göre bir süreliğine gitmen gerekiyor. Merak etme, yakında tekrar görüşeceğiz."

Onu yakalayıp yüzünü duvara çarpmama bir saniye kalmıştı ki Valentina alaycı bir tavırla elini üzerimden çekti. "Merak etme, yakında ben de seni tekrar göreceğim."

Adrian ve Valentina'nın hikâyesini okuduğunuz için teşekkür ederiz.

[Bound to Darkness için şimdi ön sipariş verin!](#)

YAZARLAR HAKKINDA

J.L. Beck, çağdaş ve karanlık aşk romanları yazan *USA Today* ve uluslararası çok satan bir yazardır. Aynı zamanda yazar ikilisi Beck & Hallman.

ÜCRETSİZ KİTAPLARIN yanı sıra satış ve güncellemeleri almak için [Bültenine](#) kaydolun.

Bizimle etkileşime geçmek için [Facebook Okuyucu Grubuna](#) katılın, **Özel Hediyeler** ve teaserlar.

İmzalı kitapçıklar ve özel hediyeler sipariş etmek için [web sitesine](#) göz atın.

Monica Corwin, New York Times ve USA Today Çok Satanlar listelerinde yer alan bir yazardır. Tercihleri ne olursa olsun romantizmi herkes için erişilebilir kılmaya çalışan açık sözlü bir yazardır. Bir Kuzey Ohio'lu olarak Monica, kar sürüklenmelerinden, üç mevsimden

ve Michigan futbolundan hoşlanmıyor. Monica, Kral Arthur hakkında gereğinden fazla kitaba sahip. Ayrıca daktilo... bir sürü daktilo.

Onu [Facebook](#) [Instagram](#) ve [Twitter](#)'da bulabilirsiniz

Ve onu [Bookbub](#)'da takip edin

[Bültenlerin haber bültenine katılabilirsiniz](#) hakkında güncel bilgi almak istiyorsanız

www.monicacorwin.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

